

HARLEQUIN®

Bestseller

2 Roman

USA TODAY bestselling author

DANI COLLINS

Sırların Gölgesinde

Çöller Prensi

HQN BS 2017/05

Bestseller

USA TODAY bestselling author

DANI COLLINS

Sırların Gölgesinde

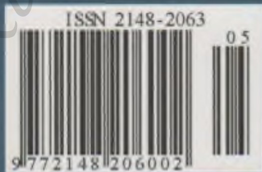
Cinnia Whitley, tanınmış milyarder iş adamı Henri Sauveterre'yle skandala dönüşen ilişkilerinin sonunda hamile olduğunu öğrenmişti, üstelik ikiz bebek bekliyordu! Cinnia, Henri'yi unutamamıştı ama Sauveterre hanedanının yeni kuşağını dünyaya getirmesi. Henri'yle sonsuza dek aralarında bir bağ olması anlamına geliyordu. Elbette bunu bir sır olarak saklamazsa...

Henri, Cinnia'nın onu kandırdığını öğrenince çok öfkelendi. Küçük kız kardeşinin kaçırılması onun aile kurma düşüncelerini tamamen bir kenara bırakmasına neden olmuştu, bütün Sauveterreler onun korumasını hak ediyordu çünkü. Bununla birlikte Cinnia'nın karısı olmasını sağlayacak, bir araya gelmelerinin ne kadar zevkli olabileceğini ona gösterecekti!

Çöller Prensi

Zhamair'in Veliaht Prensi Kasım, kız kardeşinin evliliğinin tehlikeye girmemesi için Angelique Saveterre'nin, kız kardeşinin müstakbel kocasıyla yaşadığını varsaydığı ilişkisine son vermeliydi. Ancak Angelique bu ilişkiyi tamamen reddedince Kasım, karşısına çıkan bu olağanüstü güzelliği değerlendirme isteğine karşı koyamadı.

Kasım'ın çıkma teklifi, kendisini hep ikiz kardeşiyle kıyaslayıp kendisi gibi davranamayan Angelique'e cazip gelmişti. Bir süre sonra Kasım'ın yanında giderek açıldı, kendisini bu çöl prensine teslim etti. Ama Kasım ona ihtiras ve değerli mücevherlerden fazlasını sunabilecek miydi?

HARLEQUIN
Bestseller
www.harlequintr.com
Bandrol Uygulamasına İlişkin Usül ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.
HQN BS 2017/05
Fiyatı: 11,90 TL / Kıbrıs: 15,90 TL

İngilizce Adı: HIS MISTRESS WITH TWO SECRETS
Türkçe Adı: SIRLARIN GÖLGESİNDE

ISSN 2148 – 2063
201705634

SÜRELİ YAYIN
Yayının Adı: Harlequin Bestseller
Tüzel Kişiliği:Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İmtiyaz Sahibi ve Uyruğu: Namık Gedik T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyruğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir Türkçe
Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti. Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri : TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:0902126222222

ROMANIN KARAKTERLERİ

Cinnia Whitley
Romanın kadın kahramanı

Henri Sauveterre
Romanın erkek kahramanı

Ramon Sauveterre
Henri'nin ikiz kardeşi

Trella ve Angelique Sauveterre
Henri'nin kız kardeşleri

Sadık
Henri ve Ramon'un en güvendikleri arkadaşları

Hasna
Sadık'ın karısı

Kasım
Angelique'in nişanlısı, Hasna'nın abisi ve Zhamair Kralı

Vera
Cinnia'nın oda arkadaşı

Milley/Millicent Whitley
Cinnia'nın annesi

Priscilla, Nell ve Dorry
Cinnia'nın kız kardeşleri

Killian
Sauveterre ailesinin güvenliğinden sorumlu şirketin sahibi

~ BAŞLARKEN ~

CINNIA Whitley, merdivenlerden inerken neredeyse iç tarafta duran bir kadına çarpıyordu. Cinnia mırıldanarak özür diledi. Kadını daha önce başka bir yerde görmüş müydü acaba? Bu kadar uzun boylu ve yapılı olup da, böyle bir yerde duran bir kadını unutmazdı herhalde.

Bir dakika... Kadın koruma mıydı yoksa? Belki de bu yüzden bu kadar tanıdık gelmişti ona. İki yıl boyunca her hareketini izleyen güvenlikçilerden sonra kadın sadece tavırlarından dolayı bile tanıdık gelmiş olabilirdi ona.

Çünkü kadın bir hasta yakını olsaydı, klinikteki rahat bekleme salonunda olurdu. Kliniğin arka girişini sadece Cinnia gibi, bu doğum öncesi kliniğine ziyaretini gizli tutmak isteyenler kullanırdı.

Kliniğe hangi ünlü ismin geldiği Cinnia'nın umurunda bile değildi. O, giderek genişlemesinin nedenini anlamak üzere bir tarama yaptırmaya gelmişti kliniğe.

En makul nedeni aklından uzaklaştırmaya çalışarak, mümkün değil diye düşünmeye devam ediyordu. Önündeki yirmi iki hafta boyunca işleri çok yoğundu, buraya gelmek için bile zor zaman bulmuştu. Eğer doktorun şüpheleri doğru çıkarsa, bütün geleceğini yeniden düzenlemesi gerekecekti.

İkiz bebek bekliyor olamazdı. Tamam, ikiz doğumlar genetik olarak aktarılıyordu, babanın ikiz kardeşi ve onlardan küçük ikiz kız kardeşleri olabilirdi ama yine de bunlar, Cinnia'nın mutlaka ikiz bebek beklediğini göstermezdi.

Henri, istediği her şeyi yapmıştı. Cinnia ne o kendini beğenmiş adamı, ne de peşinden bir an ayrılmayan korumalarını özlemişti.

Öyleyse neden her sabah ilk iş olarak magazin sayfalarına göz atıp, onunla ilgili ne bulduysa okuyordu? Henri'nin yine eskisi gibi kendini gece hayatına verdiğini bir iki yerde okumuştu ama fazla bir şey yazılmıyordu neyse ki bu konuda. İkiz kardeşi Ramon, art arda kazandığı araba yarışları nedeniyle daha çok gündeme geliyordu.

Sauveterreler, medyada kendilerinden sık sık söz edilse de özel hayatlarına düşkünlerdi. Cinnia, Henri'yle birlikte olduğu dönemden, ailede tatsız bir durum varsa Ramon'un hemen ortaya atılarak gazetecilerin ilgisini üzerine çekmeye çalıştığını biliyordu.

Henri'yle iki ay önce ayrılmışlardı. Herhalde Ramon şimdi Angelique'le ilgili skandalı gündemden düşürmeye çalışıyordu.

Abileri, kız kardeşlerinin mahremiyetleri konusunda özellikle çok titizlerdi. Trella'nın çocukken kaçırıldığı düşünülürse haksız sayılmazlardı. Medyada sadece ikiz kız kardeşlerden Angelique'le ilgili haberler çıkıyordu ve bunlar da giderek tatsızlaşmıştı. Angelique'in Zhamair Prensiyle ilişkisi haber olmuştu, ardından Elazar Prensiyle görülmüştü.

Cinnia kaşlarını çattı. Angelique'in Elazar Prensiyle birlikteyken çekilen fotoğrafını görmüştü ama fotoğrafta normal olmayan bir şey vardı. Eğer Angelique'in ikizi Trella'nın bir münzevi hayatı sürdüğünü bilmese, prensle birlikte görülen Sauveterre ikizinin Trella olduğunu söylerdi Cinnia.

Danışmadaki hemşire dosyasını çıkarırken Cinnia koridor kenarına çekildi, mantosunun düğmelerini açtı, sıcaklamıştı.

Bu hemen arkasındaki muayene odasının kapısı açılınca Cinnia yol vermek için kenara çekildi.

"Ah, affedersiniz," dedi muayene odasından çıkan kadın.

"Benim hatam," diye atıldı Cinnia ama aynı anda diğer kadının manken gibi fiziği ve aristokrat yüz hatları dikkatini çekmişti. "Tam aklımdan geçiyordun!"

"Cinnia!"

Angelique, gözleri ışıldayarak ona gülümsedi, iki kadın içtenlikle birbirlerine sarıldılar.

Cinnia, Henri'nin kardeşinin karnının şişkinliğini fark ettiğini hissedince irkildi.

Birbirlerinde ayrıldılar. Cinnia, aslında hamile olduğu için çok mutlu olmasına rağmen dehşete kapılmış gibi göründüğünün farkındaydı. Ayrıca, Angelique'i gördüğüne de...

"Aman Tanrım, seni kardeşin sandım," diye fısıldadı Cinnia.

Cinnia tuhaf bir şekilde ikizleri hemen ayırt edebiliyordu.

Yoksa Henri de mi buralardaydı? Panikle etrafına bakındı hemen.

Demek merdivendeki kadın bu yüzden tanıdık gelmişti ona. Kadını, Sauveterre ailesinin İspanya'daki evinde gördüğünü hatırlıyordu. Karşısındaki kadının Trella olduğundan da emindi. Angelique, Henri gibi biraz daha soğuk ve mesafeliyken, Trella tıpkı abisi Ramon gibi heyecanlı ve sıcakkanlıydı.

Öte yandan, Trella'nın insan içine çıkması bile olayken onunla bir doğum öncesi kliniğinde karşılaşmak gerçekten tuhaftı. Bu münzevi Sauveterre ikizinin Londra'da ne işi vardı? Elinde neden hamilelere verilen vitamin kutularından vardı ve neden bu kadar suçlu görünüyordu? Rahibe gibi yaşayan bir kadın nasıl hamile kalabilirdi? Henri kesinlikle çıldıracaktı.

Trella elindeki ilaçları hemen arkasına sakladı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

Cinnia tereddütle, "İyi misin?" diye sordu ona. Trella'nın kaçırıldığında neler yaşadığını bilmiyordu ama uzun süre erkeklerden korkup uzak durduğunu biliyordu. Sadece erkeklerden değil, daha pek çok şeyden korkuyordu Trella.

Trella kahkahalarla güldükten sonra omuz silkti.

"Ya sen nasılsın?" derken ciddileşti, Cinnia'nın karnına doğru baktı. "Yoksa..."

Henri'den hamileydi Cinnia. Trella'nın sormak istediği şey buydu. Cinnia ona yalvaran gözlerle baktı, *lütfen ona anlatma.*

Trella duruşunu dikleştirdi, gür siyah saçlarını arkaya attı.

"Bunu hiç yaşamamışız gibi yapacağız."

Trella yirmili yaşlarının ortalarındaydı ama en az dokuz yaş büyük görünüyordu. Son derece soğukkanlı ve güçlü bir kadındı. Henri, Cinnia'ya, Trella'nın başını hep derde soktuğunu ve abisi olarak hep onunla uğraştığını anlatırdı.

Cinnia, Trella'ya yeniden sarılmak istedi. Onunla içtenlikle gurur duyuyordu, çok zor şeyler yaşamasına rağmen ayaktaydı Trella.

Bu sırada hemşire ona seslendi.

"Bayan Whitley, sizi alabiliriz şimdi."

Cinnia, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Trella'ya.

İki kadın, bir sırdaşlık duygusuyla birbirlerine baktı.

Trella gülümseyerek, "Ben de öyle," dedi Cinnia'ya. "Seni arayabilir miyim?"

"Elbette. Hatta hafta sonuna kadar Londra'daysan bir akşam yemeğe çıkalım mı?"

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

İki yıl önce...

CINNIA pek sosyal ve girişken sayılmazdı. Oda arkadaşı Vera ise tam öyleydi. Nasıl yaptıysa, Londra'da yeni açılacak havalı bir gece kulübünün açılış gecesine iki bilet bulmayı başarmış, Cinnia'yı da onunla gelmesi için ikna etmeye uğraşıyordu.

"Adama senin unvanından söz edince adam hemen ikna oldu," dedi Vera.

"Hiç tanımadığım büyük amcama ait unvandan mı söz ediyorsun?"

"Yakınlığınız konusunu biraz abartmış olabilirim ama ona büyükannenin antika tacından söz ettim. Gecenin teması gangsterler ve yanlarındaki süslü kadınlar olunca bizim giyinip süslenerek dekor oluşturabileceğimizi söyledi. Sadece diğer davetlilerle ufak sohbetler yapacağız, dans pistine çıkıp ortamı ısıtacağız, böyle şeyler işte."

Cinnia çok isteksizdi. Hafta sonları, çalıştığı servet yönetimi şirketindeki işine gitmediği ve kendi işini kurmak için çalıştığı günlerdi. Kendisine eylül ayını hedef olarak koymuştu ve daha yapacak yığınla işi vardı.

"Çok fazla çalışıyorsun," diyerek homurdandı Vera. "Potansiyel müşterilerini bulabileceğin bir fırsat olarak düşün bunu. Kim bilir kimler gelecek o gece."

"Bu işler öyle olmuyor."

Cinnia daha sonra annesiyle konuşmuştu.

"O tacı takamayacağımı söyle, böylece Vera'ya bir şansı olmadığını söyleyeyim ben de."

"Saçmalama," dedi annesi. "Benim elbisemi de depodan çıkaralım, ikisi de bir işe yarasın artık."

Annesi, onuncu evlilik yıldönümünde sırf o tacı takabilmek için 20ler partisi vermiş ve taca uygun, boncuk işlemeli bir elbise diktirmişti.

"Parasız kaldığımızda o tacı satmak istemiştim ve sen izin vermemiştin, şimdi bu tacı bir gece kulübünde takmamı mı istiyorsun?"

"Tacı bunun için saklamıştım işte. Gidin eğlenin, mutlaka hoş adamlar da gelir kulübe."

"Zengin kocalar demek istiyorsun herhalde? Onları barda satmıyorlar anne."

"Elbette satmıyorlar. Böyle bir şey herkese açık olurdu o zaman."

Anneleri, Cinnia'yla kız kardeşlerine zengin koca bulmak için uğraşırdı hep. Whitley ailesi aristokrat bir aileyken daha sonra parasız kalmıştı. Milley Whitley, kızlarının iyi evlilikler yaparak ailelerini eski şaşaalı günlerine kavuşturmasını istiyordu.

"Lütfen senin o sefil öğrencilerden daha iyi birilerini bul artık."

Hepsinin sadece cüzdanı kabarık bir adama ihtiyacı vardı.

Cinnia buna her seferinde, hepsinin düzgün işlere ihtiyacı olduğunu söyleyerek karşı çıkardı. İki kız kardeşi, sanki korkunç bir şey söylemiş gibi Cinnia'ya itiraz ederdi hemen.

Priscilla, modeldi. Güzel bir kızdı ama çok rağbet görmüyordu. İki yıl önce mezun olmuş ve çok az çalışmıştı. Yeni bir kıyafeti olursa ya da saçlarını yaptırırsa kariyerinde ilerleyeceğini söylüyordu. Bir kuaförlük kursuna ya da benzer bir şeye devam etmesi onu kariyerinde geri bırakırdı, buna inanıyordu.

Tam bir parti kızı olan Nell'inse çalışmaya ihtiyacı olmamıştı hiç. Oğlanlar nasılsa ona her istediğini alıyordu, zamanı geldiğinde hepsini

o kurtaracaktı. Cinnia onun hamile kalmadan okulu bitirdiğini görebilirse çok sevinecekti.

Neyse ki Dorry hem akıllıydı hem de hırslıydı. En küçük kız kardeşleri çok küçükken bebek bakıcılığı yapmaya başlamıştı, şimdiyse bir balıkçıda çalışıyordu. Dorry parasını hep bir kenara koyar, boş zamanlarından genellikle kitap okurdu. Cinnia, kendisine bir şey olursa en küçük kardeşinin bütün aileyi çekip çevireceğinden emindi.

Yine de her şeyi zavallı Dorry'nin üstüne yıkmamaya çalışıyordu. Babasından kalan vergi borçları ve diğer borçlarla uğraşırken Cinnia, vasiyetler ve servet planlama konularına ilgi duymaya başlamıştı. Hem iyi para kazandıran hem de Cinnia'ya zihinsel açıdan da cazip gelen bir işti bu.

Annesi onun cenaze levazımatçısı da olabileceğini söylerdi.

Vera ise, "Sakın bir erkeğe ne işi yaptığını anlatma," derdi.

Cinnia, Vera'nın erkeklerle tanışma merakını paylaşmıyordu. Annesinin çalışmıyor olması onları çok zor durumda bırakmıştı. Milly sadece geniş evinin odalarını üniversite öğrencilerine kiralayarak para kazanabiliyordu ve bu onu çok utandırıyordu. Bu konuda bir şeyler söylenecek olduğunda hemen konunun üstünü kapatıyor, çevresinde genç insanlar olmasının onu mutlu ettiğini söylüyordu.

Cinnia sırtını annesine dayayamayacağını çok iyi biliyordu. Zaten kendi kendisine yeter durumdaydı, bundan sonraki hedefi kendi işinin patronu olmaktı.

Cinnia hemen yanında, iddiasız bir müzisyen ve bilgisayar kurdu bir sosyal medya girişimcisiyle sohbet ederken Cinnia kendisine nasıl müşteri bulacağını düşünüyordu. Bu iki adam çok zengin ama bir o kadar utangaçtılar. Gece kulübünün sahibinin Vera gibi konuşkan ve cazibeli kadınlardan yararlanmak istemesinin sebebi de buydu.

Cinnia bir daha hayatı boyunca böyle bir tecrübe yaşamayabilirdi. Merakla etrafını incelemeye koyuldu.

Gece kulübü, eski bir üretim tesisinden eğlence mekânına dönüştürülmüştü. Çelik, cam ve modern sanat ağırlıklı bir dekorasyonu vardı. Üniformalı barmenler kristal bardaklarda likör servisi yapıyordu. Asıl salon üst kata bağlanıyor, bu da ortamın biraz ferah görünmesini sağlıyordu.

Bu akşam masalara kadife örtüler örtülmüş, her yer sahte kürkler ve tüylerle süslenmişti. Gece kulüplerinin klasik loş aydınlatmasının yerini kırmızı bir aydınlatma almıştı. DJ eski caz parçalarıyla modern hit parçaları bir araya getiriyordu. Vera'yla ilk geldiklerinde, sadece çok özel konukların yararlandığı özel ve lüks odalara şöyle bir göz atmışlardı.

Film yıldızları ya da diğer ünlüler bu odalara alınmadığına göre odalara gerçekten çok zengin ve nüfuzlu kimselerin girebildiğini anlamışlardı.

Cinnia paradan ya da ünden etkilenmezdi ama cebi para dolu bu insanlardan birkaçının müşterisi olması hoşuna giderdi. Ne yazık ki bu insanlar ufak bir şirkete muhtemelen burun kıvırırlardı. Sonuçta Cinnia, bu akşam biraz ilginç vakit geçirip büyükannesinin tacını takıp eğlenmenin dışında bir şey beklemiyordu.

Derken onu gördü.

Daha doğrusu onları gördü, Sauveterre ikizlerinden erkek olanları gördü. Birbirinin aynısı iki muhteşem adam içeri girmişler, etrafa göz gezdiriyorlardı.

Cinnia'nın kalp atışları hızlandı.

Onları böyle kanlı canlı karşısında görünce birden heyecanlanmıştı. Kız kardeşleri kaçırıldığında Cinnia on bir yaşındaydı, hikâyeyi bütün dünya gibi o da takip etmiş, çok etkilenmişti. Bugün bile olayı hatırladığında tüyleri diken diken olurdu.

Ailenin adı o zamandan beri magazin başlıklarından inmemişti hiç. Bu yüzden Cinnia, aralarında epey mesafe olmasına rağmen, ikizlerin en az fotoğraflarındaki kadar yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi.

İkisinin de siyah saçları kısacık kesilmişti. Gecenin temasına uygun olarak, ellili yılların gangsterleri gibi giyinmeye çalışan diğer erkekler çizgili takım elbiseleri ve kırmızı kravatlarıyla ne kadar sakil duruyorlarsa, Sauveterre ikizleri, kollarını yukarı kıvırdıkları siyah gömlekleri, yüksek belli siyah pantolonları ve ince beyaz kravatlarıyla nefes kesiciydiler.

Gömlekleri tam üstlerine oturarak geniş ve güçlü omuzlarını vurgularken pantolonları da ince bellerini gösteriyordu. Bu halleriyle geçmi-

şin gangsterlerini andırdıkları kadar şu anda da tehlikeliymiş gibi duruyorlardı.

Ellerini ceplerine sokmuş, yüzlerinde aynı sıkılmış ifadeyle salonda göz gezdiriyorlardı.

Onların böyle birlikte hareket etmesini izlemek eğlenceliydi. Derken ikizlerden birisi Cinnia'yı fark ederek durdu, onun gözlerinin içine baktı.

Cinnia bir an kalbinin duracağından korktu. Ünlü bir sürü insanın bulunduğu bir ortamda Sauveterre ikizlerinden birisinin dikkatini çekmek çok önemli bir şeydi. Cinnia onların da sonuçta insan olduklarını düşündü, işin keyfini çıkarmaya karar verdi.

İşte anne, zengin kocamı buldum, diye içinden geçirerek kendi kendine gülümsedi.

Sauveterre ikizi de başını eğerek onu selamladı.

Vera, "Kime bakıyorsun," diyerek Cinnia'nın bakışlarını takip ederek ikizleri görünce nefesini tuttu. "Aman Tanrım!"

İkizler dans pistine inip gözden kayboldular.

Vera, "Hadi yanlarına gidelim," diye ısrar etti. "Hem biraz sonra kadeh kaldırılırken barda izdiham yaşanacak. İçkilerimizi şimdiden alalım. Sadece bir merhaba demiş oluruz."

Vera herkesle flört edebilirdi. Eğlenmeyi severdi, sevimliydi ve Cinnia'yı beraberinde sürükleyerek gittiği gece kulüplerinde ya da barlarda erkeklerin başını döndürebilecek bir fiziği vardı.

Cinnia'nın vücut hatları Vera'nınki gibi kıvrımlı değildi ama o da erkeklerin ilgisini çekerdi. Dalgalı sarı saçları ve asil yüz hatları ona büyük avantaj sağlıyordu. Bunlar aynı zamanda Vera'nın esmerliğini daha da vurguladığı için Vera'nın işine gelirdi.

Cinnia, Vera'yla dışarı çıksa da onun gibi devamını getirmez, Vera genellikle tanımadığı adamlarla bir yerlere giderken Cinnia tek başına eve dönerdi.

Gece kulübünün açılışıyla ilgili konuşmalar yapılıp bitmişti, birazdan havai fişek gösterisi başlayacaktı.

"Keşke bize içki ısmarlayacak birilerini bulabilseydik," dedi Vera.

Cinnia hep, kadınların kendi ayakları üzerinde durması gerektiğini söylediği için onun damarına basmaya çalışıyordu.

Cinnia, arkadaşına tepki vermedi.

Derken, hemen arkalarında birisinin, "Hanımlar? Yukarı çıkacak mısınız?" dediğini duydular.

Henri merdivenlere yöneldikleri sırada tanımıştı sarışını. Çok dingin bir profili vardı ve üzerindeki antika görünümlü elbisesiyle çok zarif duruyordu. Sarı saçları eski tarzda, dalga dalga yana doğru taranıp başına iyice yapıştırılmış, bir tarafında tek bir tüy olan işlemeli bir taçla süslenmişti.

Bütün kadınların boya küpüne batmış gibi makyaj yaptıkları bir ortamda çok doğal bir görünümü vardı. Hem akıllı hem de güzel görünüyordu kadın.

Kulübe ilk girdiklerinde kadının ona gülümsediğini fark etmişti ama bu önemli bir şey değildi. İnsanlar onlara hep bakar, tanıyormuş gibi davranırlardı. Şimdi de herkes kafasını çevirip onlara bakıyordu. Henri, kendisine böyle bakıldığında normalde aldırmazdı ama bu sarışın kadına özellikle dönüp bakmıştı. Güzel bir kadındı çünkü.

Vücudu da gayet hoş görünüyordu. Elbisesi dökümlü de olsa, diri kalçalarını ve ince bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

"Eşlik edelim mi?" diye önermişti kardeşine Henri.

Ramon onun bakışlarını takip ederek kime baktığını görünce, "İyi seçim," dedi sadece ve sanki uzun uzun planlamışlar gibi sarışınla arkadaşının yanına gittiler.

"Hanımlar? Yukarı mı çıkıyorsunuz?" dedi Ramon.

Peşlerinde her zaman servet avcısı kadınlar olurdu, ikisi de buna alışmışlar, kendilerini korumayı öğrenmişlerdi. Yine de bu tehlike, iyi vakit geçiremeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Esmer olan hemen cilveli bir şekilde gülümsedi, omuzlarını geriye attı.

"Evet, yukarı çıkıyoruz."

Oysa hepsi üst kata kimlerin çıkıp kimlerin çıkamayacağını çok iyi biliyordu.

Sarışın olan memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, arkadaşının yerine utanmış gibiydi.

Bu sırada müzik yeniden başlayınca Henri'nin oradan uzaklaşma isteği depreşti.

Sarışın kadın bir ona bir Ramon'a bakıyor, sanki az önce hangisiyle göz göze geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Henri'yle Ramon kadınlar için kavga etmezlerdi. İkisi de uzun vadeli ilişkiler istemediği için bunun bir anlamı da yoktu zaten. Onlara göre bir kadın gider, başka bir kadın gelirdi. Buna rağmen, Henri, sarışın kadın Ramon'la gidecek olursa bozulacağını hissetti.

Ramon, "Havai fişekleri bizim süitimizden izleyin," dedi rahat bir tavırla. "Böylece ben de bütün gece kendime bakmaktan kurtulurum."

"Havai fişekleri seyrederken kardeşine neden bakacaksın ki?" diye sordu Vera. "Aynı giyinmeseniz belki böyle hissetmezdin."

Ramon, koluna girmesi için kolunu Vera'ya uzatırken, "Bunu bilerek yapmıyoruz," dedi. "Dünyanın iki ayrı ucunda olsak bile aynı şeyleri giyiyoruz. Artık bu konuda tartışmıyoruz bile."

"Gerçekten mi?"

Ramon'la Vera gözden kaybolmuşlardı bile.

Sarışın kadın dudağını ısırırken arkadaşının arkasından baktı, sonra diliyle dudağını ıslatarak tekrar Henri'ye döndü. Gerginlik ifadesi bir davranıştı bu ama şimdi dudakları yumuşacık ve nemli görünüyordu.

Henri, "Gidelim mi?" dedi.

Sarışın onun yanına geldi.

Henri daha önce de Ramon'la birlikte, kadınlarla maceralar yaşamıştı. İkisi de yakışıklıydı, zengindi ve ünlüydü. Yani kadınlarla ilişki kurmaları hiç zor olmuyordu.

"Gerçekten her zaman aynı giyindiğiniz doğru mu?" diye sordu sarışın.

"Evet."

Henri kendisinden ya da ailesinden söz etmekten nefret ederdi ama onların hep aynı giyindiğini duymak insanların hoşuna gidiyordu. İkiz olmanın gizemi, olmayanlara her zaman çok çekici geliyordu. Henri bunu artık kabul etmişti, artık itiraz etmiyordu bile.

"Hatta aynı şeyi giymemek için birimiz üstünü değiştirdiğinde mutlaka üstüne bir şey döker ve yine aynı giyinmek zorunda kalırız."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Henri omuz silkti.

İkiz kız kardeşlerinin arasında daha duygusal bir bağ vardı. Onun Ramon'la bağları ise dışarıdan bakan birisi tarafından daha rahat gözlenebiliyordu. Farklı kişiliklere sahiptiler, birbirleriyle sürekli rekabet halindeydiler ama düşünce süreçleri aynı olduğu için genellikle aynı sonuca ulaşırlardı.

"Şey, ben Cinnia Whitley," diyerek elini uzattı sarışın kadın.

"Henri."

Cinnia'nın teni yumuşak ve sıcaktı. Bir kadına göre güçlü tokalaşıyordu. Henri onun elini bırakmak için acele etmedi ama Cinnia elini çekti, Henri'nin arkasından gelen koruması Guy'la, önlerinden gidip süitin kapısını açan Oscar'a bakarak kaşlarını çattı.

"Korumaların mı var?"

"Sadece tedbir."

Oscar süiti kontrol ederken Guy, kadınların isimlerini birilerine mesaj olarak gönderdi. Henri, Guy'ın işini kolaylaştırmak için kendisini esmer kadına da tanıtmış, böylece onun adının da Vera Phipps olduğu ortaya çıkmıştı.

Henri, paralı birilerine yanaşma derdi dışında iki kadının da zararsız olduğunu düşünüyordu. Vera, içeri girer girmez hayran hayran etrafa bakınmış, sonra balkona çıkmıştı.

Cinnia ise o kadar etkilenmiş görünmüyordu. Şampanya kadehini almış, teşekkür ettikten sonra balkona çıkmıştı.

Yaprak kıpırdamayan, ılık bir yaz akşamıydı. Cinnia, Thames nehrindeki teknelere, ardından gökteki parlak yıldızlara baktı.

"Böyle sakin bir yeriniz varken aşağıda durmanıza şaşırdım," dedi biraz sonra yanına gelen Henri'ye.

Henri ona karşı güçlü bir çekim hissettiğinin farkındaydı ve bu durum onu biraz rahatsız ediyordu.

Aşağıda insanlar, gece kulübünün açık havadaki alanına çıkmaya başlamışlardı, müzik de peşlerinden geliyordu.

Kalabalığı seven Ramon'du. Henri daha sakin ortamları tercih ederdi ama yine de, "İyi ki aşağıdaymışız, yoksa sana rastlayamazdım," dedi.

Cinnia zarif bir şekilde yüzünü buruşturdu. Mavi gözlü sarışınlar genellikle gözlerinin rengini bir masumiyet ifadesi olarak kullanırlardı ama Cinnia'nın böyle bir derdi olmadığı belliydi. Eski moda saçı ona zayıf bir ifade verse de kaşlarının keskin kıvrımları ona zeki bir ifade veriyordu.

"Sen farklı mı hissediyorsun?" diye sordu Henri.

"İkinizin bunu epey yaptığınızı hissediyorum."

"Siz de benzer bir rutin takip ediyorsunuz bence."

Cinnia'nın mavi gözleri bir an öfkeyle parladı ama o sırada içeriden Vera'nın cilveli kahkahası duyuldu.

"İnkâr etmeyeceksin herhalde," diyerek güldü Henri.

"Siz bizim yanımıza geldiniz."

"Davet edildim."

"Öyle bakmayı istememiştim aslında."

Sadece bakmakla kalmamış, gülümsemişti Cinnia ona.

"Sizi ilk merak eden ben değilim herhalde. Her zaman izlenen bir çiftsiniz."

Cinnia tatlı tatlı gülümsedi ama yapay tatlandırıcı tadındaydı bu gülümseme.

Gözleriyse şeker mavisiydi. Henri onun güzelliğine bakarken göğsünün sıkıştığını hissetti. Makyaj güzeli değildi Cinnia, tam tersine, yüzünde çok az makyaj vardı. Sadece hafif bir açık mavi farla, kirpiklerinin ucuna maskara sürmüştü. Teni pürüzsüzdü.

"Sana bakanın ben olduğumu gerçekten anladın mı, yoksa varsayım mı yürüttün?" diye sordu Henri. "İnsanların bizi ayırt etmesi aylar, hatta bazen yıllar alır."

Cinnia, "Birbirinize çok benziyorsunuz ama..." derken içeri doğru baktı. Ramon'la Vera, sohbetlerine devam ediyordu.

Cinnia'nın dikkatini başka tarafa yöneltmesinden yararlanan Henri, telefonuna gelen mesaja baktı. Tahmininde haklı çıkmıştı. Cinnia'nın annesi varlıklı bir aileden geliyordu ama aile daha sonra tüm servetini kaybetmişti. Cinnia bir servet yönetimi firmasında stajyer olarak çalışıyordu. Herhalde getir götür işleriyle kahve servisi falan yapıyordu. Cinnia Whitley'le ilgili tek risk finansal olabilirdi ve Henri de bunu rahat rahat karşılayabilirdi.

Telefonunu cebine koyarken onun hâlâ kardeşini izlediğini görünce rahatsız oldu.

"Ama?" dedi sözünü tamamlaması için.

"Bilemiyorum. İnsanların aurasını falan okuyamam ama... Boş ver."

Cinsel olarak birbirlerine bir çekim hissetmeleri miydi yoksa?

"Çok ilginç," dedi Henri. Dirseğini balkonun kenarındaki tırabzana koydu, Cinnia'ya biraz yaklaştı, onun koluna nazikçe dokundu.

"Bu nedir?"

Cinnia irkilmiş gibiydi ama Henri onun da etkilendiğinden emindi.

"Bana tepki veriyorsun, ona değil."

"Ben öyle bir şey söylemedim. Hem, hakkımda ne düşünüyorsan, ya da buraya neden geldiğimizi bildiğini düşünüyorsan, unut gitsin."

"Buraya havai fişekleri izlemeye geldiniz, öyle değil mi?" diyerek gülümsedi Henri. "Bak, kadınları etkilemek için fazla uğraşmam ben, bir zorunluluk hissetmeden keyfime bakarım."

"Sonrasında bir şey beklemezsin yani, öyle mi?"

"Bir şey derken şunu mu kast ediyorsun?"

Henri, içeride Ramon'la öpüşmekte olan Vera'yı işaret etti.

Cinnia yüzünü buruşturdu, dönüp nehre baktı yeniden.

"Beklemeye devam edeceğim," diyerek geri çekildi Henri de.

"Evet, öyle devam edeceksin."

Henri hafifçe güldü.

"Tutamayacağın sözler verme *chérie*."

~ - İKİNCİ BÖLÜM ~

HAİN Vera, havai fişek gösterisi başlamadan önce Ramon'la gitmişti. Cinnia ona kızacak olmuş ama arkadaşı artık Avery'yi aklından çıkarmasını tavsiye etmişti ona sadece.

Cinnia bunun farkındaydı. O da ikizlerden etkilenmişti elbette. Vera'yla aşık atacak kadar deneyimli sayılmazdı ama onun da bir iki uzun süreli ilişkisi olmuştu. İlk ilişkisi, ikisinin de ayrı üniversitelere gitmesi nedeniyle bitmişti. Cinnia o zaman çok üzülmüştü ama şimdi geriye dönüp baktığında, o zamanlar, istediği tarzda bir bağlılık için çok genç olduğunu görüyordu.

Avery ise kalbini gerçekten paramparça etmişti. İkisi de yoğun bir kurs programının üstesinden gelmeye çalışırlarken Cinnia'ya onu sevdiğini söylemiş, daha sonra Londra'ya taşındıklarında tekrar onunla bir araya gelmeye çalışmıştı. Derken biraz para kazanmaya başlamış ve net bir şekilde, Cinnia'nın ailesinin yükünü taşımak istemediğini söylemişti. Neyse ki Avery, Cinnia'yı kapı dışarı ettiğinde Vera yardımına koşmuştu.

O zamandan beri Cinnia herhangi bir ilişkiden uzak duruyor, kariyerine odaklanmanın daha iyi olacağını düşünüyordu.

Henri ise bir ilişki teklif ediyor değildi, Cinnia daha sormadan biliyordu bunu. Öte yandan, Henri'nin her bakışı içini titretiyordu.

Cinnia tek gecelik ilişkilere girmezdi. Sırf eğlencesine Henri'yle birlikte olsa Henri bunu şarabın ve süitlerinde iyi vakit geçirmesinin karşılığı olarak görecekti. Cinnia, onun kendisinin satın alınabilir birisi olarak görmesini asla istemiyordu, Avery'den kalan güvensizlik duygularıydı bunlar.

"Annen buna bayılırdı," demişti Vera. "Ne koparabilirsen kârdır!"

Henri tam o sırada, içeride yaptığı telefon görüşmesini bitirmiş, balkona çıkıyordu ve muhtemelen Vera'nın kaba sözlerini duymuştu.

Biraz sonra Ramon gelip, "Araba bekliyor," diye haber verdi Vera'ya. "Tanıştığımıza sevindim Cinnia."

Ramon'la Vera gittikten sonra Henri'yle masada karşılıklı oturdular. Cinnia paniğe kapılmış gibi göründüğünün ve bunun Henri'yi eğlendirdiğinin farkındaydı. Henri garsona içkilerini tazelemesini işaret etti.

"Sence onu nereye götürmüştür?" diye sordu Cinnia.

"En yakındaki otelde boş bir odaya herhalde."

Cinnia'nın bir şey sormaması gerekirdi.

"Bu neden canını sıkıyor?" dedi Henri.

"Sıkmıyor."

"Yargılıyorsun. Neden?"

Cinnia inkâr etmeyi isterdi. Açık fikirli olduğunu düşünürdü hep. Kadınların da ihtiyaçları vardı ve Vera kurban değildi.

"Vera istediğini yapabilir ama beni onun seçimleri üzerinden değerlendirmen hoşuma gitmiyor," dedi Cinnia.

Bundan gerçekten nefret ediyordu. Aklına hep Avery'nin suçlamaları geliyordu.

"Ben kimseyle bana bir şeyler alması için birlikte olmam. Bir işim var, ihtiyacım olan şeyi alabilirim. Gücüm yetmiyorsa da onsuz yaşayabilirim."

"Ne iş yapıyorsun?"

"İşletme eğitimi aldım, finans danışmanıyım ama asıl ilgi alanım gayrı menkul planlama ve fon yönetimi."

Henri'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi Cinnia açısından çok acıydı.

"Sıkıcı bir insanım yani," diye ekledi hemen.

Öte yandan, Henri'yle ne kadar ayrı noktalarda durduklarını daha iyi hissetmişti. Evet, o da kariyer basamaklarını tırmanmaya çalışıyordu ama bunu dürüstçe ve çok çalışarak yapacaktı. Yine de ne kadar çalışırsa çalışsın Henri'nin konumuna ulaşamayacaktı.

Cinnia, şampanyasına uzandı, sonra Vera gittikten sonra bir şey içmemeye karar verdiğini hatırlayarak su içti.

"Bunu beklemiyordum," dedi Henri.

"Sekreter mi olduğumu düşünmüştün? Ya da hostes, belki de model? Öyle bile olsaydım, bunlar da dürüst meslekler."

"Elbette. Ayrıca model olabilirmişsin, çok güzelsin."

"Sen de öyle. Yüzün öyle güzel ki Tanrı iki tane yaratmış."

Henri yüzünü buruşturdu.

"Sauveterre ikizlerinden birisi olarak anılmaktan nefret ederim bu arada. Dışarıdan bakıldığında göründüğümüzden daha fazlasıyız hepimiz."

"Bu kötü bir şey mi? Yani, gazetelerde okuduğum şeylerin saçmalık olduğunu biliyorum. Ünlü insanlar hakkında saçma sapan şeyler yazılıp çizilir hep. Bu canını sıkıyor mu gerçekten? Yoksa doğuştan ünlü olduğun için hınçlanıyor musun?"

Henri cevap vermeden önce bir an durup düşündü.

"Böyle olduğum için kızmıyorum. Ailem hakkında konuşmaktansa hoşlanmam, onları hayatta hiçbir şeye değişmem. Sürekli ilgi odağı olmak çok can sıkıcı bir şey ve bunu biz istemiyoruz. Beni çok sinirlendiriyor ama artık neye karşı mücadele edebileceğimi biliyorum."

"Şey... Ailen hakkındaki mesaj alınmıştır. Özel hayatını korumaya hakkın var elbette. Yine de, umarım kız kardeşin iyidir."

Cinnia aslında Henri'ye, ailesinin yaşadığı trajedinin tuhaf bir şekilde onu da çok etkilediğini anlatmak isterdi. O zamanlar o da herkes gibi Sauveterre ikizlerine bayılıyordu. Kızlar ondan daha küçüklerdi ama Cinnia onların hayatlarına imreniyordu.

Sonra Trella kaçırılınca Cinnia dehşete kapılmış, daha sonra da Sauveterre ailesiyle ilgili haberleri takip etmişti. Trella'nın daha sonra neden ortadan kaybolduğunu herkes kadar merak ediyordu. Trella uyuşturucu tedavisi mi görmüştü, yoksa bir manastıra mı kapanmıştı. Cinnia'nın yığınla teorisi vardı konuyla ilgili ama bir şey söylemedi.

Bu sırada garson ordövrlerini getirmişti. Cinnia dikkatini ordövr tabağına veriyormuş gibi yaptıysa da Henri'nin incindiğini fark etmişti.

"Neden gayrı menkul planlama?" diye sordu Henri.

"Pek çok sebebi var. Babamın ölümünden sonra ilgilenmeye başladım aslında bu işle. Halletmem gereken o kadar çok şey vardı ki, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrendikçe babamın yaptığı hataları fark ettim. Eğer biraz öngörülü davranmış olsaydı annemin işi kolaylaşırdı. Sonra bu işin çok esnek olduğunu fark ettim, evden bile çalışmak mümkündü. Düzgün ve hızlı çalışabilen birisi, bu işten geçimini sağlayabilir. Kulağa çekici gelmemesi dışında kötü bir yanı yok aslında."

Bu sırada havai fişek gösterisi başlamıştı.

Cinnia havai fişeklerden çok Henri'yi izliyordu. Henri gerçekten çok karizmatik bir adamdı, yaptığı her şey, en ufak bir hareketi bile Cinnia'yı çok etkiliyordu. Cinnia onunla öpüştüğünü hayal etti, acaba Henri'nin ağırlığını üzerinde hissetmek nasıl olurdu?

Cinnia'ya ateş basmış, göğüs uçları dikleşmişti. Bacaklarının arasındaki ince ve tatlı sızıyı bastırmak için bacaklarını bitiştirdi.

Havai fişek gösterisi bitince üzüldü, böylece orada bulunmasının bir sebebi de kalmıyordu.

Garsonun getirdiği çileği, "Ah, hayır," diyerek geri çevirdi.

"Kilo almaktan korkmana gerek yok," dedi Henri.

"Kiloyla ilgisi yok, çok alerjik bir bünyem var. Bir defasında, ev arkadaşım babasının ev yapımı şarabını getirmişti, o gece uykumda ölüyordum neredeyse. Senin çileklerini geri çevirmene gerek yok, başkasının yediğini izlerken kötü olmuyorum."

"Ama yersem seni öpemem, öyle değil mi?"

Henri'nin sözleri Cinnia'nın zihninde yankılandı. Derin bir nefes aldı, soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı bile.

"Hani beklemeye devam edecektin?"

"Umutla bekliyorum zaten."

Cinnia izin isteyerek kalktı, lavaboya gitti. Artık gitmesi gerekiyordu. Aynada gördüğü kadının göz kapakları ağırlaşmıştı. Bu haliyle Henri'ye karşı giderek savunmasız bir hale geliyordu.

Döndüğünde Henri'nin balkondan içeri girdiğini gördü. Gece kulübünün davetlilere jest olarak verdiği çantadaki şık çikolata kutusunu çıkarmış, nefis Belçika çikolatalarından birini yiyordu.

"Tatlıya hiç dayanamam," diyerek Cinnia'ya uzattı kutuyu.

Cinnia, "Teşekkürler, almayayım. Çok hoştu. Teşekkür ederim," dedikten sonra kendisini aptal gibi hissederek elini uzattı.

Henri çikolata kutusunu kenara bırakıp cebinden telefonunu çıkardı.

"Arabayı getirsinler, seni bırakayım."

"Kendim hallederim."

"Merak etme, sana saldırmadan seni evine bırakabilirim. Buraya gelip görünmüş oldum, daha fazla kalmayı düşünmüyorum."

Cinnia ondan değil, kendisinden korkuyordu aslında. Neredeyse yakınlarda boş bir otel odası bulmasını isteyecek durumdaydı. Vera'nın, modern bir kadının kendi cinselliğini sahiplenmesi gerektiğini söyleyen sesi çınlıyordu kulaklarında. *Acıktığında yemek yiyorsun, öyle değil mi?*

Cinnia bu akşam için hazırlanmış, süslenmiş; balkonda otururlarken ılık bir rüzgâr tenini okşamış, içtiği şampanya başını döndürmüştü. Henri çok çekiciydi ve Cinnia onun pek çok bakımdan tatmin edici birisi olabileceğinden emindi.

"Burada ayrılsak daha iyi bence," dedi bunları düşünmesine rağmen.

Kendisini tam bir korkak gibi hissediyordu, elinde olmadan yeniden Henri'nin dudaklarına baktı. Onu gerçekten istiyordu!

Henri dudaklarını büktü.

"Sakın çikolataya da alerjin olduğunu söyleme bana."

Cinnia onun öpüşmeyi kast ettiğini, "Önemli değil, atlatırım," dedikten sonra fark etmişti. "Zaten atlatamasam torunlarıma anlatacak harika bir hikâyem olur."

Henri ona yaklaştı, belinden kavrayıp kendisine çekti. Uzun boyuyla Cinnia'ya doğru eğilmiş, dudaklarıyla dudaklarına hafifçe dokunmuştu.

Cinnia hafifçe ürperdi, dengesini korumak için omuzlarını dikleştirdi. Bu neydi şimdi? Islak dudaklarını aralayarak yutkundu, daha fazlasını istiyordu.

Henri bunu bekliyormuş gibi gülümsedi, Cinnia'yı tutkuyla öpmeye başladı.

Cinnia onun omuzlarını sıkıca kavramış, hafif iniltiler çıkararak öpüşüne karşılık veriyordu. Henri bütün duyularını istila etmişti, tıraş losyonunun kokusu Cinnia'nın aklını başından almıştı. Dilleri birbirine dokunduğunda Cinnia hem çikolata tadı almış hem de onun da çok arzulu olduğunu hissetmişti.

Henri onu gerçekten istiyordu, sertleşmiş vücudu da bunu belli ediyordu zaten. Cinnia, kasıkları arzuyla zonklarken onun boynuna sarıldı, göğüslerini göğsüne yasladı.

Fazla ileri gittiğinin farkındaydı ama bu katıksız bir içgüdüden başka bir şey değildi.

Biraz geri çekildi, nefes aldı, sonra yeniden Henri'yle öpüşmeye başladı. Bir kez daha... Sonra ikinci kez... Üçüncüde artık iradesini toplayacakken sırtının duvara yaslandığını hissetti. Bu sırada Henri dudaklarını onun boynunda dolaştırırken bir eliyle göğsünü kavramıştı.

Cinnia'nın dudaklarından bir haz iniltisi döküldü, farkına varmadan dizini onun bacağına doğru kaldırarak ağırlığını Henri'ye verdi.

Henri memnuniyet dolu bir ses çıkararak Cinnia'nın bacağını kavradı, elbisesinin eteğini beline doğru sıyırırken kalçalarını okşadı. Bir yandan Cinnia'yı tutkuyla öpmeye, göğüs ucunu sıkıştırmaya devam ediyordu. Duvara yaslanarak sevişiyor gibiydiler.

Bu hiç Cinnia'nın tarzı değildi. Seks elbette hoşuna giderdi ama daha önce hiç böyle davranmamış, böyle hissetmemişti. Neredeyse tamamen giyinik haldeyken orgazm olmak üzereydi. Henri'nin sıcak sertliği, tam olması gereken yerdeydi, olması gerektiği şekilde hareket ediyordu. Cinnia o kadar tahrik olmuştu ki, neredeyse oracıkta onunla gerçekten sevişecekti.

Dans ediyor gibiydiler, birbirlerinin ritmine uyarak hareket ediyorlardı. Aşağıdan gelen müzik de ritimlerine uyuyor, onları daha da heyecanlandırıyordu.

Cinnia başını geriye yasladı, dudağını ısırdı. Bir elini Henri'nin omuzuna koymuştu. Durmaları gerekiyordu. İnsan içindeydiler!

Henri, Fransızca bir şey mırıldandıktan sonra uzandı, süitin kapısını kilitledi.

"Tamam, sorun yok, gel."

"Ben..."

"*Oui, chérie.* Nasıl titrediğini hissedebiliyorum."

Henri elini onun kalçalarından çekti, ikisinin arasından aşağıya doğru indirerek Cinnia'nın bacaklarının arasına uzandı.

Cinnia onun ilk dokunuşuyla birlikte inledi. Henri tam istediği yere, tam istediği şekilde dokunuyordu. Bir yandan onu ihtirasla öpmeye devam ediyordu.

Cinnia zevkten delirebileceğini düşündü ama Henri'nin bu kadar kontrollü olması da delirtiyordu onu. Kendisini bırakmak istiyordu ama Henri'nin ona bunu yaşatıyor olmasına dayanamıyordu.

"Kondomun var mı?" dedi soluk soluğa.

Henri alev alev yanan gözleriyle ona baktı.

"Sevişmek mi istiyorsun?"

Ah, hadi ama! Deminden beri onu okşayıp duruyordu, sevişmeyi ne kadar istediğinin farkında değil miydi yani? Cinnia arzudan ölmek üzereydi.

Elleri titreyerek Henri'nin pantolonunun fermuarını açtı.

Bunun üzerine Henri de onun külotunu aşağı kaydırıp, bileklerinin üstüne bıraktı. Daha sonra kendi pantolonunu ve iç çamaşırını biraz aşağı indirip, cebinden çıkardığı kondomu taktı.

Cinnia ne kadar ileri gitmekte olduklarını o anda fark etti. Süitin balkonunun hemen altında onlarca insan vardı.

Ama bunu uzun uzun düşünecek durumda değil, kanı kaynıyordu. Her nefes alışında Henri'nin kokusunu içine çekiyor, daha da heyecanlanıyordu. Hayatında hiç bu kadar yoğun bir ihtirasla sarsıldığını hatırlamıyordu.

Henri dizlerini hafifçe bükerek Cinnia'nın bacaklarının arasına yerleşti, sonra ileri atılarak vücutlarının birleşmesini sağladı.

Cinnia bir an kasılarak inleyince Henri hemen durdu.

"İyi misin?"

"Hem de çok iyiyim," diyerek ona biraz daha yaklaştı Cinnia.

Bu sırada dudaklarını onun boynunda gezdirdikten sonra iyice yukarı çıkmış, kulağını hafifçe ısırmıştı.

Bu kez hazla inleyen Henri'ydi.

"Beni öldürüyorsun *chérie.* Daha fazla dayanamıyorum. Hazır mısın?"

"Bu hiç bitmesin istiyorum," dedi Cinnia soluk soluğa.

Dudakları Henri'nin boynunda kor gibi yanmaya devam ediyordu.

"Ben de öyle, ama..."

"Evet Henri..."

Henri daha şiddetli bir şekilde ileri atıldı, daha hızlı hareket ediyordu şimdi.

Tek vücut olarak kendilerini müthiş bir haz dalgasının insafına bıraktılar, aynı doruğa birlikte ulaştılar.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

HENRI'nin gece kulübündeki o geceden sonra Londra'ya yeniden gelmesi birkaç haftayı buldu. Neden olduğunu bilmiyordu ama bu süre içinde Cinnia Whitley aklından çıkmamıştı hiç. Aslında tam beklediği gibi gelişen bir geceydi ve yeni bir şey yoktu.

Aslında yeni bir şey vardı. Normalde böyle bir geceyi hoş bir şekilde bitirirdi Henri ama Cinnia o gece, onun telefona bakmasını fırsat bilerek ortadan kaybolmuştu.

Ramon, o geceki arkadaşı Vera'yı bir daha düşünmemişti bile, bu yüzden Henri neden Cinnia'yı düşündüğünü anlayamıyordu. Herhalde onun arkadaşı gibi davranmamasından etkilenmişti.

Vera o akşam dördü süite girdiklerinde çektiği toplu fotoğrafı yayınlamıştı hemen. Bir Sauveterre'le yakınlaşmasından fayda sağlamaya çalışıyordu. Henri için çok tanıdık ve iğrenç bir yaklaşımdı b.

Cinnia ise bu fotoğrafı kendi sosyal medya hesabında yayınlamıştı. Vera'nın yayınladığı fotoğrafın altına, belli ki mecbur kaldığı için, "Sadece tanıştık. Söylenecek başka bir şey yok," yazmıştı.

Henri onun bu ketum tavrını takdir etmişti, onun da söyleyecek bir şeyi yoktu.

İnsanın bir palavracı ya da olağanüstü romantik bir şair gibi görünmeden o akşamki sevişmelerini anlatması mümkün değildi zaten.

Henri normalde bir kadına mümkün olduğunca zevk vermeye çalışırdı ama Cinnia'yla bunu karşılıklı olarak yaşatmışlardı birbirlerine.

Cinnia'nın kendisine neden o kadar çekici göründüğünü anlamaya çalışıyordu Henri. Onun hemen cazibesine kapılmayıp karşı koymaya çalışması hoşuna gitmişti. Sonra, insanların onları görebileceğini düşünmek heyecanlandırmış olabilirdi. Son olarak da, kimyaları tutmuştu.

Birlikte doruğa çıktıklarında Henri müthiş bir huzur hissetmişti. Elbette dünyadan tamamen kopmamıştı, omuzlarındaki sorumlulukları tüm ağırlıklarıyla hissediyordu ama Cinnia'ya sarılıp onun kokusunu içine çekmek, nefeslerinin birbirine karışması ona daha önce hiç hissetmediği bir tatmin duygusu vermişti.

Sonra Trella'nın arama sinyalini duyunca hemen Cinnia'dan ayrılarak telefona bakmıştı. Trella'nın onu bir kriz anında araması ihtimalini düşünerek, rahat konuşmak için balkona çıkmıştı.

Şimdi geriye dönüp baktığında, korkunç bir kazadan kurtulduktan sonra hayata tutunmaya çalışan ve şok geçiren bir kazazede gibi davrandığını görüyordu. Vücudu adrenaline boğulmuş durumdaydı, başı dönüyordu.

O zamandan beri yanıldığını söyleyip duruyordu kendine Henri. Hayatının en güzel sevişmesini bile yaşamış olsa, bundan ne çıkardı? Bir ilişki arayışında değildi, asla da olmayacaktı.

Cinnia bir anda ortadan kaybolmuş olmasa, en fazla, hafta sonuna kadar uzayan bir macera yaşarlardı herhalde.

Henri onun gittiğini anlayınca kendisine çilek söylemiş, her lokmada Cinnia'yla yaşadıklarını düşünmüştü. O zamandan beri nerede çilek görse aklına Cinnia geliyor, onun çilekten uzak durup duramadığını merak ediyordu.

Neden? İşte bu soru kafasını kurcalayıp duruyordu.

Haftalar sonra, aslında hiç de katılmak niyetinde olmadığı bir partide birdenbire Cinnia'yı görünce tuhaf bir şekilde rahatladı. Cinnia gayet sağlıklı görünüyordu, meyve zehirlenmesi geçirmiş gibi değildi.

Düğüm yaptığı sarı saçlarını birkaç çubukla tutturmuş, birkaç bukle yüzüne dökülmüştü. Yazlık elbisesinin omuzları açıktı, topuklu ayak-

kabıları dikkati biçimli bacaklarına çekiyordu. Mücevher olarak sadece gümüş, halka küpeler takmıştı.

Tam Henri'nin hatırladığı gibi, doğal bir güzelliği vardı. Karşısındaki adamı dikkatle dinliyordu. Adamla çıkmadıkları ama adamın aslında buna can attığı belliydi.

Henri, bir davete katılmadan önce güvenlik ekibine, davete katılacakların listesinin verilmesini isterdi. İnsanlar onun isminden yararlanmak istiyorlarsa böyle şeylere evet demek zorundaydı.

Cinnia'nın partiye katılacağını böyle öğrenmiş, on dakika kadar etraflıca düşündükten sonra gelmeye karar vermişti.

Ona bakarken kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Cinnia'nın bu vakur duruşunun altında nasıl bir ihtirasın yattığını çok iyi biliyordu ve karşısındaki adam bunu keşfedecek olursa kahrolurdu.

Cinnia, üniversiteden arkadaşının nişan partisinin, ilerideki iş bağlantıları açısından iyi bir fırsat olacağını düşünmüştü yoksa buraya neden davet edildiğini biliyordu. Vera'nın, Sauveterre ikizleriyle fotoğraflarını yayınlamasından sonra Cinnia'yı pek çok eski arkadaşı aramıştı. Şimdi partilerin gözde isimlerinden birisiydi ve annesi bundan büyük bir mutluluk duyuyordu.

Aslında bu pozisyondan tamamen uzak durabilirdi ama gururunu düşünmeden, pragmatik davranması gerekiyordu. Arkadaşı, New York'un en zengin ailelerinden birine gelin gidiyordu ve yakın arkadaş çevresinde, becerikli birinin yönetmesini gerektirecek kadar fazla parası olan insanlar vardı.

Bu tür davetler insanlarla tanışıp belli bir izlenim bırakmaya yarardı. Önemli olan insanların daha sonra, mesleki bilgisine ihtiyaç duyduklarında hatırlamasıydı.

Cinnia, hayatında kimse olmadığı için partiye yalnız gelmişti ve şimdi de partideki yalnız erkeklerin hedefindeydi. Mesela, şimdi konuşmakta olduğu Gerard iki kez doğrudan ona yaklaşmaya çalışmış ama Cinnia ikisini de atlatmıştı. Telefonunu isteyecek olursa ona kartını verecek ve ölümünden sonra gayrı menkullerine ne olacağı konusunda endişe duyarsa kendisini aramasını söyleyecekti.

Gerard'la birlikte sohbet ettiği diğer kadın, "Bilin bakalım şimdi içeri kim girdi," dedi birden, gözleri parlayarak. "Sanırım sen onu tanıyorsun zaten Cinnia."

Cinnia elbette dönüp baktı.

Baktığı anda kristal cam gibi kırılganlaştı, boğazı sıkıştı. Nefes alamıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, kayıtsız bir ifade takınabilmek için insanüstü bir çaba harcıyordu.

Henri doğrudan ona bakıyordu. Gri bir pantolonla siyah bir gömlek giymişti, orman yeşili ceket ancak onun üzerinde böyle dururdu.

Cinnia, "Pek sayılmaz," diyerek sohbet ettiği gruba geri döndü. "Onlarla sadece tanışmıştım," diyerek yalan söyledi. Milyonuncu kez...

Vera'nın Ramon'la yattığını herkes biliyordu. Cinnia'nın da diğer ikizle birlikte olduğu düşünülmüş, insanları tersine inandırabilmek için Cinnia'nın haftalarca uğraşması gerekmişti.

İnsanlar haksız sayılmazlardı aslında. İnsan bir yere girdiğinde, daha hiçbir şey yapmadan bütün başlar ona dönüyorsa, bir kadının ondan etkilenmesi ve onunla birlikte olması çok normaldi.

Cinnia da müthiş bir suçluluk duygusuyla birlikte bunu kabul etmek zorundaydı. Henri neden onu bu kadar etkilemiş, Cinnia'nın en temel ilkelerini çiğnemesine neden olmuştu? Şimdi bile içi gıcıklanmıştı Cinnia'nın.

"Galiba damadın arkadaşı," diye mırıldandı Gerald. "Öyle görünüyor. Seninle çıkmıyor yani Cinnia, öyle mi?"

Cinnia hemen, "Hayır," diye atıldı. Henri'nin bulunduğu tarafa bakmıyordu. "İkizlerden hangisi, onu bile bilmiyorum."

Ama onun Henri olduğunu çok iyi biliyordu.

"Yeni evlilere ne aldınız?" diyerek konuyu Henri'den uzaklaştırmaya çalıştı. "Onlara şu meyveli buzlu içeceklerden yapmak için bir mutfak robotu alacaktım ama bir başkası almış. Bu yüzden ben de bir yoğurt makinesi aldım."

Kadın neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan, "Buraya geliyor," dedikten sonra kocaman gülümsedi. "Bay Sauveterre. Sizi görmek ne güzel."

"*Bonjour.*"

Henri başıyla hepsini selamlarken elini Cinnia'nın sırtına koydu. Cinnia anında kaskatı kesilmişti, elbisesinin saten kumaşının üzerinden Henri'nin elinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Cinnia, seni yeniden görmek ne güzel. Arkadaşlarını tanıştırmayacak mısın?"

"Elbette, şey..." Cinnia sanki hangi ikiz olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle ona baktı. "Henri?"

Henri, gözlerinde bir öfke pırıltısı belirip kaybolduktan sonra Cinnia'nın belini hafifçe çimdikledi.

"*Oui.*"

Bir süre havadan sudan sohbet ettiler. Henri kendisi hakkında en ufak bir detay vermeden pek çok şeyden söz etme konusunda ustaydı. Evli çift hakkında konuştular, Henri en son yaptığı seyahatlerden söz etti. Bu sırada Cinnia kıpırdayamamıştı bile. Vücudu, Henri'nin vücudunu hemen hatırlamış, benzer tepkileri veriyor, tahrik oluyordu. Öte yandan, oradan uzaklaşamıyordu da Cinnia, bu daha çok dikkat çekerdi.

"Ah Cinnia, seni tanıştırmak istediğim birisi var."

Henri, Cinnia'nın elinden tutarak onu grubun yanından uzaklaştırdı.

Cinnia hışımla, "Ben gidiyorum," dedi.

"Harika. Ben de gidiyorum. Ama önce yeni evli çifte bir merhaba demem gerek."

Henri onları New York'tan tanıyordu anlaşılan. Cinnia'nın elini bırakmadan salonun diğer ucuna yöneldi.

"Korkarım gitmemiz gerekiyor. Ev sahiplerimize iyi geceler dileyelim."

Henri sanki çiftlermiş gibi davranıyordu ama onlar bir çift değildi, birlikte değillerdi. Cinnia salondaki fısıldaşmaların farkındaydı, giderek öfkeleniyordu.

"Neden yapıyorsun bunu? Beni rezil ediyorsun."

"Bu doğru değil. Bir Sauveterre dokunduğu şeyi altına çevirir, bana daha sonra teşekkür edersin."

"Nasıl?"

"Anlamamış gibi yapma."

Otelin kapısında onları lüks bir araç bekliyordu. Henri'nin koruması hemen atılıp kapıyı açtı.

"Seni nereye götüreyim?" diye sordu Henri.

"Senin nereye kadar yolun olduğunu düşündüğümü biliyorsundur. Yalnız gitmeni tercih ederim."

"Neden böyle ters davranıyorsun? Son görüşmemizde çekip giden sen olduğuna göre ona kızıyor olamazsın. İstersen bunu daha sakin bir yerde konuşalım."

Bir anda flaşlar patlamaya başlamış, paparazziler çevrelerine üşüşmüştü.

Cinnia ister istemez arabaya bindi. Henri de hemen onun peşinden arabaya bindikten sonra öne doğru uzandı, şoförle aralarındaki paravanı indirdi. Koruması şoförün yanına oturduktan sonra yola koyuldular.

"Böyle soğuk bir karşılama beklemiyordum," dedi Henri.

"Geçen defaki davranışımdan dolayı nasıl bir karşılama beklediğini tahmin edebiliyorum ama onu unut gitsin. Sadece eski erkek arkadaşımı unutmaya çalışıyordum. Hepsi bu."

Cinnia kendisini de buna ikna etmeye çalışmıştı.

"Gerçekten mi?"

"Ah, affedersin, bunu hakaret olarak mı kabul ediyorsun yoksa?"

Cinnia dönüp Henri'ye baktı.

"En azından bizim ilişkimiz tamamen bitmişti. Hâlâ seninleyken onun telefonuna cevap vermeye kalkmadım ve..."

Cinnia sustu, bunu söylemek istememişti aslında. Kendisini küçük düşmüş hissediyordu.

Henri'yle tanışır tanışmaz sevişmesi anlaşılabilir bir hataydı. Karşısındakinin usta manevralarına karşı koyamamıştı. O anda onunla sevişirken herhangi bir pişmanlık hissetmemişti Cinnia.

Sonra Henri'nin telefonu çalmış, Henri onu oracıkta bırakıp hemen telefona saldırmış ve telefonu, "Bella," diye açmıştı. Dahası, konuştuklarının duyulmaması için balkona çıkmıştı.

O anda Cinnia'ya daha güçlü bir darbe indiremezdi herhalde. Elbette hayatında başka kadınlar vardı Henri'nin! Yaşadıkları anlar Cinnia için müthiş ve eşsizdi ama Henri için sıradan bir şeydi herhalde.

Henri balkonda telefon görüşmesine devam ederken Cinnia çabucak toparlanıp oradan çıkmıştı.

"Ciddi misin sen? Kız kardeşim aramıştı."

"Durumu düzeltmiyor bu," diyerek başını çevirdi Cinnia. Ona ikinci kez kanacak değildi.

"Haklısın, kabalık ettim ama onun telefonlarına cevap vermemem mümkün değil."

"Güzel. Bu arada, şoförüne söyler misin, ben Londra'nın diğer yakasında oturuyorum, yanlış yöne gidiyor."

"Cinnia. Biraz anlayışlı ol lütfen. Telefona bakmamın sebepleri var."

Trella'nın kaçırılması ve inzivaya çekilmesi miydi bu sebepler? Cinnia merakla Henri'ye baktı. Onun ailesi hakkında konuşmak istemediğini hatırlayarak iç çekti sonra.

"Peki."

"Bu ne demek şimdi?"

"Ne fark eder? O sebeplerin ya da koşulların ne olduğunu sorsam da anlatmayacaksın, öyle değil mi?"

"Doğru."

Cinnia omuz silkti.

"Öyleyse peki deyip dememem neyi değiştirir? O gün daha sıcak bir şekilde ayrılsaydık da beni bir daha aramayacaktın, ikimiz de bunu biliyoruz. Öyleyse şimdi nasıl bittiği kimin umurunda?"

"Benim umurumda."

"Hayır, değil!" diye bağırdı Cinnia. "O gün o partiye geldin, davetlilerin arasındaki en kolay kızı gördün."

"Tam tersine," dedi Henri sert bir şekilde. "O gün orada inanılmaz kolay olan en az üç kadın vardı, daha önceden tanıdığın kadınlar. Hiçbiriyle yatmadım," diye çabucak ekledi sonra. "Bu akşamsa senin davetli listesinde olduğunu bildiğim için geldim."

Cinnia'nın duyguları allak bullaktı. Henri gerçekten onu görmeye mi gelmişti? Buna inanmak istemiyordu Cinnia çünkü inanacak olursa Henri'ye duyduğu zafiyet artacaktı.

"Keşke gelmeseydin. Şefim, sana firmanın tanıtım mektubunu göndermemin iyi olacağını söyleyip duruyordu. Şimdi iyice başıma ekşiyecek. Teşekkürler."

"Onu ofisinde ziyaret edip bu dertten kurtarmamı ister misin?"

"Hayır Henri, istemem! O zaman bu ne anlama gelecek? Belki de bir sonraki müşteriyi bağlamak için kiminle yatmam gerektiğini söyleyecek şefim. Erkekler! Gerçekten bu kadar küt müsünüz? Senin tanınıyor olman benim için altın değerinde değil, tam tersine damgalanmak gibi bir şey. Lütfen bana bir iyilik yapma."

Henri arkasına yaslandı, yüzü asılmıştı.

"Bu halimi değiştiremem Cinnia. İnsanların beni ya da yakınımdakileri kullanmasına engel olamam. Keşke bunu değiştirebilseydim ama değiştiremem!"

Henri'nin öfke patlaması öylesine şiddetliydi ki Cinnia bir süre hiçbir şey söylemeden, öylece durdu. Kendisini Henri'nin yerine koyduğunda yaşadıklarının hiç kolay olmadığını anlayabiliyordu.

Henri burnunu ovuşturdu, kendisini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Trella'ya kendi aramızda Bella deriz," dedi nihayet. "Bana ne zaman ihtiyacı olsa hemen cevap veririm, hepimiz öyle yaparız. Eğer Ramon'u aramış olsaydı, senin hissettiklerini arkadaşın Vera hissedecekti. Trella'nın durumu, hayatımın bir gerçeği. Konuyla ilgili sadece bunları söyleyebilirim. İnanıp inanmamak ya da hemen bir yerlere yetiştirip yetiştirmemek sana kalmış."

"Elbette öyle bir şey yapmam. Tanımadığım bir insana neden bile bile zarar vermek isteyeyim?"

Cinnia, zavallı Trella'nın kaçırılma olayından beri neler yaşadığını üç aşağı beş yukarı anlamaya başlıyordu şimdi. Trella'nın kayıp olduğu beş gün boyunca neler yaşadığı hiçbir zaman açıklanmamıştı ama korkunç şeyler yaşadığı düşünülüyordu. Cinnia bu konudaki teorilerin doğruluğuna inanmak istememişti hiçbir zaman ama şimdi Henri'nin yüzündeki ciddi ifade, kız kardeşinin çok zor şeyler yaşamış olduğunu gösteriyordu.

"İlgi odağı olmak kötü müydü?" diye sordu Henri. "Evinin çevresine paparazziler kamp kurdu mu? Bu konuda benim gibi hisseden çok

az insana rastlıyorum, senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edemiyorum bile."

"Arkadaşlarım ve ailem sorular sorup duruyor. Onlara fazla bir şey anlatmadım ama buna şaşırmadılar çünkü prensip olarak ketumumdur. İşim gereği bankacılık ve hukukla uğraşıyorum. Müşterilerim için gizlilik çok önemlidir ve kimse parti fotoğraflarını internette yayınlayan bir kadına hesaplarının yönetimini vermek istemez. Ama dediğin gibi, insanlar Sauveterre ismine çok duyarlılar. Şefimin söylediklerini anlattım. Adam beni gerçekten sinirlendirdi."

"İnsan Kaynakları Departmanı'na bildirdin mi?"

"Bir işe yaramaz."

"Yarar. Büyük bir şirketin yöneticisi olarak, yanlış gittiğini bilmediğim bir şeyi düzeltemem. Ancak bana rapor verilirse hatalı yönleri düzeltme konusunda önlem alabilirim."

Cinnia bu şekilde düşünmemişti ama zaten yakında ayrılıyordu.

"Tamam, bildiririm."

"Güzel."

Harika. Sinir bozucu şef sorunu da çözülmüştü.

"Beni eve bırakabilir misin lütfen?"

"Seni yemeğe çıkarmak istemiştim."

"Derdin yemek falan değil Henri. Benimle yatağa gitmek istiyorsun."

"Öyle," dedi Henri dobra dobra. "Bunun hiç ilgini çekmediğini söyle, seni evine bırakayım. Ama dürüst ol."

Cinnia bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Sevişmelerinin hemen sonrasında kız arkadaşıyla görüştüğünü düşündüğü için haftalardır ondan nefret etmeyi başarmıştı ama şimdi direnci kırılıyordu.

Nihayet başını çevirip mağazaların vitrin ışıklarına bakmayı başardı Cinnia.

"Arayabilirdin. Bu gece seninle yatarsam yarın aramayacaksın."

"Kahvaltıda birlikte olacağımıza göre buna gerek olmayacak."

Cinnia, onun bu kendinden emin tavrı karşısında yüzünü buruşturdu.

"O gece benimle yatmayı düşünmüyordun," dedi Henri sakin bir sesle. "Önce senin nazlandığını düşündüm ama gerçekten gitmeye ni-

yetliydin. Yine de gitmedin. Bir öpüşmeyle kendini bıraktın, o aptal hediye kutusunu bile almadın."

Cinnia sanki iki çikolata için birisiyle yatacakmış gibi!

"Kendini kullanılmış gibi hissederek gittin ve bunun için pişmanım. Ama ben de hep kadınlar tarafından kullanılmaya alışkınım. Kendini benim yerime koysan beni anlayacaksın. Öte yandan, evet, seninle yaşadıklarımızı yeniden yaşamak istiyorum."

"Kendimi öyle kaptırdığım için kendimi ucuz hissediyorum ben. Öyle davranmamı istiyordun ve istediğin oldu."

"Ben seninle sevişmek istemiştim, bunda kötü bir şey yok. Sence de normal bir şey değil mi bu?"

"Elbette! İki sevgilim oldu, ikisine de âşık olduğumu sanıyordum. Tanımadığım insanlarla birlikte olmam."

Henri dikkatle ona baktı, "Âşık olduğunu sandığın," diye tekrarladı.

Bu sırada şık bir otelin önünde durmuşlardı.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Cinnia hemen.

"Yemek rezervasyonumuz var. Bu bir randevu Cinnia."

Cinnia, Henri'den bir türlü ayrılamadığını ve işlerin kontrolünden çıkmaya başladığını düşündü.

"Daha sonra kendimi seninle odana gitmeye mecburmuşum gibi hissetmek istemiyorum."

Henri gülümsedi.

"Elbette hiçbir şeye mecbur değilsin ama umarım bunu kendiliğinden istersin."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CINNIA zifiri karanlık bir odada uyandı, Henri'nin kolu belindeydi. İkisi de çırılçıplaktı, bacakları birbirine dolanmıştı. Cinnia onu omuzundan öpmek istedi.

Ne yapıyordu burada?

Hormonlarına ve Henri'nin cazibesine yenilmişti. Yemekte Henri'yle uzun uzun sohbet etmişlerdi. Fazla kişisel konulara girmeden, dünya siyasetinden pop müziğe kadar pek çok konuda konuşmuşlar, Henri ona emlak yasasıyla ilgili bir iki şey sormuştu. Cinnia önce onun nezaketen ona danıştığını düşünmüş, ciddi olduğunu anlayınca onun uluslararası fonlar konusunda deneyimli birisinden yardım almasının daha doğru olacağını söylemişti.

Daha sonra canlı müzik başlamış ve Henri onu dansa kaldırmıştı. Zaten Cinnia'yı tamamen baştan çıkaran da bu olmuştu. Göğüsleri birbirine dokunurken Henri kulağına çok güzel olduğunu fısıldamıştı. Kalçaları müziğin ritmine uygun hareket ederken iyice yakınlaştıklarında Cinnia, Henri'nin sevişmeye hazır olduğunu fark etmişti.

"Elimde değil *chérie*," demişti Henri, "Üzerimde böyle bir etkin var."

Daha sonra kendilerini nasıl Henri'nin odasında bulduklarını bilmiyordu Cinnia. Bir anda birbirlerinin kollarına atılmışlar, hemen soyunup yatağa geçmişlerdi.

Cinnia nasıl o kadar istekli davranabildiğini anlamıyordu, Henri o ana kadar onu öpmemişti bile. Yine en az ilk sevişmeleri kadar ihtirasla sevişmişlerdi.

Ama artık eve gitmesi gerekiyordu. Otelin paparazzilerle çevrili olduğundan emindi, sabah onların gözünün önünde çıkıp gitmek istemiyordu.

Aklından bunlar geçerken Cinnia, Henri'ye daha da sokuldu, onun kokusunu içine çekti.

"Tekrar mı?" diye mırıldandı Henri, daha Cinnia'nın ilk dokunuşunda sertleşmişti.

"Neyim var benim böyle?"

Henri memnuniyet dolu bir ses çıkararak, "Ah, hiçbir şeyin yok *chérie*," dedi.

Sonra elini onun bacaklarının arasına götürdü.

"Ah, bunun müptelası oldum, yine tadına bakmam gerek."

Henri aşağı doğru kayarken Cinnia gözlerini yumdu, onu bekleyen hazzı biliyordu.

Biraz sonra yine tek vücut olmuşlar, haz çığlıkları birbirine karışarak doruğa ulaşmışlardı.

Cinnia müthiş bir doygunlukla, derin bir uykuya daldı.

Uyandığında gün doğmuştu. Neler yaptıklarını hatırlayınca ölmek istedi.

Ah, Henri'ye neden karşı koyamıyordu?

Henri, Cinnia'nın duşa girdiğini duyunca onun yanına gitmek geldi içinden ama kendini tuttu.

Bir şeye karar vermeye çalışıyordu ve Cinnia'yla seviştikleri her an bu kararı biraz daha sağlamlaşıyordu kafasında.

Hiç uzun süreli bir ilişkisi olmamıştı. En son...

Can sıkıcı anılar yüreğine tüm ağırlığıyla çöktü yine.

Beni seviyor musun?

Kızın gözleri karamel rengindeydi ve çok güzeldi. Henri haftalardır onun dudaklarını öpmek için çıldırıyordu. Bir merdiven sahanlığındaydılar, Henri hayatında hissetmediği kadar yoğun bir çekim hissetmişti. Derken Trella gelmiş, gitmeleri gerektiğini söylemişti.

Sen git öyleyse, demişti Henri. Sonra da karşısındaki güzel kıza, *ah, küçük kız kardeşler* diyerek yakınmıştı. Böylece Trella tek başına dışarı çıkmış ve Angelique'in, yani Gili'nin matematik öğretmeni tarafından kaçırılmıştı. Yeniden baş başa kalabildiklerinden *Henri, evet, seviyorum,* demişti karamel gözlü kıza. Onun elini tutmak istiyordu, gözlerini gözlerinden alamıyordu.

Sonra arkadaşları Sadık'ın seslendiğini duymuşlardı.

"Trella kaçırıldı!"

Henri o kızı tekrar, Trella kurtarıldıktan ve kendisi Ramon'la birlikte okula döndükten sonra yeniden görmüştü. Kız onunla konuşmaya çalışmış ama Henri ondan uzak durmuştu.

Ondan sonra da kadınlar çevresinden eksik olmamıştı. Eğer karşılıklı fiziksel zevk almak söz konusuyla Henri'nin buna itirazı yoktu ama artık bir kadının kendisi için özel bir anlam ifade etmesine izin vermeyecekti.

Bu, çok sevdiği bir insanın hayatına mal oluyordu neredeyse.

Romantik bir aşk onun için göze alınamayacak bir zaaf demekti. Öte yandan, bir metresinin olması daha az tehlikeliydi.

Giyindikten sonra süitin salonuna geçti, hem kahvaltı istedi, hem de oteldeki butiklerden kendilerine seçmeleri için kıyafet gönderilmesi talimatı verdi. Sonra kapıdaki gazeteyi aldı.

Kapıda koruması Pierre vardı.

"*Bon matin*, bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Henri.

"Yeni baskılar henüz çıkmadı, kolluyoruz."

Henri başını sallayarak kapıyı kapattı.

Evlenip çocuk sahibi olmak istememesiyle bir metres istememesinin sebebi aynıydı; kaçırılma tehdidi. İlişkiye girdiği kadınlar hedef alınabilir, ona karşı kullanılabilirdi. Eğer Cinnia'yla ilişkisi ilerleyecekse bu konuda önlemler alınması gerekiyordu.

Gazetelerin başlıklarını taradıktan sonra telefonunda, Ramon'dan gelen mesajı gördü. Sadece bir soru işareti göndermişti Ramon. Muh-

temelen haberleri görmüş ve Henri'nin o gece kulübündeki kadınla neden görüştüğünü merak ediyordu.

Henri onun mesajına cevap vermedi. Angelique'den de mesaj vardı, onu görüntülü aradı.

"Bir problem mi var? Şifreli mesaj göndermişsin. Trella'ya Sadık'la ilgili söylediğin şey için neden endişeleniyorsun? Yoksa aralarında bir şey var da ben mi bilmiyorum?"

"Ne? Hayır! Elbette yok. Sadık, Zhamair'de birisine âşık olmuş galiba, bundan haberin var mı?"

"En son görüştüğümüzde bu konuda bir şey söylemedi."

Sadık, Ramon'la onun en yakın arkadaşıydı ama birbirlerinin aşk hayatlarını konuşmazlardı. Borsanın durumu ve politika gibi ciddi konulardan söz ederlerdi.

"Bunun Trella'yla ne ilgisi var?"

Angelique düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum," dedi.

Angelique daha sakin bir kişiliğe sahipti, ona daha çok benzerdi. Trella'yla Ramon'sa dışadönüklerdi. Trella ne yapar, ne yaşarsa tam yaşardı, buna sinirlerinin iflas etmesi de dâhildi. Doğduğu andan beri Henri'yi hep endişelendirirdi.

Henri, kaçırılma olayının yaşandığı gün dışarıda Trella yerine Angelique olsaydı, Ramon'u bekleyeceğini düşünürdü hep. Angelique bir yandan utangaçtı ama bir yandan da kendini koruma güdüsü gelişmişti.

Trella'da ikisi de yoktu. Doğruca matematik öğretmeninin yanına gitmiş, kendisini Angelique sanan matematik öğretmenine Trella olduğunu söylemişti.

Buna rağmen onu kaçırmışlardı, dokuz yaşındaki bir kızın güçlü kuvvetli iki adama karşı koyması zaten mümkün değildi.

Yaşanan olayın travması kız kardeşini bugüne dek etkiliyordu. Henri de kendini geçmişin hatıralarına kaptırdığında öfkeden gözleri kararıyordu. Angelique, kız kardeşlerinin kurtulmasını sağlayan sevgili arkadaşları Sadık'ın Trella için nasıl bir tehdit oluşturduğunu düşünüyordu acaba?

"Trella'yla Sadık hakkında konuşuyordum," diye devam etti Angelique. "Sadık'ın eninde sonunda birisine âşık olup evleneceğini söyle-

yince Trella sessizleşti, çok üzüldü. Sanırım Sadık evlenecek olursa düğününe gidemeyeceğini düşünerek üzülüyor Trella."

"Onu o zaman düşünürüz," dedi Henri. "Yine de anlattığın için sağ ol."

Trella son bir yıldır iyi durumdaydı. Hepsi nefeslerini tutmuş, panik atakların yinelenmesini korkuyla bekliyorlardı.

Bu sırada Cinnia üzerinde bir bornozla Henri'nin yanından geçti.

"Şey, telefonumu alacaktım."

Gerçekten de telefonunu aldıktan sonra hemen oradan uzaklaştı.

"Kim o?" diye sordu Angelique.

"Bir arkadaşım."

Daha doğrusu Henri'ye muhteşem bir gece yaratan bir tanrıçaydı. Henri aralarındaki kimyanın etkisinden kurtulabilmiş değildi. Hiçbir zaman cinsel güdülerinin onu yönlendirmesine izin vermemişti ama dün gece ne kadar sevişse de Cinnia'ya doyamamıştı. Zaten ona yeniden gelmesinin sebebi de buydu.

"Sakın bir yere kaçma," diye seslendi Cinnia'nın arkasından. "İşim bitmek üzere." Sonra tekrar kız kardeşine döndü. "Daha sonra Trella'yla konuşurum. Bir değişiklik olursa beni haberdar et."

Telefonu kapatıp ayağa kalktı. Kız kardeşiyle konuşmak, her gün karşılaştıkları tehditleri hatırlatmıştı yine ona.

"O kimdi?" dedi Cinnia.

"Gili, yani Angelique. Diğer kız kardeşim."

"Kardeşlerinle çok yakınsınız."

"Hayatta sadece onlara tamamen güvenirim."

"Konuşmanızın bir kısmına kulak misafiri oldum. Kız kardeşin için üzüldüm. İnsanın böyle şeyleri atlatması kolay olmuyor. Babamı on yıl önce kaybettim ama hâlâ onun için gözyaşı döküyorum. Kardeşin de yaşadıklarının etkisinden kurtulamamış, onun adına üzüldüm. Sizin de babanızı kaybettiğinizi biliyorum, onun için de üzgünüm."

"Ne çok şey için üzülüyorsun böyle."

Henri, Cinnia'yla uzun süreli bir ilişkinin pek çok riski de beraberinde getireceğinin farkındaydı. Ona hemen açılmaya hazır değildi ama şimdi Cinnia'nın aralarına mesafe koymaya çalışması da hoşuna gitmiyordu.

"Dün gece için de üzgün müsün?"

"Birazcık."

"Neden?"

Cinnia başını önüne eğdi. Henri onun kızardığını görünce şaşırdı. Cinnia utanmış mıydı yoksa?

Cinnia'nın yanına gitti, ona öyle sıkı sarıldı ki bir an çarpışır gibi oldular. Cinnia başını kaldırıp ona kaşlarını çattı.

Henri, yakınlaşmalarının sadece onu rahatsız etmediğini, Cinnia'nın da kafasının karışık olduğunu görebiliyordu.

"Birbirimize haz verdik, bunda utanacak bir şey yok," dedi.

Cinnia yutkundu, başını eğerek düşüncelerini kendisine sakladı.

"Kendini tutmanı istemiyorum," dedi Henri. "Artık utanma yoksa dün gece yaşadıklarımızı sana yeniden yaşatırım. Şuracıkta, gündüz gözüyle..."

Cinnia, "Dene istersen," dedi ama daha bunu derken Henri'nin söylediğini yapacağını biliyordu.

Henri onu öpmeye başlamıştı ki kapı çalındı.

"Kahvaltı geldi," diyerek yüzünü buruşturdu Henri.

Masa nefis bir kahvaltıyla donatılmıştı hemen. Sadece kahvaltı değil, başka bir kadın da elinde çeşitli kıyafetlerle gelmiş, seçmeleri için onlara gösteriyordu.

"Şu mavi olan," diyerek bir elbiseyi seçti Henri. "Gözlerinin rengine de uyar."

Henri kendisine de çizgili bir gömlek seçti. Kadın onlara temiz iç çamaşırları da getirmişti. O gittikten sonra Cinnia hemen kıyafetlerin fiyat etiketlerine baktı.

"Sen bir şey ödemiyorsun," dedi Henri.

"Sen de öyle. Eve dün geceki kıyafetimle gideceğim sanırım."

"Sen benim misafirimsin. Benim yanımdayken, ihtiyaç duyduğun her şeyi karşılarım."

Cinnia birden kendisini çok kötü hissetti. *Ne koparabilirsen kârdır.*

"Kahvaltıya gelmiyor musun? Eminim sen de benim kadar açsındır."

"Dün geceyi hatırlatıp durmaya devam edecek misin böyle?"

"Geceyi sevişerek geçirmiş olmamız seni neden rahatsız ediyor?"

"Daha önce söyledim sana, bu benim tarzım değil."

"Eğer dün gecenin benim için de her zaman yaşadığım bir şey olduğunu sanıyorsan libidomu fazla yüceltiyorsun demektir."

"Ah, onun son derece sağlıklı olduğunu düşünüyorum, merak etme."

Cinnia kendisine kahve koydu.

"Aynı zamanda, üzerimdeki etkini de hafife alıyorsun," diye ekledi Henri. "Aramızda bir bağ olduğu kesin. Her şeyi burada bırakıp hayatımıza devam edebiliriz. Bir dahaki sefere Londra'ya geldiğimde seni ararım. Senin de benimle görüşmek isteyeceğine dair iyimser bir düşünceye sahibim."

İşte, Cinnia'yı da o anda mahveden şey buydu. İlk görüşmelerinden sonra Henri'yi aklından çıkarmak için çok uğraşmıştı çünkü onun bir daha kendisini aramayacağından emindi.

Hangi kız arkadaşına ya da hangi kız kardeşine sorsa, mutluluğunu böyle bir adamın üstüne inşa etmemesi gerektiğini söylerlerdi ona. Ama şimdi burada durmuş, kahvesini içerken Henri'ye duyduğu zafiyeti iliklerinde hissediyordu.

"Cevap vermediğine göre kabul ediyorsun galiba Cinnia?"

"Oturup seni bekleyecek değilim," diyerek kahve kupasını tabağına bıraktı Cinnia.

"Tam da böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim, özgür yaradılışlısın çünkü. Bu yüzden daha farklı bir şey önereceğim. Daha önce hiç metresim olmamıştı ama fena bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Cinnia paniğe kapıldı, kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Bakışları, Henri'nin ona aldığı güzel kıyafetlere kaydı bir an.

Ne koparabiliyorsan kârdır.

"Kendine sponsor olan kadınların ilan verdiği web siteleri var, şansını orada deneyebilirsin aslında," dedi.

"Ben herhangi bir metres istemiyorum, seni istiyorum. Bak, öylesine bir omlet de yiyebilirim ama gücüm yetiyorsa neden şimdi önümüzde duran şahane omleti ısmarlamayayım?"

"Kendimi satmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim," dedi Cinnia hışımla.

Henri anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Tamam, benzetmeleri unut da soğutmadan omletimizi yiyelim."

Bir iki lokma yedikten sonra, "Ben asla evlenmeyeceğim," diye devam etti Henri. "Bilinen anlamıyla uzun süreli bir ilişki için de garanti veremem. Hayatıma kadınlar girer çıkar, hiç yalnız kalmam."

"Sanırım bu konuşma pek hoşuma gitmiyor."

"Ama bir kadın kendisini özel hissettiriyorsa, ona bunun karşılığında bir şey sunmalıyım," dedi Henri onu duymamış gibi.

"Ah, caziben yetmiyor mu yoksa!"

Henri, Cinnia'ya ters ters baktı, bir süre konuşmadan kahvaltılarına devam ettiler. Sonra Cinnia arkasına yaslandı. Henri'yle açık konuşması gerekiyordu.

"Sana babamın öldükten sonra bizi borç içinde bıraktığını söylemiştim. Annemle kardeşlerim bundan çok etkilendiler. Özellikle de annem. Hep, birimizin zengin bir koca bulması durumunda hayatımızın kurtulacağını söylerdi. İşte eski erkek arkadaşımla da bu yüzden ayrıldık."

"Zengindi ve seninle evlenmek istemedi mi?"

"Evet. Yalnız şöyle bir fark var. Başlangıçta ikimiz de yoksulduk, okulumuzu bitirmeye çalışıyorduk. Londra'ya geldiğimizde kendimize bir ev tuttuk, bir yıllık kirasını ödemek için çırpındık. Birbirimize âşık olduğumuzu ve evleneceğimizi düşünüyordum. Sonra ailesi arazilerini sattı ve gelen parayı çocuklarına paylaştırdı. Her birine birkaç yüz bin düşüyordu, rahatlıkla bir ev almaya yeterdi. Onun, satıştan sonra birkaç hafta kadar içine kapanmasını, bana nişan yüzüğü aramasına ve evlilik teklifini nasıl yapacağına karar vermeye çalışmasına vermiştim."

"Olmadı mı?"

"Elbette olmadı! Bu sırada annesiyle babasına, ben üstüne konmaya kalkmayayım diye, payına düşen parayı tutmalarını söylüyormuş. Aynı dönemde ortak hesabımızı boşaltıp ve tam kira kontratını yenileyeceğimiz gün beni kapı dışarı etti."

Cinnia, Avery'nin yaptıklarını hatırladıkça sinirleniyordu.

"Annem arazi satışını öğrenince erkek arkadaşımı arayarak onun evini satın almasını ve bizim onun yanına taşınmamızı önermiş. Böyle bir şeye asla izin vermezdim. Mümkünse bir daha asla annemin yanında kalmam."

Cinnia bacak bacak üstüne attı, elleri titriyordu. Hâlâ kendisini aptal gibi hissediyordu. Avery'nin kendisini sevdiğini düşünmüş ama onunla ilişkisinden kendine güveni sarsılmış olarak çıkmıştı.

"Erkek arkadaşım onca zaman beni tanımasına rağmen, benim sadece onun banka hesabının peşinde olduğumu yazdı bana. Ailesinin değerli arazilerini ve eninde sonunda o paranın kendisine geleceğini biliyormuşum. Evet, arazilerden haberim vardı çünkü ailesi, arazilerini elden çıkarmalarının mı yoksa çocuklarına bırakmalarının mı daha kârlı olacağını bana sormuştu. Hatta bu danışmanlık hizmeti için tanıdık indirimi yapmıştım onlara."

"Bu yüzden mi sana yemek ısmarlamam ya da kıyafet almam konusunda bu kadar hassassın?"

"Ya da otelde kalmam, şefimle görüşmen ya da bana ev tutman konusunda... Ben kendi ayaklarımın üstünde duruyorum Henri. Metres olarak kapatılmayı reddediyorum. Kendi ajansımı kurmayı hedefliyorum. İnsanların bana, çok seksi Fransız milyarder sevgilim sayesinde başarılı olduğumu söylemesini istemiyorum."

"Kız kardeşlerim de moda evlerinin arkasında Sauveterre Holding'in olduğunun söylenmesinden bıkmış durumdalar. Nasıl tepki verdiklerini biliyor musun? Aldırmıyorlar. Kimseye bir şey açıklamak zorunda değilsin. Ajansına gelince, bize bir teklif gönder, inceleyelim. Sonuçta Ramon ve ben yatırımcıyız. Kız kardeşlerimizin moda evi Maison des Jumeaux'a da, Trella harika bir iş planı yaptığı için yatırım yaptık. İş ve yatırım konularında kimseyi kayırmayız, tanıdık indirimi yapmayız. İş paraya gelince, ikimiz de duygularımızdan ya da birisine cinsel olarak tutulmamızdan etkilenmeyiz. Bu yüzden zenginiz."

Henri çok ciddiydi.

"Düşüneceğim," diye mırıldandı Cinnia.

Henri kahvelerini tazelerken, "Kendi işini yapıyor olman hoşuma gider aslında," dedi.

"Neden?"

"Çünkü benim çok yoğun bir programım var, sen de yoğun çalışırsan görüşmemiz zor olur."

"Sanki senin metresin olmayı kabul etmişim gibi konuşmana bayılıyorum!"

Henri ona dikkatle baktı.

"Durum daha karmaşık aslında. Ben Paris'te yaşıyorum ama ayda en az bir kez New York'a geçiyorum, Londra'da da bir ofisim var. Ramon'la işlerimizi Asya'ya genişletmeye çalışıyoruz. Arada sırada da İspanya'ya gidip kız kardeşimi görüyorum. Benimle seyahat etmediğin sürece ne kadar görüşebiliriz?"

"Seninle zaman geçirmeyi istediğimi varsayıyorsun yine."

"Bak," dedi Henri sert bir sesle. "Dün gece buradaki sen değil miydin? Yatak şu anda küle dönmüş durumda, bunu biz yaptık. Eğer bunu yeniden istemiyorsan, tamam. Giyin ve git. Seni bir daha rahatsız etmem."

Henri'nin sözleri Cinnia'nın kalbine incecik oklar gibi saplanmıştı. Öfkeyle ayağa fırladı, döndü ve...

Orada kalakaldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu, yumruklarını sıkıp gözlerini sildi. Kıpırdayamıyordu, Henri'den uzaklaşamıyordu.

"Seni aptal," diyerek geldi, arkasından ona sarıldı Henri.

"Böyle hissetmek istemiyorum," diye fısıldadı Cinnia.

Bu adamın hiçbir şeyine ihtiyacı yoktu.

Çünkü onun kendisine ihtiyacı vardı.

"Nasıl hissediyorsun ki?"

Henri elini bornozunun içine sokmuş, göğüs ucunu okşamaya başlamıştı.

"Örselenmiş?" diyerek fısıldadı Henri kulağına, sonra hafifçe kulak memesini ısırdı.

Aynı anda Cinnia geriye doğru yay gerilmiş, kalçalarını Henri'nin kasıklarına bastırmıştı.

"Beni öldürüyorsun Henri, seni istiyorum."

"Ah, canın yanıyor, çünkü bunun bitmesini istemiyorsun. Ben de aynı şeyleri hissediyorum," dedi Henri onun boynunu öperken. "Ama çok çok dikkatli olacağım."

Elini aşağıya indirip, Cinnia'nın bacaklarının arasına uzanmıştı bir yandan.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Gittiğini biliyorsun," diye fısıldadı Cinnia.

"Gel buraya..."

Henri arkasındaki sandalyeye oturdu, Cinnia'yı kucağına yerleştirdi. Onu ihtirasla öperken bornozunu omuzlarından sıyırıp yere bıraktı. Elleri onun sırtında, kalçalarında dolaşırken arada öne geçiyor, göğüslerini sıkıştırıyordu. Cinnia ise belli bir tempoyla hareket etmeye başlamıştı. Birlikte doruğa ulaşmaları uzun sürmedi.

Cinnia soluk soluğa, "Benimle evlenmeyeceksin," dedi.

"*Oui*. Seninle asla evlenmeyeceğim."

"Bense günün birinde evlenmek, çocuk sahibi olmak istemiyorum. En güzel yıllarımı sana verip, daha genç bir modele kapıldığında bana neler olacağını düşünmeyeceğim."

"Buna hazır olduğunda seni bırakacağım," dedi Henri. "Şimdiden evlenmeyi düşünmüyorsun sen de, öyle değil mi? O vakte kadar benimle ol."

Cinnia hıçkırığını bastırdı. Gerçekten bunu kabul mü ediyordu?

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

Şimdi...

"KILLIAN."

Henri, Paris'teki ofisindeydi. Masasından kalkıp, Tekno Güvenlik Holdingi'nin sahibini karşıladı.

"Melodie ve bebek nasıllar?"

"İyiler, teşekkür ederim."

Henri, Killian'ın kuru cevabına şaşırmamıştı. Cinnia da, uluslararası güvenlik uzmanı olan Killian'la ilk görüşmesinden sonra, onun pek sohbet seven birisi olmadığını anlatmıştı Henri'ye. Killian ona Sauveterre ailesinin güvenliğiyle ilgili bir sözleşme imzalatmıştı.

Henri, Killian'la sekiz yıl önce, kurmak istediği güvenlik şirketi için sermaye ararken tanışmıştı. Ramon'la, sermaye bulması konusunda ona yardımcı olmuşlar, Killian işlerini iyice ilerletince kendileri de onun hizmetlerinden yararlanmaya başlamışlardı.

"Kahve? Ya da daha sert bir şey?"

"Fazla kalmayacağım," dedi Killian.

Henri, Killian baba olmanın harika yanlarını ve neler kaçırdığını anlatmaya kalkmadığı için minnettardı. Cinnia'dan tam da bu sebepten ayrılmış olmasına rağmen.

Cinnia, yuva kurabileceği birisini bulmak için onu terk etmişti.

Killian'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Acil bir durum olduğunu söyledin? Nedir?"

"Yüz yüze konuşmamız gerektiğini düşündüm. Güvenlik elemanlarımdan birisi, daha doğrusu Sauveterre korumalarından birisi beni etik bir çelişkiye sürükledi. Elemanım, rutin görevini yerine getirirken, senin ilgini çekebilecek bir durumla karşılaşmış ama bunu seninle ancak, kardeşlerinden birisinin mahremiyetine saygı göstermen durumunda paylaşabilir."

Henri kaşlarını çattı.

"Hangisi?"

"Ben hepiniz için çalışıyorum Henri. Birinizi korurken diğerinize ihanet edemem. Eğer bunu sana yapacak olsam beni kovardın. Elemanım aslında bir şey söylemek istemiyor ama Tekno Güvenlik bütün Sauveterre ailesinin güvenliğinden sorumlu olduğu için durumu bana anlattı. Bu bizim çok ciddiye aldığımız bir sorumluluk."

"Ramon'un gayrı meşru bir çocuğu var," sonucunu çıkardı Henri hemen ve bunu dediği anda, çok ender hissettiği bir şey hissetti. Ramon, onun istediği bir şeye sahip olmuştu.

Ama o çocuk istemiyordu, sorumluluk istemiyordu. Buna çok uzun zaman önce karar vermişti.

Yine de ikiz kardeşinin baba olacağı düşüncesi içinde bir kıskançlık hissinin kabarmasına neden olmuştu.

Sonra, Killian'ın, "Öyle bir şey olsa bunu Ramon'la konuşurdum, öyle değil mi?" dediğini duydu.

Killian son derece ciddi görünüyordu, yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Kızlardan birisi öyleyse," dedi hemen.

Trella olamazdı. Üç ay önce bir gece dışarı çıkmış, bir prensle öpüşürken çekilen fotoğrafları her yerde yayınlanmıştı. Ama sonra Henri'ye bundan ötesinin olmadığını söyleyip yemin etmişti Trella.

Gili ise kendi prensiyle ilişkisini yoluna koymaya çalışıyordu. Sadık'ın düğünü için Zhamair'e gittiklerinde onunla bir gece geçirmişti Angelique. Henri bu sabah ondan her şeyin yoluna girmeye başladığını söyleyen bir mesaj almıştı ama daha sonra onunla konuşamamıştı.

Gili, Kasım'la birlikte olsa bile, Henri onun her zamanki gibi çok dikkatli davranacağından emindi. Angelique hamile kalmamak için önlem alır ama hamile kalacak olursa da çocuğunu sonuna kadar korurdu. Killian'ın bunu da Henri'yle konuşması gerekmiyordu. Aslında Trella için de aynı şey geçerliydi.

Öyleyse...

"Herhalde çocuğu olan ben değilim," dedi Killian'a. "Cinnia benim birlikte olduğum..." derken sustu.

Benimle evlenir misin diye sormadım sana. Beni sevip sevmediğini sordum.

İlişkimizin değişmesini istediğin için soruyorsun bunu. Seninle asla evlenmeyeceğimi söylemiştim.

Henri üç ay öncesine gitmiş, Cinnia'nın, 'beni seviyor musun?' sorusuyla yüzleşmişti yine.

Sevemezdi, bunu yapamazdı. Cinnia'ya sunabileceği her şeyi sunmuştu, Cinnia bunu biliyordu.

Her şeyin değiştiğini söylerdim ama bir şey değişmedi aslında. Ben her zaman çocuklarım olsun istedim. Sen de bir aile kurmaya hazır olduğumda gidebileceğimi söylemişin bana. Sözünü tutmaya hazır mısın?

Elbette.

Henri tutamayacağı sözler vermezdi.

Böylece, medeni bir şekilde ayrılmışlardı. Henri evden çıkıp gitmiş, bir hafta sonra geldiğinde Cinnia'nın bütün eşyalarım toplayıp oradan ayrıldığını görmüştü. Henri daha sonra onu sosyal medyadan da takip etmemişti. Hem Cinnia sosyal medyada fazla bir şey paylaşmazdı hem de onun en son kiminle birlikte olduğunu görmek falan istemiyordu Henri.

Şimdi onun kimseyle çıkmadığını öğrenmiş bulunuyordu.

Çünkü Cinnia onun çocuğuna hamileydi.

Bu doğru olamazdı. Eğer böyle bir şey olsaydı Cinnia ona mutlaka söylerdi.

Ancak...

Henri'nin aklına gelen bir sonraki düşünce, bebeğin gerçekten ona ait olup olmadığıydı.

Elbette onun olmalıydı bebek. Yoksa Killian bu haberi ona getirmezdi. Başka türlüsünü düşünmek bile istemiyordu Henri. Hayır. Eğer Cinnia hamileyse bebek kesinlikle ondan olmalıydı.

Ama nasıl? Cinnia onun çocuk istemediğini biliyordu, o halde bu nasıl meydana gelmişti? Cinnia haplarını kullanmamış mıydı? Bile bile mi hamile kalmıştı? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görememiş miydi?

Henri, ailesini koruma sorumluluğunu hissettiği andan beri şakağına dayalı bir Rus ruleti tabancasıyla dolaşıyor gibiydi. Bir çocuğunun olması, tabancaya bir kurşun daha yerleştirilmesi anlamına geliyordu.

Killian, "Anlaşılan sana düşünecek epey malzeme verdim," diyerek ayağa kalktı.

Henri de, "Öyle," diyerek ayağa kalktı.

Beyni infilak edecek gibiydi, soğuk soğuk terliyordu.

"Elemanına ikramiye verilmesini sağla."

"Elbette."

"Ayrıca, ailemin genişlemesiyle birlikte hizmetlerinin kapsamını genişletecek bir teklif hazırlayıp gönder."

"Teklif, uygun güvenlik elemanlarının özgeçmişleriyle birlikte hazırlanıyor," dedi Killian. "Londra'ya mı gidiyorsun? Orada hazır bekleyen bir ekibim var, ihtiyaç duyarsan haber ver."

"Doğruca Cinnia'nın evine gideceğim ama zaten onun hamile olduğunu öğrendiğin anda güvenlik önlemlerini almadın mı?"

"Öğrenir öğrenmez buraya geldim," dedi Killian. "En fazla iki saat olmuştur öğreneli. Gerçi elemanım birkaç haftadır farkındaymış. Cinnia'nın, paparazzilerden kurtulmak için rakip firmalarımızdan birinden hizmet aldığını biliyoruz. İyi bir firmadır, Cinnia'yı takip ettiğimizi hemen anlarlar. Bu arada, annesiyle kalıyor."

Henri, Killian'la tokalaştı.

"*Merci.* Kardeşlerimden durumu bilen var mı?"

Killian, "Evet," dedi ama hangisi olduğunu söylemedi.

Henri'nin zihni otomatik olarak işlemeye başlamıştı hemen. *Cinnia'ya ulaş.* Arabayı çağır, pilota Londra'ya gideceğimizi haber ver, uçağa atla.

Kesin Ramon biliyor olmalıydı. Cinnia'nın o arkadaşıyla görüşüyor muydu acaba? Gerçi Cinnia, Vera'nın geçen yıl evlendiğini söylemişti.

Henri, kız kardeşlerinin bu kadar önemli bir şeyi ondan saklayacaklarını sanmıyordu. İkisi de onun ailenin güvenliğini ne kadar önemsediğini çok iyi biliyordu, onu karanlıkta bırakmak istemezlerdi.

Ama Ramon, Cinnia'yı korumak için hemen önlem alır, onun ayarladığı güvenlik şirketine bırakmazdı işi.

Sonuçta Henri'nin kafası karmakarışıktı. En çok da, Cinnia'nın ne düşündüğünü merak ediyordu.

Cinnia yorgundu. Sadece içinde bir can büyüttüğü için değildi yorgunluğu, bütün gün her şey ters gitmişti. Evde internet bağlantısı kesilmişti. Nell, çalıştığı pub'ın telefonundan onu aradığında, bunun Merkür'ün geri çekilmesinden kaynaklandığını söylemişti.

Cinnia'nın Londra'daki ofisini idare eden yeni ortağı da telefon ve internet problemleri yaşamıştı gerçekten, bugün bütün epostaları ve aramaları Cinnia'ya yönlendirecekti. Cinnia teknik desteği arayıp gelmelerini istemiş ama adamlar trafiğe takılmıştı.

Aksi gibi Dorry'nin de bugün okula gitmesi gerekmişti. Yoksa genellikle koridordaki masada oturur, Cinnia'nın bakması gereken telefonlara cevap verirdi, böylece Cinnia da önünde dağ gibi yığılmış duran dosyalarla ilgilenebilirdi.

Annesi milyonuncu kez kapısını çaldıktan sonra izin almadan kapıyı açınca Cinnia dönüp bakmadan, "*Anne, çalışıyorum!*" dedi.

"Şey, gitmedi, ne yapayım?" dedi annesi tereddütle.

Cinnia dönüp bakınca Henri'yi gördü, donakaldı. Henri ona bir meteor gibi çarpmıştı sanki, Cinnia milyonlarca parçaya ayrılarak, hemen bir yere oturdu.

Henri insanın nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu. Üzerinde koyu mavi bir takım elbise vardı, kırmızı çizgili bir kravat takmıştı.

Cinnia onu görmeye hiç hazır değildi.

"Seni görmek de çok güzel," dedi Henri gülümser gibi.

Cinnia hemen annesine döndü, "Sen mi aradın?" diye suçladı onu.

Yoğun stres altındaki insanlar çevrelerindeki insanları suçlarlardı hemen. Cinnia hamileliğini çok iyi gizlemişti. Ailesinin bu konuda sessiz kalması için de her yolu denemişti; rüşvet vermiş, tehdit etmişti. Henri nasıl öğrenmiş olabilirdi?

"Ben aramadım," dedi annesi. "Telefonlarına bakayım mı?"

Cinnia annesine bıkkınlıkla baktı.

"Evet anne, çok teşekkürler."

Annesi çıktıktan sonra Henri'yle kütüphanede yalnız kaldılar.

"Trella mı söyledi?" dedi Cinnia hemen.

"Trella mı? Ben de hangisi diyordum. Ama onun nasıl..." Henri elini kaldırıp durdu. "Ona sonra geleceğiz."

"Onunla konuşmamış mıydın?"

Cinnia pot kırdığını fark ederek kahroldu. İlk fırsatta arkadaşını arayıp abisinin gazabına hazırlanması için uyarmalıydı ama önce kendisinin bunu atlatması gerekiyordu.

Öte yandan, eğer Trella söylemediyse Henri nasıl öğrenmiş olabilirdi?

Cinnia sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırdı, bilgisayarının ekranını hafifçe kaldırdı. Masanın altından belirginleşen karnını saklayabilirdi belki böylece.

"Neden buradasın?" diye sordu Henri'ye.

"Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun. Ayağa kalk."

"Onca yolu bana nezaket öğretmek için mi geldin? Seni yaşlı bir akrabammışsın gibi ayağa kalkarak karşılamadığım için kusura bakma."

"Evet hayatım, gerçekten de akrabalarını ihmal ediyorsun."

Cinnia onun çok kızdığını görebiliyordu ama bu haksızlıktı. Elini refleksif bir hareketle karnının üstüne koydu.

Aslında Henri'yi aramak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Önce incinen gururuyla egosunun iyileşmesi gerekiyordu. Birlikte yaşıyor olmalarına rağmen Henri'nin onun gitmesine engel olmaya kalkmaması gururunu kırmıştı.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı.

Henri onun iyice belirginleşmiş karnını görünce biraz geri çekildi.

"Teşekkürler," dedi Cinnia iğneleyici bir tonla ama onu suçlayamazdı. Yüzü ve göğsü biraz tombullaşmıştı ama belirginleşen karnı dışında fazla kilo almamıştı. Bu haliyle, tişörtünün altına bir köşe minderi yerleştirmiş gibi duruyordu.

Henri nefesini tutmuş, bütün dikkatini Cinnia'nın karnına yoğunlaştırmıştı. Biraz sonra elini saçından geçirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi sonra.

Cinnia bu suçlamayı bekliyordu. Zaten Henri'yi terk etmesinin ve her şeyi tek başına halletmeye çalışmasının sebebi de buydu. Hâlâ içi acıyordu aslında. İki yıl boyunca Henri'ye tek bir şey sormamıştı, 'beni seviyor musun?' demek dışında.

"Bunu ben mi sana yaptım?" diye cevap verdi Henri'ye.

"Hap kullanıyordun."

"Geçen sonbaharda bir hafta kadar grip olmuştum."

"Daha sonra ben de kondom kullanmıştım."

"Ben de sorun olmadığını düşünmüştüm. Nereden bileyim, bilim insanı mıyım? Nasıl oldu, bilmiyorum! İnsanlar birlikte olur, sonra çocuklar dünyaya gelir işte. Bunun bizim de başımıza gelmesi inanılmaz, öyle değil mi? Hiç sevişmiyorduk oysa!"

Her gece, her an sevişiyorlardı. Cinnia şu anda bile onunla sevişmek istiyordu. Tıraş losyonunun kokusu onu çıldırtmıştı. Henri hiç kilo almamış, tam tersine daha da forma girmiş gibiydi.

"Ben hiçbir zaman böyle bir sorumluluk istemedim!" diye çıkıştı Henri. "Bunu biliyordun."

"Öyleyse iç çamaşırlarını hiç çıkarmaman gerekirdi."

Henri ona öfkeyle baktı. Sanki Cinnia'ya, onun hamile olmasına ve paylaştıkları her şeye lanet okuyor gibiydi.

Cinnia bütün hamile kadınlar gibi hormonlarının etkisi altındaydı, gözleri dolmaya, boğazı düğümlenmeye başlamıştı bile.

"Herhangi bir sorumluluk kabul etmek zorunda değilsin," diyerek kapıya yöneldi. "Bu benim hatam. Sen tamamen masumsun ve herhangi bir sorumluluğun yok. Sen olmadan da yapabilirim."

Cinnia kapıyı içeri doğru açıp Henri'ye çıkmasını işaret etti.

"Git hadi. Özgürsün."

Henri kollarını göğsünde kavuşturdu, Cinnia'ya gerçek bir kızgınlıkla baktı.

"Ciddiyim," diye devam etti Cinnia. Annesinin duyup duymaması umurunda değildi. "Her şeyi tek başıma yapmaya hazırım. Burada çalışmaya başladım, annemle Dorry bana çocuk bakımında yardım edecekler. Londra ofisi iyi kötü kâr etmeye başladı. Evimi de Nell ve arkadaşlarına kiraya verdim. Yine de oradan elime geçen parayı anneme veriyorum çünkü onun kiracılarını göndermiş oldum. Bu evin güvenlik sistemi var ve..."

"Yabancıların, pardon potansiyel müşterilerin gelip gittiği bir erde çocuğumun güvende olacağına güvenmemi bekliyorsun?"

"Sadece bunu kasıtlı olarak yapmadığımı bilmeni bekliyorum. Zengin bir koca kafesleyeyim diye bir derdim de yok. Böyle düşüneceğini biliyordum. Yoksa sana o aptal mücevherleri neden iade edeyim? Onları elimde tutabilir, satabilirdim! O para şu anda çok işime yarardı ve onları gerçekten hak etmiştim. Ama senden onları istemedim Henri. Aslında senden hiçbir şey istemedim ben!"

"Sakin ol."

"Sen sakin ol! Ben de kazara hamile kalmayı istemedim! Bunun planlı olmasını isterdim! Sevdiğim adamdan hamile kalmak isterdim!"

Henri, Cinnia yüzüne bir yumruk atmış gibi irkildi.

"Sana, son sabahımıza kadar bir şey sormadım. Beni önemsediğini söylesen kalacaktım, gitme desen kalacaktım. Ama sen oralı olmadın bile. Güle güle Cinnia! Seninle sevişmek çok güzeldi, tazminatını almayı unutma. Şu anda da düşünebildiğin tek şey paparazzilerden korunmak oluyor!"

"Bitti mi?"

"Nasıl yani? Benimle böyle üstten bir dille mi konuşacaksın? Hayır, bitmedi! İstediğim kadar bağırıp çağırabilirim! Sen geçtiğimiz on iki hafta boyunca, hiçbir şeyden etkilenmeyerek hayatını sürdürür, kadınlarla gününü gün ederken benim hayatım allak bullak olmuştu. O kadar çok çalıştım ki senin, birlikte yaptığımız bir şeyden dolayı en ufak bir rahatsızlık duyman gerekmedi. Bu yüzden, 'teşekkürler Cinnia' de ve evimden defolup git."

"Bana başka bir seçenek sunulmamasına rağmen sana yeterince minnettar olamadığım için affet beni."

"Ah, seçeneklerin vardı elinde, sen yarattın onları. Ben de aynısını yapıyorum ve sensiz bir hayat kuruyorum. Şimdi işime dönmem gerek."

"Çok şeker," dedi Henri. "Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun. Senin de yok."

Cinnia'nın gözleri yaşlarla doldu bir anda.

"Tabii," dedi sesi çatlayarak. "Senin tek seçeneğin, istemediğin bir kadına mahkûm olmak galiba... Üstelik başından beri gözü senin paranda olan bir servet avcısı olan bir kadına mahkûm oluyorsun hem de."

Cinnia daha fazla devam edemeyecekti, Henri'nin yanından ayrılmak için bir adım attı.

Henri, "Daha sözlerimi bitirmedim," diyerek onu kolundan tuttu.

Cinnia kolunu ondan kurtardı, artık gözyaşları görüşünü kapatıyordu.

"Ah, Henri, hem de iki bebek!" diyebildi.

Henri onu kenardaki kanepeye oturttu, o da yanına oturdu. Cinnia artık hüngür hüngür ağlıyordu. Henri'ye karşı koymanın bir yolunu bulmak zorundaydı, yoksa onun dünyasına kapanacak, sevgisiz bir yaşam sürecekti.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

HENRI porselenlerin şıngırdama sesini duyunca başını kaldırdı.

Millicent, yani Milly Whitley, elinde bir çay tepsisiyle içeri girmişti. Tepsiyi Henri'nin önündeki sehpaya bıraktı.

Henri, Cinnia'nın annesiyle, ilişkileri hakkında konuştuğunu, onun Cinnia'yla evlenmek niyetinde olmadığını söylediğini biliyordu. Milly, Henri'ye tek bir kelime etmemişti. Fazla iyi yetiştirilmişti, fazla nazikti. Ancak bugün Henri'nin öldüğünü görse mutlu olacakmış gibi davranıyordu

"Teşekkürler anne," dedi Cinnia. Yüzünü yıkayıp gelmişti o da.

Milly, "Bir sandviç ye," dedikten sonra odadan çıkarken kapıda, "Cadaloz gibi davranıyorsun," dedi.

"Yapma ya, umarım bir evlilik teklifi ihtimalini mahvetmemişimdir."

Annesi yüzünü buruşturup kapıyı kapattı.

"Sağlığın nasıl?" diye sordu Henri.

Cinnia tepsiden bir sandviç aldı.

"Sorun yok. Hızlı kilo alıyorum ama bu zaten beklenen bir şey. Kalori hesabı yapmıyorum ama gereksiz yere kalori almamaya çalışıyorum. Çayımı şekersiz içmeye başladım, mayonez ve tatlıyı bıraktım."

Henri başını salladı, onun sandviçini ısırmasını izledi.

"Başka kadınlar olmadı," dedi sonra alçak sesle.

Cinnia lokması boğazına kaçmış gibi öksürdü, sonra çayından bir yudum aldı.

"Sakin davranmaya hazırım ama lütfen dürüst davranalım, olur mu?" dedi Henri'ye.

"Birileriyle çıkmak zorundaydım."

Cinnia, onun kendisinin bilerek hamile kaldığını düşünmesine nasıl alındıysa, Henri de onun yanında görünen bütün kadınlarla yattığını düşünmesine alınmıştı.

"Ayrıldığımızı herkes biliyordu. Sanki seni unutamamış gibi davranamazdım, bu sana zarar verirdi."

"Doğrusu bu konuda beni gayet iyi ikna ettin."

"Başka kadınlar olmadı," diye tekrarladı. "Bunu bir daha söylemeyeceğim."

Henri egosunun zedelendiğini hissetti. Başka kadınlarla birlikte olamazdı. Değil başka bir kadınla yatmak, bir kadın öylesine elini koluna koysa kendisin Cinnia'yı aldatmış gibi hissetmişti Henri. Uzun süreli ve tek eşli bir ilişkinin böyle sonuçları olduğunu bilse en baştan hiç girmezdi herhalde.

Cinnia, ilk andan beri onu böyle etkiliyordu galiba. Şimdi, kaşlarını çatmış ona bakarken bile böyle etkilemeye devam ediyordu.

"Sense benim kötü şeyler yapmamı bekliyordun ve kafanda öyle kurgulamışsın." Henri ellerini pantolonun ceplerine soktu. "Bunu daha ne kadar saklamayı düşünüyordun? Tek bir bebek olsaydı insanları kandırman kolay olabilirdi ama ikiz bebeklerin benden olduğu hemen ortaya çıkacaktı ve insanlar çıldıracaktı! Sahi, böyle bir şey nasıl mümkün olabildi? Tek yumurta ikizi mi? Biliyor musun?"

"Tek yumurta ikizi," diyerek omuz silkti Cinnia. "Sanırım ailende, tepesine üç kere yıldırım düşenlerin şansı var. Piyango bileti alacaktım ama o şans öyle işe yaramıyormuş..."

İkisi de gülmedi.

Cinnia sandviçini bitirdi. O böyle kaşlarını çatıp düşünceye daldığında Henri kaşlarının düğümünü öperdi Cinnia'nın, o da düşünce akışını bozduğunu söyleyerek ona kızardı.

Henri bu yüzden onu alnından öpmek istiyordu galiba.

Sevişebilirler miydi acaba? Henri aklından bu geçerken kendisine kızdı. Şu durumda bunu mu düşünüyordu sahiden? Bir kaçış alanı arıyordu herhalde.

"Sana söylemem gerekiyordu, biliyorum," diye mırıldandı Cinnia. "Erteleyip durdum çünkü senin ne söyleyeceğini biliyordum. Seninle evlenmek istemiyorum Henri."

Henri, Cinnia sevdiği adamdan hamile kalmak istediğini söylediğinde üzerinde durmamaya çalışmıştı. Aslında ilişkileri boyunca, Cinnia bunu kelimelerle ifade etmese de onun kendisini sevdiğini düşünmüştü hep. Sonra Cinnia onu terk etmişti.

Bugünse ona çok öfkeli davranmıştı. Henri'nin aklı, bu öfkenin ancak çok kırılmış bir kalpten kaynaklanabileceğini söylüyordu. Cinnia'yı kolayca bırakarak onu kırmıştı. Ama ne yapabilirdi ki? Cinnia'nın yuva kurmasına engel mi olsaydı? Cinnia artık yuva kurmak istediğini söyleyerek kapıya gidince Henri'ye düşen sadece ona güle güle demekti.

Ama Cinnia'nın o sırada aslında onu test ettiğini ve kendisinin de testi geçemediğini şimdi anlıyordu Henri.

"Yine de evlenmek zorundasın," dedi.

"Hayır, ben..."

"Cinnia, eğer çalışmaya devam etmek istiyorsan senin kariyerini desteklerim. Dorry de bizim dadımız olabilir. Benden istediğin her şeyi sana sunarım ama bugün benimle geliyorsun, o kadar. Çocuklarımızın mutlaka korunması gerekiyor. Bu konuda tartışmaya açık olmadığımı biliyorsun."

"Evet ama boşanmış çiftler de çocuklarını yetiştirebiliyorlar. Güvenlik meselesi seni endişelendiriyorsa bunu anlayabiliyorum ama onun dışındaki şeyleri kendim halledebilirim."

"Öyle mi? Şu perdeleri açayım da bir dışarı bakalım, dünyayı buradan nasıl uzak tutuyorsun, görelim."

"Ah, peşinde bir sürü paparazziyle geldin, öyle değil mi?"

Henri havaalanındaki muhabirleri atlatmaya uğraşmıştı aslında, onları buraya getirmek istememişti.

"Hayatımın nasıl olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum! Bütün o korumalara, hakkımızda saçma sapan şeyler yazanlara aldırmıyordum çünkü sonuçta seninle birlikte olmak benim tercihimdi. Bunlar hoşuma gitmezse hepsini geride bırakıp gidebilirdim. Öyle de yaptım! Şimdi bunları bütün hayatım boyunca yaşamamı isteme benden."

Henri kendisini kontrol etmeye çalışsa da hışımla, "İkimizin de başka seçeneği var mı sence gerçekten?" dedi. "Sürekli ilgi altında yaşamanın ne kadar zor bir şey olduğunu anlatma bana. Lanet olsun, bunun nasıl bir şey olduğunu elbette biliyorum!"

Henri böyle patlayınca Cinnia geri çekildi ama Henri buna aldırmadı. Eğer onunla evlenmemesine gerekçe olarak güvenlik tedbirlerini öne sürüyorsa, bunun bir nüans olmadığını, hayati önem taşıdığını anlaması gerekiyordu.

"Trella zengin olduğumuz için kaçırılmadı. Milli servet olarak lanse edildiğimiz için çok değerliydik. Bunun böyle olmasını ben istememiştim. Hiçbirimiz istemedik! Peki Trella kurtulduktan sonra bizi rahat bıraktılar mı dersin? Tabii ki hayır! Daha da kötüledi durum!"

Henri yıllarca peşlerini bırakmayan basını düşündü.

"Sonunda Trella'nın ruhen çökmesine neden oldular ve yemin ederim, babamın ölümüne de onlar neden oldu. Bir kızını kaybetmenin eşiğinden dönmüştü ve diğer çocuklarını gözden uzak tutmaya çalışıyordu. Korkunç bir baskı altındaydı. Sağlam durmaya çalıştıkça daha da üstüne geldiler. Kendimi onun yerine koyabiliyorum."

Henri pencereyi gösterdi.

"Hepsinden nefret ediyorum. Bir çocuğu bile çalmaktan çekinmeyecek korkunç insanlara kurban ediyorlar bizi."

Bunun kendi çocuğunun başına gelmesine dayanamıyormuş gibi elini yüzünden geçirdi Henri.

"Neler yapabileceklerini tahayyül bile edemezsin sen. Onları kendinden uzak tutabilecek durumda da değilsin. Yani, bir an bile seni bırakacağımı düşünme. Bebekleri senden alıp seni ayrı tutmayı dile getirmiyorum bile çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık bunun bir parçasısın sen. Bu yüzden benimle Paris'e geliyorsun ve güvenlik işini bana bırakıyorsun."

Cinnia ufak bir köşe yastığını göğsüne koymuş, dizlerini kendisine doğru çekmişti. Henri'nin öfkesinden korunmaya çalışıyordu sanki.

Henri çaresizlikle elini saçlarından geçirdi.

"İşte bu yüzden hiç çocuğum olmasını istemedim, nasıl bir şey olacağını biliyordum çünkü. Ama madem buradayız, yapılması gerekeni yapacağız. Benimle evleneceksin."

"Hayır."

"Az önce söylediklerimi duymadın mı? Burada kalamazsın."

"Seni duydum. Tamam, senin demirden perdelerinin gerisinde yaşayacağım ama seninle evlenmeyeceğim."

"Bu ne demek şimdi?"

"Yani hem seninle yaşayacağım, hem de seninle yaşamayacağım."

"Benimle yatmayacak mısın yani?"

"Hayır."

"Yalancı."

Henri onun kırılgan ve zayıf olmadığını biliyordu aslında ve bu hoşuna gidiyordu.

"Daha önce yaptığımız gibi yapabiliriz," diye devam etti Cinnia. "Senin programına uyarım, yapabildiğimde ofise giderim. Doktorumun seyahat konusunda ne diyeceğini bilmiyorum ama fazla hareket edemem sanırım. Bebekler doğduktan sonra birkaç ay çalışmamayı planlamıştım, bu sırada nerede olduğumuz önemli değil. Yaşarken görürüz ama her durumda seninle yeniden bir ilişki yürütmem."

"Biz burada ilişki yürütmekten değil, evlenmekten söz ediyoruz," dedi Henri. "Lanet olsun Cinnia, hâlâ benimle hiç ilgisi olmayan ve geçmişinde kalmış bir adama kendini ispat etmeye çalışıyorsun."

"Benimle gerçekten evlenmek istiyor musun Henri? Eğer hamile olmasaydım burada olur muydun şimdi? Gerçekten de evlenip yuva kurmak istediğim için senden ayrılmış olsaydım, sokakta karşılaştığında, 'Seni görmek ne güzel' deyip geçecek miydin? Hiç sanmıyorum. Eğer benimle evlenmek istiyorsan dizinin üstüne çöker, bunu gerçekten kast ederek teklif edersin."

Cinnia eşyalarını toplamak için yukarı çıktı.

Henri oturdu, sandviç yiyip buz gibi olmuş çayını içerek sakinleşmeye çalıştı. Meseleyi bu kadar alevlendirmek istememişti ama babalarının ölümündün sonra çevrelerini saran karanlığı ondan başka bir de Ramon biliyordu sadece. Daha babalarını toprağa verdikleri gün kız kardeşlerinin bütün sorumluluğunu üstlenmişlerdi.

Ramon'la, cinsel obje haline getirilmenin ne demek olduğunu biliyorlardı ama sapık ve tuhaf adamların kızların peşine düşeceği akıllarına gelmemişti hiç. Trella'nın panik atak geçirmesine neden oluyordu bunlar. Kendi yaşıtları olan genç delikanlılarsa partiden partiye koşup sızana dek içmekten başka bir şey bilmiyorlardı.

Ramon'la birlikte hem bunlarla, hem de Sauveterre Holding'in zor işleriyle uğraşmışlardı hep. Kızlar biraz büyüyüp kendi güvenliklerinin sorumluluğunu almaya başladıkça işleri kolaylaşmıştı. Trella'nın inzivaya çekilmesi bu anlamda onları rahatlatmıştı bile.

Ama Henri, babasının ölümünden sonraki ilk birkaç yıl neler çektiğini, üzerindeki baskının ağırlığını unutamıyordu. İşte asla evlenmemeye ve çocuk sahibi olmamaya o zaman karar vermişti.

Yine de geldiği nokta buydu işte.

Elbette Cinnia'yla evleneceklerdi. Her ne kadar aile babası olmak gibi bir hevesi olmasa da sonuçta o da bir ailede dünyaya gelmişti. Hem Cinnia'yla pek çok bakımdan çok uyumluydular, doğal bir sonuçtu bu.

Ama Cinnia aralarındaki fiziksel ilişkiyi yeniden başlatmak istemiyordu. Eğer gerekçesi tıbbi olsaydı, 'yapamam' derdi, bunun yerine, 'yapmam' demişti.

Yoksa Cinnia seksten fazlasını mı istiyordu?

Beni seviyor musun?

Henri, zihnindeki rahatsız edici düşüncelerden koşarak kaçabilirmiş gibi, irkilerek ayağa kalktı. Cinnia yanına geldiğinde annesine haber verecekti. Ramon'u görüntülü aramaya karar verdi.

"Cinnia hamile," dedi Ramon'a.

Ramon yüzünü buruşturdu.

"Baba kim?"

Henri dişlerini sıkarak, "Baba benim," dedi. Kardeşinden başka bir şey beklemesi hataydı zaten. "Bebekler benden."

"Bebekler mi? İkizler mi yani?"

Ramon şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu. Önce güldü, sonra küfretti, sonra yeniden güldü.

"Doğru mu bu?"

"Kesinlikle."

Henri elini yüzünden geçirdi.

"Seninle konuşmamız gerek. Doğuma dört ay var ama muhtemelen daha erken doğacaklardır. Bu yılki seyahat programımı yeniden düzenlemem gerek. Esas olarak Paris'te kalacağız ama seninle yapıyı nasıl kuracağımızı konuşmalıyız. Basın tam bir kâbus olacak. Bu arada Trella bunu biliyormuş. Sana bir şey söyledi mi?"

"Cinnia'nın hamile olduğunu mu biliyormuş? Ne alâka?"

"Paris'te mi hâlâ?"

"İspanya'da. Sakin ol, gayet iyi durumda. Onu terslemeye kalkma."

"Yine de durumu bilip bana söylememesinin mazereti olamaz."

"Trella'yla konuşurum ben," dedi Ramon.

"Paris'te buluşalım. Cinnia hazırlanır hazırlanmaz onunla Paris'e geliyoruz."

Henri, Ramon'dan sonra Trella'yı aradı. Trella'yla Angelique yan yana belirdi ekranda.

"Senin İspanya'da olduğunu unutmuşum Angelique. Annem orada mı?"

"Siesta yapıyor," dedi ikiz kız kardeşleri bir ağızdan.

Henri, Trella'nın hafif kilo almış olduğunu fark edince patlamaya hazır öfkesini biraz daha dizginledi. Trella kaçırılıp kurtarıldıktan sonra kendini yemeye vermişti, terapisti bunun rahatlama amaçlı yemek yeme olduğunu söylemişti. Ama Trella bunun üzerine kilo almaya başlamış, basın da ona Şişko İkiz adını takmıştı.

Babalarının ölümünden sonra Trella'nın beslenme alışkanlığı tam tersi yöne sapmış, bu kez açlıktan ölme noktasına gelmişti kardeşleri. Onun kilo kaybından dolayı endişelenirlerken panik ataklar başlamıştı. Sonuçta Trella'nın iyileşmesi çok uzun sürmüş, herkesten uzakta yoğun bir terapi süreci geçirmişti.

Neyse ki her şey yolunda gidiyordu. Hatta Sadık evleneceğini haber verince Trella mutlaka onun düğününe katılacağını söylemiş, ger-

çekten de birkaç hafta önceki düğüne katılarak yıllar sonra insanların karşısına çıkmıştı.

"Cinnia'nın annesinin evindeyim," dedi Henri.

"Biliyorum, Cinnia mesaj attı."

"Yoksa durumu sen de mi biliyordun Angelique?"

"Hayır, Cinnia'yı bilmiyordum. Trella az önce, mesajı aldıktan sonra anlattı. Tebrikler. Hem de ikizlermiş!" diyerek sevinçle el çırptı Angelique. "Her birimize bir tane! *Merci*, Henri."

"Cinnia'yı bilmiyordum ne demek? Benim bilmediğim neyi biliyorsun o zaman?"

Angelique kız kardeşine baktı.

Trella dudağını ısırdı.

"Şey..."

Angelique kolunu onun omuzuna attı.

"*Ça va*, Bella. Söyle ona."

"Cinnia, onunla karşılaştığımızı söylemedi mi sana?" dedi Trella.

"Londra'da karşılaşmış olmalısınız. Sen zaten son haftalarda buraya bir müşteriniz için gelmiyor muydun?"

"Öyle sayılır. Cinnia da müşterimiz sayılır. Basının diline düşmemek için bütün hamile kıyafetlerini bizden alıyor."

"Bella," dedi Henri son derece kontrollü bir ses tonuyla. "Sana kızmamaya çalışıyorum ama durumu zorlaştırma. Ne diyeceksen de."

"Cinnia'yla klinikte karşılaştık. Hamileyim."

Henri neye uğradığını şaşırdı, bir an gözlerini yumdu.

"Nasıl?"

"Cinnia nasıl hamile kaldıysa öyle," dedi Trella iğneleyici bir tonla. "Kötü bir şey değildi. Karşıma birisi çıktı ve..."

"O prens, öyle değil mi? Onu daha tanımıyordun bile."

"Ne yapacağıma karar vermeden ne teyit ne de inkâr edeceğim," dedi Trella.

"Baba olma duygusunun birkaç haftasını kaçırmış birisi olarak, böyle bir şey yapma derim Trella. Bu iyi bir şey değil."

"Cinnia'ya koruma tutmasını ben önerdim, bütçesini aşarsa bunu karşılamayı da önerdim. Bir kadın planlanmadığı bir şekilde hamile kaldıysa bu onun sorunudur Henri. Ben de işin içine babasını karıştır-

madan bebeğimi nasıl büyütebileceğimi bulmaya çalışacağım. Cinnia da aynı şekilde, tek farkla, onun ikiz bebekleri olacak. Ayrıca, şansın varken ondan kalmasını istemediğin için aptallık sende. Yani, bunca haftayı kaçırmanın sebebi sensin, hemen benim üstüme gelmeye kalkma. Neyse, benim tuvalete gitmem gerek."

Trella gidince Angelique, Henri'ye anlayışla baktı.

"Hamile kadınların heyheyleri üstünde olur. Sakın böyle söylediğimi Trella'ya söyleme ama Cinnia'yla da aklında olsun."

"Trella nasıl bu arada gerçekten?"

"Kimseden, özellikle de benden yardım almamak için çok uğraşıyor. Halletmesi gereken çok şey var, sanırım bu yüzden de bebeğin babasının kim olduğunu söylemeyi reddediyor, kimseye yeniden yük olmak istemiyor çünkü. Ona biraz zaman tanı, olur mu?"

"Burada yeterince işim var zaten. Ama bir şeye ihtiyacı olursa bana mutlaka haber ver."

"Veririm."

"Sen nasılsın?"

Angelique, Kasım'la birlikte mutlu pozlarını daha dün mü göndermişti sahiden? Altına, 'Bu kez ciddiyiz,' yazmıştı hatta.

"Kasım'ın Zhamair'e gitmesi gerekti, ay sonuna kadar onu göremeyeceğim ama küçük bir nişan partisi vermek istiyoruz. Hazırlıklar birkaç hafta sürer, burada yapmak istiyorum. Cinnia da gelebilir mi acaba, ne dersin?"

"Doktoruna sormamız gerek."

"Lütfen sor. Gerekirse Londra'ya da geliriz ama burada, İspanya'da kalmayı tercih ederim."

"Anlaştık."

Henri telefonu kapattıktan sonra çay tepsisini alıp mutfaktaki Milly'nin yanına götürdü.

"Teşekkür ederim hayatım," dedi Milly kibarca.

"Cinnia benimle yaşayacak ama evlenmeyi reddediyor," dedi Henri.

"Hımm... Bir de en akıllıları olduğunu söyler. Nasıl da aksi! Kocam da aynı böyleydi, Cinnia ona çekmiş. Kocam arkasında bir enkaz

bırakarak öldü. Aynı sebepten. En iyisini kendisinin bildiğini ve devletin ondan vergi almayacağını düşünüyordu."

"Ama Cinnia bu işlerden iyi anlıyor gibi görünüyor."

Henri, Cinnia'yı savunmak istemişti, onun çok çalıştığını biliyordu, annesinin de bunu görmesi gerekirdi.

"Evet, anlıyor. Sadece, kocamın dik başlılığını almış demek istemiştim. O da babası gibi inatçı. Ama haklısın. Eğer Cinnia bu kadar başarılı olmasa ve hayatımızı düzene koymasaydı bu eski evim de elimde kalmazdı."

Henri yeniden babasını kaybettikten sonraki zor dönemlerini hatırladı. Konumları çok farklıydı ama Cinnia'nın kendisini ailesine adaması, onlara bakmaya çalışması, onun da tıpkı kendisi gibi çok zor bir dönem geçirdiğini gösteriyordu.

"Kocanı kaybettiğinde Cinnia kaç yaşındaydı?"

"On dört."

"On dört demek..."

Henri bunu neden ancak şimdi merak edip sorduğunu bilmiyordu.

"Hepiniz için çok zordu herhalde."

"En çok Cinnia için zordu," dedi Milly. "Dorry daha yeni yeni yürüyordu, ben tamamen dağılmış durumdaydım. Ailemin temel direği gitmişti ve ben buna hiç hazırlıklı değildim. Fatura ödemeyi bile bilmiyordum. Lavabo tıkandığında tesisatçı çağırmayı bile beceremiyordum. Sadece kızlarımı evde tutmam gerektiğini biliyordum, burası onların bildiği tek yuvaydı. Düşünebiliyor musun zorluğu?"

Henri başını sallayarak onu onayladı.

"Cinnia, Dorry'nin odasına geçti, böylece onun odasını da kiraya verebildik. Diğer kızlara bunu soramadım bile. Onları gördün, ne demek istediğimi anlamışsındır. Sonuçta Cinnia'yla Dorry her şeyi üstlenip toparladılar. Şimdi de telefonlara Dorry bakıyor çünkü Cinnia ona maaş ödüyor."

Henri şimdi, Cinnia'nın en başından beri ofisini burada kurmayı düşündüğünü anlıyordu. Şehir merkezinde bir yer kiralamaya gücü yetmiyordu çünkü. Bu konuda kendisinden yardım istememişti, her şeyi tek başına halletmek istiyordu.

"Cinnia'nın bu özgür olma isteği sadece babasından kaynaklanmıyordur herhalde. Londra'daki eski sevgilisini anlatır mısın biraz?"

"Avery mi? Ah, tam bir asalaktı o çocuk. Cinnia'nın ilk sevgilisi olan James daha iyiydi aslında ama daha çok gençlerdi, yapamadılar. Cinnia ondan ayrıldıktan sonra tam tersi yöne gitti, Avery'yle çıkmaya başladı, onun daha güvenilir birisi olduğunu düşündü sanırım. James gibi kalbini kırmayacak sanıyordu herhalde."

Henri, bu iki adamın Cinnia'nın ilişkilere yaklaşımını şekillendirdiğini tahmin edebiliyordu.

"Avery kendini doyurmaktan acizdi ama Cinnia, bir erkeğe destek olabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamak istiyordu. Annem benim para için evlenmem gerektiğini söylüyor diye düşündü ama ben asla öyle bir şey dememiştim. Cinnia Avery hakkında söylediklerimi bana yutturmak istiyordu ama sonuçta ne oldu? Tam benim dediğim gibi oldu..."

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

CINNIA'nın toplayacak fazla bir eşyası yoktu. Küçülen kıyafetlerine kız kardeşleri hemen el koymuştu zaten. Trella tüm cömertliğiyle ona bir sürü hamile kıyafeti getirmiş, hiçbirinden para almamıştı.

Bu süreçte Trella'yla iki haftada bir buluşmuşlardı, o olmasa Cinnia tamamen dağılırdı.

Kendisini işine vermesi de ona güç vermişti. Şirketinin kurulma aşamasındaki kredilerini ödemesine yardımcı olacak bir partner bulmuş, daha sonra evde kendine bir çalışma ortamı oluşturmuştu. Her gün saatlerce çalışıyor, başka bir şey düşünmüyordu.

Bunlara rağmen, Henri'nin durumdan haberdar edilmesi gerektiğini biliyordu.

Onun hemen güvenlik sorununu gündeme getireceğini de biliyordu. Bu konuda onu suçlayamazdı.

Öte yandan kendi hayatı da tamamen değişiyordu şimdi. İkizlerle başa çıkmak zaten bir meseleyken Henri'nin de gelmesi durumu iyice değiştiriyordu. Artık Henri'nin dengi olamayacaktı hiç.

Geçmişte de onun dengi değildi ama hiç değilse paralel kulvarlarda ilerlediklerini düşünüyordu Cinnia. Kendi hayatlarını yaşıyorlar ve sadece ikisine de uyan noktalarda buluşuyorlardı, yani sekste.

Cinnia hamile kalmadan önce, bu ilişkiye kendisini fazla kaptırmaya başladığının farkındaydı. Duygusal olarak Henri'den daha fazla etkilendiği açıktı. Kendi hayatını onun hayatının çevresine kurmaya başlamıştı. Bunu ondan olduğu kadar kendisinden de gizlemeye çalışıyordu ama hamile kalınca bu gerçeklikle yüzleşmek zorunda kalmış, Henri'ye 'beni seviyor musun?' diye sormak zorunda hissetmişti kendisini.

Henri, canı sıkılarak, "Bir evlenme teklifi falan bekliyorsan..." diye söze başlamıştı ama Cinnia onun sözünü kesmişti.

"Benimle evlenir misin diye sormadım sana. Beni sevip sevmediğini sordum."

Henri başını tabletinden kaldırmadan, "İlişkimizin değişmesini istediğin için soruyorsun bunu. Seninle asla evlenmeyeceğimi söylemiştim," demişti sadece.

Cinnia, öylece durmuş, portakal suyundan bir yudum içmişti.

Kalbi paramparça olmuştu. Henri'nin hamileliğine sevinmeyeceğini anlamıştı, oysa kendisi ne kadar çok sevinmişti. Başka kimsenin çocuğunu taşıdığına bu kadar sevinemezdi.

Ama bunu kabul edemezdi Cinnia. Henri kendisini evlenmeye zorlanmış ve manipüle edilmiş gibi hissetmemeliydi.

Aslında Henri'nin onu hayal kırıklığına uğratmasına kendini hazırlamıştı Cinnia. Belki en başta kendisi 'seni seviyorum' deseydi belki Henri de daha yumuşak şeyler söyleyebilirdi. Ama Cinnia bunu söyleyememiş, en baştan reddedilmeye hazırlamıştı kendisini.

"Ben her zaman çocuklarım olsun istedim. Sen de bir aile kurmaya hazır olduğumda gidebileceğimi söylemişin bana. Sözünü tutmaya hazır mısın?" demişti Henri'ye bunun yerine.

"Elbette."

Tek kelime.

Henri en azından o anda ona güzel bir şeyler söyleyemez miydi? Onu özleyeceğini neden söylememişti? Ya da gitmesini istemiyormuş gibi davranmamıştı? Gerçekten ona karşı bir şey hissetmemiş miydi Henri? Onu yeniden gördüğünde de sevindiğine dair en ufak bir şey belli etmemişti.

O gün, her şeyi değiştirmek istiyorsun, diyerek suçlamıştı Cinnia'yı.

Aslında *Cinnia hiçbir şeyi değiştirmemişti, her şey kendiliğinden* değişmişti.

Bununla birlikte, temelde değişen bir şey yoktu. Ayrı kalmaları Henri'nin yüreğini yumuşatmamıştı, ona karşı hâlâ bir şey hissetmiyordu Henri.

Oysa Cinnia daha dün gece, gözüne uyku girmeden yatarken onu düşünerek ağlamıştı. Gündüzse son derece kendinden emin ve pragmatikti yine. Evdeki çalışma odasında kaldığı vc çalıştığı sürece her şeyi kontrolü altında tutabileceğine inanıyordu.

Cinnia yeniden gözyaşlarına boğuldu. Henri'yi sevmek istemiyordu. Bu duygu çok fazlaydı, yoğundu; canını yakıyordu.

"Cinnia."

Henri'nin ona yumuşacık seslenmesi bardağı taşıran son damlaydı. Henri ona değer vermiyorken nasıl böyle, değer veriyormuş gibi davranabiliyordu?

Cinnia öne atıldı, dizlerinin bağı çözülmüştü.

Aynı anda Henri onu yakaladı, kucağına aldı. Cinnia onun omuzunu yumruklamaya başladı. Kendisi böyle şişmanlamış ve acizleşmişken onun güçlü ve formda olması sinir bozucuydu.

Henri onu yatağa bıraktı, yanına uzandı. Onu göğsüne bastırırken alnından öptü, Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Cinnia ağlamayı bırakıp onu dinlemeye çalıştı.

"Seni anlamıyorum!"

"Korkma diyorum *chérie.* İnsanların hedefi haline geleceğini söyleyerek seni korkutmamam gerekirdi. Güvendesin. Hem senin hem de bebeklerin güvende olacağına söz veriyorum."

Henri yanlış anlamıştı onu ama yine de haftalardan sonra onun kollarında olmak Cinnia'yı çok rahatlatmıştı.

Henri onun saçlarını okşamaya ve yumuşak sesle bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Cinnia onun bunu Trella'ya da yapmış olabileceğini düşündü. Henri on beş yıldır kız kardeşinin, yaşadığı korkunç şeylerin etkisinden çıkabilmesi için uğraşıyordu. Onun hem kendi etrafına

hem de ailesinin etrafına kalın duvarlar örüp herkesi belli bir mesafede tutmaya çalışması çok normaldi.

Cinnia'nın hamile kalmasına kızsa bile şimdi yanındaydı ve onu koruyacağına dair ona sözler veriyor, sıcaklığıyla onu sarıp sarmalıyordu. Bu o kadar tatlı ve güzel bir şeydi ki Cinnia daha da çok ağlamaya başladı.

"Sakin ol *chérie.*"

"Yapamayacağım sanırım," dedi Cinnia hıçkırarak.

Henri onu yine yanlış anlayarak, "Hepsini sen yüklenmeyeceksin Cinnia," dedi. "Bana güvenebilirsin, yanındayım."

"Ama sen beni istemiyorsun," deyiverdi Cinnia.

Henri dudaklarını bir süre onun alnından çekmeden durdu.

"Bunun için bana kızmakta haklısın," dedi sonra.

Cinnia onun devam etmesini bekledi ama Henri bir şey söylemedi. Bunun üzerine Cinnia yataktan kalkmaya davrandı.

Henri ona daha sıkı sarıldı.

"Trella'nın kaçırılması yeterince acıydı. Nüfuz edilemez değildik, bunu öğrenmek çok korkutucuydu. Sonra hep tetikte olma sorumluluğunu üstlendim. Elbette her zaman annemi ve kız kardeşlerimi koruyacağım ama hiçbir bir zaman bir karım ve çocuğum olmasını istemedim. Annemle babamın, Trella ortadan kaybolduğunda ne hale geldiklerini bir görseydin Cinnia."

Cinnia yutkundu. Henri ilk kez kaçırılma olayıyla ilgili konuşuyordu.

"Ben perişandım. Annemse... Kızını elinden alarak ona korkunç bir şey yapmışlardı. Aynı şekilde Trella'ya da... Çocuğum olursa daha fazla acı çekme ihtimalim olacağını anlamıştım. Bunun kulağa korkakça geldiğini biliyorum ama durum bu."

"Üzgünüm," dedi Cinnia, hamile kaldığı için Henri'nin onu asla affetmeyeceğini görüyordu.

"Hayır, üzülme. Ben de üzülmüyorum. Sadece endişeleniyorum. Hayatım boyunca çocuklarımız için endişeleneceğim ama babaları olduğum için asla üzülmeyeceğim."

Cinnia, gözyaşlarının ardından onu zorlukla görebiliyordu.

Henri onun yanağını okşadı.

"İkimiz de çocuklarımız için pişman değiliz, bu bebekleri anneleri de babaları da istiyor. Tamam mı?"

Henri elini onun karnına koymuş, nazikçe okşuyordu.

Cinnia dudakları titreyerek, "Evet," diyebildi, büyülü bir an yaşıyordu.

"Burada iki bebek mi var şimdi Cinnia? İnanılmaz bir şey bu."

İkizler sanki babalarını sezmişler ve onu selamlamak istiyormuş gibi hareket edince Cinnia güldü.

"Hissettin mi?"

"Şşşt..." Henri dikkatle nefesini tutmuş, bebeklerin hareketini hissedebilmek için kulak kabartmıştı.

"Gerçekten onlar mıydı?" diye fısıldadı.

"Fısıldamana gerek yok, uyumuyorlar," dedi Cinnia gülümseyerek. "İnanılmaz, öyle değil mi?"

"Hiç böyle bir şey olabileceğini düşünmemiştim.

Cinnia başını onun omuzuna koydu, kendisini çok rahat hissediyordu şimdi. Ama yine de sorması gereken bir şey vardı.

"Bunun için benden nefret etmiyorsun gerçekten, öyle değil mi? Yemin ederim bilerek olmadı."

"Biliyorum ve senden nefret etmem mümkün değil."

Henri, 'seni seviyorum' ya da 'sana değer veriyorum' dememişti, en fazla ondan nefret etmediğini söylemişti.

"Fikrini değiştirdin mi, sevişmek ister misin *chérie?*" diye sordu Henri sonra.

"Hayır," diye yalan söyledi Cinnia. Henri'yle yaşamak ve ona karşı koymak hiç kolay olmayacaktı onun için. "Hayır." Sadece *hayır.*

Cinnia bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak etti.

Paris'e ertesi gün geç saatlerde vardılar.

Henri artık ayrılmalarından önceki günleri daha farklı bir gözle görebiliyordu şimdi. Cinnia o zaman hamile olduğunu biliyordu. Bunun duygusal yükü bir yana, fiziksel olarak da çok zorlanıyordu herhalde o sırada. Henri'nin her zaman çok dayanıklı ve güçlü olduğunu düşündüğü Cinnia, dün dağılmış, toparlanması üç saati bulmuştu.

Cinnia'nın annesi de ona iyi bakmasını, Cinnia'nın bol bol uyumaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Cinnia sadece onun çocuklarını taşımıyordu. Bir de onun kendisinden nefret edeceğini düşünerek ağır bir suçluluk duygusu taşıyordu. Henri ondan nefret edemeyeceğini söylerken ciddiydi ama onun istediği aşkı ona veremeyeceğini de biliyordu.

Cinnia'nın yaşayacağı hayal kırıklığının şiddetini biraz olsun azaltabilmek için yola çıkmadan önce Cinnia'nın kız kardeşi Dorry'yle konuşmuştu.

"İspanya'ya yerleşmemizin uygun olacağını düşünüyorum," demişti Dorry'ye. "Annem de orada ama bebekle ilgilenecek durumda olacağını sanmıyorum. Bir bakıcıya ihtiyacımız var. Sen zaten burada Cinnia'nın yanında dadı olarak çalışmayı planladığına göre, en azından kısa bir süreliğine de olsa bizimle gelmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?" Dorry yuvarlak gözlük çerçevesinin üstünden dikkatle Henri'ye baktı. "Gerçekten mi? Yani, profesyonel birini tutmak istemeyecek misin? Ne bileyim, karate bilen bir dadı olabilir?"

"Bebeklerin kendi korumaları olacak ama onların görevi korumak, bebeklerin bezini değiştirmek ya da karnını doyurmak değil. Hem Cinnia, İspanya'da buraları özleyecektir, senin yanında olman hoşuna gider. İkimiz de sana güveniyoruz."

"Ayrıca kardeşi seninle takılmaya kalkmayacaktır," diye seslendi Cinnia içeriden.

Dorry, "Unut gitsin o zaman," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Sözümü geri alıyorum," diyerek onların şakalaşmasına katıldı Henri. "Bir eve iki keskin dilli Whitley fazla gelir."

Elbette bunda ciddi değildi Henri. Daha sonra yemekte Dorry'yle tekrar İspanya konusunu etraflıca konuştular. Henri ayrıca Cinnia'nın annesine, eve aynı zamanda güvenlik elemanı da olacak bir yardımcı ayarlayacağını söyledi. Bundan başka Milly torunlarını görmek için geldiğinde kalması için İspanya'da onun için bir daire tutacaktı.

Bunlar en basit ayrıntılardı, daha halledilmesi gereken yığınla şey vardı ama Paris'teki evine vardıklarında Henri o anda hiçbirisiyle ilgilenemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendisini.

Londra'daki son akşamlarını Henri'nin Londra'nın dairesinde geçirmişlerdi. Henri bu evi severdi, bir ara Cinnia'yla birlikte kalmışlardı burada ama ailesi de sık sık gelip giderdi.

Paris'teki çatı katıysa tamamen Henri'ye aitti. Gerçi altı yatak odası olduğu için yine ailede herkesin ayrı bir odası vardı ama çok arada sırada gelirlerdi. Annesiyle kız kardeşleri, moda evinin hemen üstündeki güvenli dairede kalmayı tercih ederlerdi. Ramon'sa genellikle yanında birisi olduğunda otelde kalırdı.

Henri bu evin ferah odalarına bayılmıştı ama en çok, Eyfel Kulesi'ne ve Seine Nehri'ne bakan terası yüzünden sevmişti. Cinnia'nın da eve girer girmez hayranlıkla etrafına bakınmasından onunla aynı şeyi hissettiği belliydi.

Cinnia'yla dışarıda, galalara ya da partilere katıldıklarında da çok uyumlu oluyorlardı ama şimdi olduğu gibi, evin kapısını kapatıp baş başa kalmaları da çok hoşuna gidiyordu Henri'nin.

Cinnia evi hemen benimsemiş, mantosunu çıkarıp askıya asmıştı.

Henri ona özleme baktı. Ne yaparsa yapsın Cinnia'nın hep hayatında olacağına fazla güvendiğini fark ediyordu şimdi. Cinnia ilişkilerinin gidişatından memnun olmadığını söylediğinde ona karşı sabırsız davranmıştı.

O sabah Cinnia'ya öfkelenmişti. Cinnia'nın sadece her şeyi farklı bir yöne yönlendirmesine karşı koyması yetmiyormuş gibi, onun gitmesinden duyduğu hayal kırıklığını hemen atlattığını kanıtlaması gerekmişti kendisine.

Oysa atlatamamıştı. Cinnia'nın yokluğu, içinde bir boşluk gibi büyümüş, başka kadınlar ilgisini çekmez olmuştu. Henri, karşı cinsi keşfetmesinden sonra ilk kez bu kadar ayrı kalıyordu kadınlardan.

Cinnia'nın o sırada arkası ona dönüktü, hamile olduğu anlaşılmıyordu bile. Saçları sırtından aşağı dökülüyor, geniş omuzları ve dolgun kalçalarıyla, vücut hatları her zamanki gibi nefisti. Dolabın önünde durmuş, ayakkabılarını çıkarıyordu.

Henri onu çok istiyordu, aylardır özlüyordu onu.

Ondan uzak durması gerektiğini biliyordu ama yine de yanına gitti, o da ayakkabılarını çıkardı. Cinnia'nın yüzünü şimdi profilden görebiliyordu.

Cinnia dolaba, sanki başka bir dünyaya açılan bir geçitmiş gibi bakıyordu, yüzü solgun ve gergindi.

"Ne oldu?" diye sordu Henri endişeyle, uzanıp onu göğsünün üstünden kavrayarak kendisine çekti.

"Yok bir şey."

Dolap kapağındaki aynada göz göze geldiler. Cinnia elini Henri'nin koluna koydu ama bir şey yapmadı.

"Sana neden gitmek istediğini sormam gerektiğini düşünmemiştim *chérie*,"dedi Henri. "Bana sebebini söylemiştin, ben de seni isteğin dışında yanımda tutamazdım."

Cinnia güldü.

"Gerçekten mi? Şimdi neredeyim peki ben? Ne kadar kendi isteğimle geldim buraya?"

Henri onu diğer koluyla da sararak elini karnına koydu.

"Dürüst olabilirdin ama bana doğruyu söylemeyerek zor olanı seçtin."

Cinnia'nın dudakları titriyordu.

"Metres olarak yaşamak için iki yıl çok uzun bir süre Henri. Senin için seksten daha fazla bir anlam ifade ettiğimi öğrenmek istemiştim."

"Daha fazla şey ifade ediyorsun zaten."

"Öyle mi?"

Cinnia, aynadaki yansımalarında Henri'nin gözlerinin içine baktıktan sonra kalçasını onun kasıklarına yaklaştırdı. Henri sertleşmişti.

"Bana sadece bunu verdin. Bu ve mücevherler... Şimdi de iki bebek veriyorsun, asla kendini değil ama."

"Bunlar benim işte," dedi Henri dişlerini sıkarak. "Seni evime getirme riskini göze aldım, hayatımı sana açtım. Benim kolay kolay böyle bir ilişkiye gireceğimi mi sanıyorsun? Tehlikeli bir zaaftı benim için ama seni istiyordum, seni hep istiyorum. Gerçekten bunları verdiğim için senden özür mü dilemeliyim? Sen beni bu kadar arzularken?"

Cinnia aynadan ona kızgınlıkla bakmaya çalıştı ama Henri onun bu cesaretine güldü.

"Göğüs uçlarının sertleştiğini fark etmedim mi sanıyorsun *chérie?*"

Henri elini onun göğsünde gezdirirken Cinnia nefesini tuttu, irkildi.

"Canını mı yaktım?"

"Gerçekten çok hassaslar."

Henri onu kendisine çevirdi.

" Sevişebilir miyiz?"

Cinnia hayır der gibi başını geriye attı.

Henri dudaklarının arasından bir küfür savurarak onun yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarıyla dudaklarını buldu. Onu nazik öpmeye niyetliydi ama öptükçe dudakları daha ihtirasla hareket etmeye başlamıştı.

Henri onu sahiplenmek ister gibi, hırsla öpüyordu. Cinnia da elini onun saçlarından geçirmiş, öpüşüne karşılık veriyordu. Henri'nin alt dudağına dişlerini hafifçe geçirdi, bir kolunu onun omuzuna attı. Dudaklarından dökülen inilti, Henri'ye onu yatağa götürmesi için yalvarıyordu sanki.

Henri içi titreyerek, benim diye düşündü.

Derken Cinnia, "Henri," diye inleyerek onu biraz itti.

Henri'nin, onun hamile olduğunu unutmaması gerekiyordu. Biraz geri çekilip, "Yatak," dedi.

Cinnia ıstırap dolu bir sesle, "Lanet olsun sana," diyebildi. "Ben seksten fazlasını istiyorum."

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

HENRI kapıyı çalıp içeri girdiğinde Cinnia duşunu almış, giyinmiş, makyajının son dokunuşlarını yapıyordu. Henri bir saat kadar önce kapıyı bir kez daha çalmış, ona kalsa kesinlikle uyumasına izin vereceğini ama o gün çok işleri olduğunu hatırlatmıştı.

"Ramon yolda, basınla ilişkiler kısmı biraz inceliklidir. Bugün birkaç toplantıda yanımda olmanı istiyorum, fotoğraf çekimi yapılacak."

Cinnia bir ara mutfağa gittiğinde Henri telefonda birisiyle konuşuyordu. Beyaz gömleği ve dar kesim pantolonu tam üstüne oturmuştu.

Ama şimdi, yatak odasında, dün geceden sonra ilk kez yüz yüze geliyorlardı. Henri, Cinnia'nın yanından ayrıldıktan sonra terasa çıkmış, yağmur yağmasına rağmen epey uzun süre orada almıştı.

Cinnia da iyi uyuyamamıştı. Uzun süre yatağın kenarında oturmuş, Henri'nin yanına gitme isteğine karşı koymuştu.

Yoksa annesinin ona sık sık dediği gibi, gerçekten de çok mu inatçıydı? Cinnia öyle olduğunu sanmıyordu. Henri, insanın kolaylıkla kendisini kaptırabileceği kadar yakışıklı ve cazip bir adamdı. Cinnia yeniden ona karşı zaaf göstermeyi göze alamazdı.

Henri ise ona göre her zaman daha güçlü duruyordu, bu da Cinnia için sinir bozucuydu.

Henri ağzı açılmış bir zarfı tuvalet aynasının önüne bıraktı.

"Senin."

Cinnia zarfı tanımıştı, ürperdi. Bu, kendi el yazısını taşıyan kurye zarfıydı. Cinnia, Henri'nin ona verdiği bütün mücevherleri bu zarfa koyup ona göndermişti.

Cinnia maskarasını kapatıp kenara koydu.

"Ramon geldi mi?"

"Şimdi gelir."

Lanet olsun. Çabuk ol Ramon.

Cinnia aynanın önünden biraz çekildi, saçlarını geriye attı. Kendisini, acaba Henri'nin hoşuna gitmiş midir böyle diye düşünürken yakalayınca kendine kızdı. Mavi, kruvaze bağlanan bir elbise giymişti. Belinde saten bir kuşak vardı, eteği ise ters lale biçiminde iniyordu aşağıya. Bütün Maison des Jumeaux kreasyonlarında olduğu gibi nefis bir elbiseydi. Cinnia güzel göründüğünden emindi.

Yine de Henri'nin onayını istiyordu.

Henri, "Dün akşam sana sadece seks ve mücevher verdiğimi söylemiştin," dedi birden. "Daha doğrusu seks karşılığında mücevher verdiğimi... Bense bu konuyu bununla çözümlediğimizi sanıyordum."

Henri, zarftan çıkardığı bir bileziği, neredeyse tiksinirmiş gibi tuvalet makyaj malzemelerinin yanına attı. Cinnia bileziğin tuvalet aynasının sert kenarına çarpıp yere düşmesini önlemek için atıldı, son anda yakaladı.

Avucundaki bileziğe baktı sonra. Bu bileziği neredeyse her gün takardı, üzerinde birbirinden bağımsız yakutlar ve pırlantalar vardı.

"Havai fişekler," demişti Henri bileziği ona verirken. "Bunu görür görmez ilk gecemizi hatırladım."

Bunun üzerine Cinnia onu seks karşılığında ona ödeme yapmakla suçlamış, ilk büyük kavgalarını etmişlerdi. Henri, tahmininden de fazla alınmıştı söylediklerinden.

"Eğer seks karşılığında ödeme yapmak isteseydim, gördüğüm ilk parlak şeyi alır getirirdim. Her kadının beğeneceği bir şeyi... Hayır, bu bilezik bana seninle tanıştığımız geceyi hatırlattı ve bu bileziği takmanı istedim, böylece hiç unutmayacaktım..."

Henri sözünü tamamlamadan Cinnia'nın yanından uzaklaşmıştı.

Neyi unutmayacaktı Henri? Onu mu? İlk gecelerini mi?

"Bu zarf geldiğinde ne kadar öfkelendiğimi tahmin bile edemezsin," dedi Henri sakin bir sesle. Sesi sakindi ama içten içe çok hiddetlendiği belliydi. Nitekim, zarfı ters çevirerek içindekileri döktü.

Cinnia elini uzatarak dökülenleri yakalamaya çalıştı.

Henri, anahtar şeklindeki bir kolye ucunu uzattı.

"Bu seksle ilgili değildi, çok iyi biliyorsun. Sende olmasını istemiştim sadece."

Henri bu kolyeyi, Cinnia'ya ofis ve daire meselesini çözdükten sonra hediye etmişti.

Kutlama için gittikleri restoranda ona kırmızı kadife kaplı küçük bir kutu uzatmış, "Seninle gurur duyuyorum," demişti. "Çok çalıştın ve başardın. Sen de kendinle gurur duymalısın."

Cinnia daha sonra, zor bir gün geçireceğini biliyorsa, ya da hava kasvetliyse hep bu kolyeyi takmış ve her seferinde kendisini iyi hissetmişti.

Henri, "Ya bu?" diyerek, New York'a ilk gidişlerinde Cinnia'ya aldığı bilekliği gösterdi. "Bununla hangi seksin ödemesini yapmıştım acaba? Benimle New York'a gelmene çok sevinmiştim, bunu sana hediye ederken ifade etmeye çalıştığım şey oydu," diyerek bilekliği hırsla salladı.

Cinnia onun bilekliğin zincirini kıracağından endişelenerek, "Yapma," diye mırıldandı, bilekliği onun elinden kapıp avucunda hapsetti, elini kalbinin üstüne koydu.

"Bilekliğe bir şey olur diye mi korktun? Neden? Bunların hepsi çöp değil mi senin için?"

Henri platin bir bileziğe, iğreniyormuş gibi parmak uçlarıyla dokundu.

"Yaşadığımız özel anları simgeliyor değiller herhalde! Ya da ben bunların her birini senin için seçmeye çalışırken hiç zaman harcamadım, değil mi? Haklısın. Bunların hiçbir anlamı yok, bana geri gönderildikleri anda çöpe atmam gerekirdi. Şimdi atacağım."

Cinnia, "Sakın!" diye bağırarak Henri'nin her şeyi yeniden zarfa koymasına engel olmaya çalıştı. "Sen gidişim umurunda değilmiş gibi davranınca kendimi berbat hissettim, ben de aynısını sana hissettirmek istedim. Oldu mu?"

Cinnia mücevherlerle Henri'nin arasına girdi.

"Hissettirdin, merak etme. Bu zarf geldiğinde..."

Henri bir an yumruklarını sıktı.

"Aramızda seksten fazlası vardı," dedi sonra.

Cinnia korka korka başını kaldırıp ona baktı, onun kendisine kızmış olduğunu düşünüyordu ama Henri'nin gözlerinde pişmanlık, hatta bir özür ifadesi vardı.

"Bu yüzden mi benimle evlenmeyi reddediyorsun Cinnia? Biz birlikte çok iyiyiz Cinnia, sadece burada değil."

Henri yatağı işaret ettikten sonra, "Her yerde iyiyiz," diye ekledi.

Cinnia bekledi ama Henri'nin dudaklarından aşkla ilgili bir şey dökülmedi.

Cinnia bakışlarını kaçırdı, gözleri dolmuştu. Henri aşk sözleri söylese bile fark etmezdi ki, Cinnia ona inanmazdı çünkü. Yüreğinde derin bir sızı hissetti Cinnia. Henri'den, onu sınamak için ayrılmamıştı Cinnia. Onun aşkını istemeye korkarak, kendisine onun sevgisine ihtiyaç duymadığını kanıtlamak için gitmişti.

"Sana değer veriyorum, tamam mı?" dedi Henri.

"Hayır, tamam değil... Çünkü bu sözleri o gün söylemiş olsaydın da..."

Cinnia yutkundu, boğazı düğümlenmişti.

"Bunları daha önce de duymuştum ve önemi yoktu. Yine de derinden yaralanmıştım ve tek başımaydım. Bunları bana duyduğun yakınlığın göstergesi olarak verdiğini biliyordum ama kendimi korumaya çalıştım."

"Böyle bir şey yeniden yaşanmayacak. Artık her şey farklı."

"Öyle mi? Artık seçeneğim yok mu?"

Henri ona itiraz edecekken kapının çaldığını duydular.

"Ramon geldi herhalde."

Cinnia, makyajını tamamlamak için tekrar aynanın önüne gitti.

"Şimdi geliyorum ben de."

Henri, Ramon'un Cinnia'yla selamlaşmasını izledi. Ramon, Cinnia'dan gerçekten hoşlanırdı, herhalde Cinnia ondan Henri'den daha az şey beklediği için böyleydi.

Cinnia biraz solgundu ama Ramon'un bunu onun hamileliğine vereceğini umuyordu Henri. Kardeşi her zamanki dışa dönük enerjisiyle, cazibesini kullanıyor, Cinnia'yı etkilemeye çalışıyordu.

Henri bir an için güveni sarsılıyormuş gibi olarak onlara dikkatle baktı. Cinnia, Ramon'un şakalarına gülümsüyor, ona tepki veriyor ama asla ona karşı bir eğilim göstermiyordu.

Daha ilk karşılaştıkları günden beri böyleydi bu. Ama Henri, Cinnia'nın kardeşini değil kendisini seçtiğinden asıl, Ramon'un katıldığı bir araba yarışını izlemek için Nürburg'a gittiklerinde emin olmuştu. Çok güzel bir geziydi, Henri, Cinnia'yı sadece ailesiyle değil, yakın arkadaş çevresiyle de tanıştırmıştı. Cinnia herkese uyum sağlamıştı. Yarış günü epey eğlenmişler, daha sonra bütün gece dans etmişlerdi.

Ertesi sabah Cinnia'yla kahvaltıya inmişlerdi. Tam salona girerlerken Henri'ye bir telefon gelince Cinnia önden gitmişti. Henri onları uzaktan izlemeye devam ederken Ramon gelmişti. Elbette Ramon yine onunla aynı giyinmişti ve elbette Cinnia'yı Henri olduğuna inandırmaya çalışmıştı.

Henri, kardeşinin Cinnia'nın yanına gelip, kendisiymiş gibi elini omuzuna koyduğunu görünce elindeki telefonu kıracak gibi olmuştu. Ramon bununla da yetinmemiş, "Geldim hayatım," gibi bir şeyler söyleyerek, sandalyede oturmakta olan Cinnia'yı öpmek için ona doğru eğilmişti.

Cinnia başını çevirmiş, Ramon'u tam öpecekken sandalyesinden fırlamıştı. Henri onun şaşkınlık çığlığını dışarıdan duymuştu. Ramon onu tutmasa sandalyeden düşüyordu zaten Cinnia.

Onun canının yandığından endişelenmese, Henri de durumu herkes gibi komik bulup eğlenebilirdi. Konuşmasını kısa kesip salona dönmüş, Ramon'u kenara çekerek bir daha asla böyle bir şeye kalkışmamasını söylemişti. Neyse ki Cinnia olayın üstünde durmamış, kendi tepkisine gülmüştü.

Henri daha sonra aynı masada olan arkadaşlarından, hepsinin Ramon'u o sandığını, Cinnia'nın onları ayırt etmesine şaşırdıklarını duymuştu. Cinnia, Ramon'a ona davrandığı gibi davranmıyordu.

Bu Henri'yi rahatlatabilirdi ama artık Cinnia'nın kendisine de yakın davranmadığını düşününce, Ramon'un onunla dostane ilişkisini kıskandı.

Cinnia, Ramon'a yan gözle baktı

"Gülecek olursan..."

"Harika görünüyorsun dedim. Her zamanki gibi."

Ramon, Cinnia'nın ellerini tutmuştu.

"Keçi yutmuş bir boa yılanı gibi görünüyorum."

"İki keçi," diye düzeltti Ramon gülerek. Sonra Cinnia'ya sarılıp saçlarından öptü, tıpkı kız kardeşlerine sarılıp öptüğü gibi.

"Çok fenasın!" diyerek onun kollarından sıyrıldı Cinnia.

Bu sırada aşağıdan, bir misafirlerinin daha geldiğini haber vermişlerdi. Henri, "Tamam, gelsin," dedi.

"Başka kim geliyor?" diye sordu Cinnia.

"Isidora Garcia. Babası Bernardo'yla annemin doğum gününde tanışmıştın."

"Ah, evet! Çok tatlı bir adamdı."

"Önümüzdeki ay emekli oluyor," dedi Ramon kaşlarını çatarak. "Onun altında çalışan bir ekibimiz var. Galiba Etienne'i terfi ettireceğiz."

"Üzerinde durmamız gereken çok fazla hassas bilgi var," dedi Henri. "Angelique'le Kasım önümüzdeki aylarda nişanlandıklarını duyuracaklar. Sen Bella'yla konuşabildin mi?"

Ramon, "Konuştum," dedikten sonra dönüp Cinnia'ya baktı. "Bebeğin kimden olduğunu sen biliyor musun? Elazar Prensi mi?"

"Trella bu konuda bir eşey söylemiyor."

Bu sırada kapı çalındı. Henri kapıyı açınca içeri uzun, siyah saçlı tam bir İspanyol güzeli girdi. Henri, Bernardo'nun onun gerçek babası olduğundan hep şüphelenmiş ama bunu hiç sormamıştı.

"*Bonjour* Isidora, geldiğin için teşekkürler."

"Ne demek! Seni görmek her zaman bir zevktir."

Henri'yle Isidora birbirlerini yanaklarından öptükten sonra Isidora, Cinnia'ya dönüp, onu selamladı. Cinnia'nın yanındaki Ramon'u görünce yüzündeki gülümseme silindi, kuru bir sesle, "Ramon," dedi sadece.

Isidora, kız kardeşlerinden küçüktü. Babalarının yakın ilişkisinden dolayı, Trella'nın kaçırılması olayından sonra kızların en iyi oyun arkadaşı olmuştu. Ergenlik döneminde Ramon'a tutulmuş ama Ramon onu ne yüreklendirmiş ne de duygularıyla dalga geçmişti.

Ancak Isidora büyüyüp yetişkin bir kadın olunca Henri, kardeşinin de ona meyledebileceğini düşünmüştü. Şimdi Isidora'nın onu soğuk bir şekilde selamladığını görünce Ramon'un gerçekten de sınırı aşmış olabileceği geldi aklına.

Henri, Cinnia'yı, Isidora'ya tanıtırken, "Isidora'nın babasının ekibimizin çok değerli bir elemanı olduğunu söylemiştim," dedi. "Babası yakında emekli olacak. Isidora'yı ekibimize katalım istedik ama o kendi işini kurup kariyer basamaklarını öyle tırmanmak istiyor. Sana tanıdık geldi mi bu?"

Cinnia, "İkizime bakıyormuşum gibi oldum," diyerek gülümsedi. "Bir şey ister misin? Çay yapıyordum şimdi."

Isidora, "Yardım edeyim," dedi ve Cinnia'yla birlikte mutfağa geçti.

Henri onun Ramon'dan uzak durmaya çalıştığından iyice emin oldu, kardeşine dönüp ters bir bakış fırlattı.

"Onunla yattın mı yoksa?"

"Reddedildim," dedi Ramon ama Henri onun sesinden olayın o kadar basit olmadığını anlamıştı.

"Peki Isidora'nın işini etkileyecek mi bu? Bana bunu şimdi söylemelisin. Önümüzdeki aylarda halkla ilişkiler konusunda iyi birisine ihtiyacımız olacak. Etienne olmaz, profesyonel açıdan çok iyidir ama burada çok fazla kişisel malzeme var."

Ramon başını sıkıntıyla iki yana sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Şu anda basınla başı dertte olmayan sadece benim, buna ne diyorsun?"

"Yani onunla doğrudan çalışmayacaksın," dedi Henri düşünceli bir ifadeyle. "Isidora çok ketumdur, babasından öğrenmiş olmalı."

"Ketum olması için kendince başka sebepleri var," dedi Ramon gizemli bir ifadeyle. "Ama haklısın, Isidora bu iş için çok uygun. Bana tahammül edemez ama Gili'yle Bella'yı çok sever. Onun yanında kendilerini çok rahat hissedeceklerdir. Cinnia da hemen sevdi onu."

İçeriden kadınların gülüşmeleri duyuluyordu gerçekten de.

"Çocuk yapmayacağımıza yemin ettiğimizi sanıyordum," dedi Ramon birden.

"Tuzağa düşürülme hikâyesi değil bu. Eskilerin dediği gibi, kaza bebeği. Cinnia beni bu durumdan kurtarmak için gitmiş meğer."

"Senin mutlaka sorumluluğu üstleneceğini bilmesi gerekirdi."

Henri bir anda aydınlandı. Cinnia hamile olmasaydı ne yapacaktı? Ya hayatını gerçekten de onsuz geçirseydi?

Ramon yanına gelip omuzuna vurdu.

"Her zaman yanındayım *hermano*. Senin yavruları birlikte koruyacağız. Senin karın benim karım demektir."

"İçimi rahatlattın," diyerek yüzünü buruşturdu Henri. "Ayrıca Cinnia benimle evlenmek istemiyor."

"Ciddi misin sen?" diyerek geri çekildi Ramon şaşkınlıkla.

"Evet, öyle görünüyor."

Beni seviyor musun?

Bu o kadar önemli miydi?

Henri, kur yaparak zaman harcayamazdı. Belki de Cinnia'nın ondan uzak olması daha iyi bir şeydi.

Biraz sonra kadınlar mutfaktan döndüler, Cinnia'nın neşesi biraz kaçmış gibiydi.

"Isidora'ya, eski formuma kavuşana kadar gelinlik giymeyi düşünmediğimi söylüyordum," dedi Cinnia ifadesiz bir sesle.

Henri ağzında acı bir tat hissetti nedense.

O ayın sonunda medya sirki tam olarak faaliyete geçmişti.

Henri'yle Cinnia, ikiz bebeklerinin doğacağını bir basın açıklamasıyla duyurarak fotoğraflarını yayınlamışlardı. Ama bu medyanın hızını kesmemiş, tam tersine muhabirleri iyice çılgına çevirmişti. Cinnia

dışarı çıkamaz olmuştu. Sadece doktor kontrolüne gidiyordu, bir iki kez de Henri'nin kız kardeşlerinin modaevine gitmişti.

Onu en çok öfkelendiren şey, gazetecilerin onun yüzünün değil, karnının fotoğrafını çekmeye çalışmalarıydı. Sanki fotoğraflara dikkatli bakılırsa ikizler görülür diye düşünüyorlardı. Cinnia, üzerinde müstehcen çizimler ya da küfürler bulunan tişörtler giyip sokağa öyle çıkacağını söyledi ama Henri kaşlarını çatarak söylendi.

Basının karşısına ancak Sauveterre Holding'le ilgili bir gelişme varsa çıkan, onda da elindeki yazılı metni okuyan Henri'nin bir haber değeri kalmamıştı. Yeni ikizlerin annesiyle uğraşmak varken eski ikizler ilgi çekmiyordu. Ramon bile aşırılıklarıyla medyanın ilgisini Cinnia'nın üzerinden kendisine yöneltemiyordu.

Henri'yle Cinnia ateşkes anlaşması yapmış gibiydiler, hemen eski rutinlerine dönmüşlerdi. Henri genellikle ofisine gidip çalışıyor, Cinnia da işlerini evden yürütüyordu. Akşamları gelecekle ilgili planlarını konuşuyorlar, İspanya'daki evde ikizlere göre nasıl değişiklikler yapacaklarına karar veriyorlardı. Ya da kişisel doğum kurslarına yazılıyorlar, bebeklerin güvenlik ekibine katılmak için başvuranların özgeçmişlerini inceliyorlardı.

Henri, Cinnia'yı bütün süreçlere dahil etmek istiyordu ama Cinnia onun sorumluluklarının daha da arttığının farkındaydı. Henri'nin bazen keyifsiz gibi görünmesinin bir sebebi aralarındaki cinsel gerilim olabilirdi çünkü buraya geldiklerinden beri ayrı yatıyorlardı ama basının ilgisinin de Henri'yi bunalttığını biliyordu Cinnia.

İlişkilerindeki tatsız dinamikler Cinnia'nın ekonomik bağımsızlığını elde etmek konusundaki kararlılığını pekiştirmişti. Henri ise ona çok fazla çalıştığını söylüyor, onun kariyer derdi olmadan da tartışacak çok şeyleri olduğunu söylüyordu.

Milano'daki otele vardıklarında çevrelerini paparazziler sarınca Henri yeniden küfretmeye başladı.

Cinnia zaten yorgundu, bunun üstüne bir de Henri'nin küfürlerini duyunca yüzünü buruşturdu.

Onun özür dilemesini bekleyerek, "Tanıştığımız gün, böyle şeylerle artık başa çıktığını söylemiştin," dedi Henri'ye. Hamile olması onun suçu değildi, bunu her gün kendisine hatırlatıyordu.

Henri onun arabadan çıkıp kırmızı halıda yürümesine yardım ederken, "İnsanların arasına karıştığında zarar görmemen gerek," dedi.

Cinnia güneş gözlüklerini takmıştı ama yine de flaşlar gözlerini kamaştırdığı için düşmekten korkuyordu. Hemen Henri'nin koluna girdi. Artık yirmi dört haftalık olmuş, epe, kilo almıştı. Bu akşam kendisini biraz normal bir insan gibi hissetmek istediği için münasip yükseklikte bir topuklu ayakkabı giymişti.

Sauveterre ailesinin düzenli olarak çalıştığı banker bir ailenin düzenlediği yardım galasına katılıyorlardı. Ramon uzak mesafelerdeki işleri üstlenmişti ama Avrupa hâlâ Henri'deydi.

Cinnia'nın hiç değilse bu hafta sonunu paparazzilerden uzak geçirme umudu suya düşmüştü. İş için görünmek zorunda bile olsa bir gece dışarı çıkmak zorundaydı.

Neyse ki içerisi daha sakindi. Avrupa'nın en ünlü otellerinden birinde verilen davete konuklar on bin dolar ödeyerek katılıyorlardı.

Henri, Cinnia'yı otelin on dördüncü yüzyıl Venedik saraylarından esinlenerek dekore edilmiş geniş lobisinden geçirdi, birlikte davetin verildiği salona ilerlediler. Mermer sütunlar muhteşem görünüyor, tavandaki kristal avizeler altın ışıltılar saçıyordu.

Smokinler ve şık gece kıyafetleri içindeki tanımadıkları insanlar dönüp onlara gülümsüyordu.

Cinnia da gülümseyerek yürümeyi öğrenmişti.

Nihayet kabul noktasına geldiklerinde Henri, Cinnia'nın uzun ceketini ve güneş gözlüğünü aldı. Ceketin geniş kesimi ve volanlı kolları da ortaçağ havasındaydı. Gri kumaş üzerindeki gümüş işlemeler Trella'nın el emeğiydi. Cinnia'nın elbisesi ise Angelique'in en güzel tasarımlarından birisiydi, belindeki işlemeleri ve boyundan bağlı üstü kısmıyla antik Yunan havası taşıyordu ve çok zarifti. Belinden aşağıya kat kat dökülen incecik beyaz ipek kumaşlarsa Cinnia'nın hamileliğine ayrı bir zarafet katmıştı.

Cinnia çekici göründüğüne inanmak istiyordu ama hem vücudu çok değişmişti hem de yanındaki adam aralarına daha fazla mesafe koyuyordu.

Cinnia kendisini ona biraz yakın hissetse yeniden onunla sevişebilirdi. Ama kendine duyduğu cinsel güven, karnının büyümesiyle ters

orantılı olarak azalıyordu. Henri'nin ona sanki Cinnia kız kardeşiymiş gibi davranması da durumu zorlaştırıyordu. Onun üstüne titrediği doğruydu. Hemen ona içecek bir şeyler getirmiş, otururken sandalyesini çekmişti ama yine de eskisi gibi davranmıyordu. Ona dokunursa da bunu çok hafifçe ve sanki yanlışlıkla olmuş gibi yapıyor, eskiden olduğu gibi sıkıca dokunmuyordu. Ya da çıplak omuzundan kaçamak bir öpücük almıyordu.

Yemekten sonra diğer davetlilerin arasına katıldılar, geceyi düzenleyen Paolo ve Lauren Donatelli'yle Paolo'nun kuzeni Vito ve Gwyn'le tanıştılar. Cinnia onlarla daha önce de birkaç kez karşılaşmıştı, hepsi onu içtenlikle kutladı.

Müzik başlayınca Henri onu dansa kaldırdı.

Eskiden olsa Cinnia onunla hemen dans pistine çıkar, başını onun göğsüne yaslayarak ışıkların Henri'nin yüzünde oynamasını izlerken onunla dans etmenin keyfini çıkarırdı.

Bu akşamsa, artık kocaman olmuş karnı yüzünden başını onun göğsüne koyması mümkün değildi.

"Bütün bu çok sıkıcı, biliyorum ama sen yanımdayken tahammül edilebilir olduklarını unutmuşum," diyerek başparmağıyla belinin yan tarafını okşadı Henri.

Böyle muhteşem bir davete sıkıcı mı buluyordu Henri? Cinnia tanıştıkları gece Henri'nin, ben böyle yaşıyorum dediğini hatırladı. Ona karşı biraz yumuşadığını hissederken bir yandan da Henri'nin onun yanında olmasından hoşlandığını söylemesinden mutluluk duymuştu.

"Bu davetten önce seninle doğru düzgün bir yere çıkmamız gerekirdi ama her şey o kadar yoğun ve..."

Cinnia, "Biliyorum," diyerek başını kaldırdı, ona bakarken ayağı kaydı.

Henri onu güçlü kollarıyla hemen yakaladı. Bu sırada Cinnia'nın kalçası onun kasığına sürtünmüştü.

Henri'nin sertleşmiş olduğunu fark edince gözleri kocaman açıldı, yanakları kızardı Cinnia'nın.

Henri yeniden valse dönerek onun adımlarını yönlendirmeye devam etti ama bakışlarında tehlikeli bir pırıltı vardı şimdi.

"Şaşırmış gibi bakma," dedi Cinnia'ya. "Beni nasıl etkilediğini biliyorsun."

"İnsan hamileyken karşısındakinde arzu uyandırabileceğini düşünmüyor."

"Bu yüzden mi benden uzak duruyordun yoksa? Bu konuda endişelenmene gerek yok. Her zamankinden de seksisin. Ben sadece bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyorum."

Cinnia, Henri'nin omuzlarına tutunuyor olmasa yeniden tökezleyebilirdi. Henri ellerini onun beline koymuş, onu sıkıca kavramıştı. Dansın kalanı ikisi için de son derece erotik bir deneyim oldu.

Cinnia daha sonla lavaboda makyajını tazelerken kendi kendine kızdı, Henri'nin cazibesine kendisini kaptırmaması için uyardı.

Ama onunla yeniden böyle olabilmek harikaydı.

Sonra büyük bir hata yaparak, akıllı telefonundan epostalarını kontrol etti ve yüreği sıkıştı.

Isidora, Avery Benson kim? diye soruyordu. Senin daha önce onun parasının peşinde olduğunu iddia eden bir hikâye satmış gazetecilere. Senin Sauveterre servetinden pay koparabilmek için bilerek hamile kaldığını iddia ediyor, bunu hemen kesin dille yalanlamalıyız.

Cinnia gece boyu bazı insanların ona neden kınarmış gibi baktığını şimdi anlıyordu. Midesinin bulandığını hissetti. İnsanlar elbette kendilerince bir şeyler uyduracaklardı ama durumun bu şekilde, Avery tarafından ifade edilmesi...

Balo salonuna döndü, birden tüm gücü tükenmiş gibi, bulduğu ilk sandalyeye oturdu. Bu, insanların ona daha da dikkatli bakmasına ve kendisini daha kötü hissetmesine neden olmuştu.

Evet, servet avcısı olduğum yetmezmiş gibi bir de sarhoşum diye bağırmak geldi Cinnia'nın içinden.

Henri onun salona girdiğini ve fenalaştığını uzaktan görmüş, hemen yanına gelmişti.

"İyi misin?"

"Başım ağrıyor," dedi Cinnia.

Boğazı düğümlenmişti, sesi çıkmıyordu neredeyse.

"Gidebilir miyiz?"

"Elbette."

Henri arabaya binene kadar bekledikten sonra hemen, "Yüzün bembeyaz olmuş, hastaneye gidelim mi?" diye sordu.

"Hayır. Epostanı oku."

Isidora mesajı ikisine de göndermişti. Bu aşağılanmayı Henri'den saklayamazdı. Henri mesajlarını kontrol ederken Cinnia yaşlı gözlerle pencereden dışarıyı seyretti.

Henri bir şey söylemedi, bir yeri aradı.

"Avery Benson," dedi sadece.

Cinnia hemen dönüp ona baktı.

"Onun numarasını nereden buldun?"

Henri uzandı, onun elini tuttu, sessiz ol der gibi hafifçe sıktı.

"İsterse kraliçeyle çay içiyor olsun, umurumda değil. Henri Sauveterre'in aradığını söyleyin."

Cinnia onun telefonuna uzandı.

"Durumu daha da kötüleştirme."

Henri onun elini itti, telefondaki muhatabına, "Hayır, bu şaka değil," dedi. "Hemen hikâyeni geri çekiyorsun."

Cinnia, "Geri çekmeyecektir," diye mırıldandı.

"Hayır, sen dinle," dedi Henri telefondakine.

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Cinnia arkasına yaslandı, donakaldı.

Onun bu kadar sert ve ölümcül bir ses tonuyla konuşabileceği aklına gelmezdi. Ama Henri böyle konuşabiliyordu işte. Cinnia kalbiyle midesinin arasına buz parçaları doluşmuş gibi ürperdi.

"Daha önce benim izleme listemdeydin ama artık kırmızı listeme terfi ettin," diye devam etti Henri. "Ailemin güvenliğini son derece ciddiye alırım. Neden mi izleme listemdeydin? Çünkü senin güvenilmeyecek, fırsatçı bir pisliksin. Bu yüzden senin iletişim bilgilerini ayrıca kenarda tutuyordum. Eğer ses çıkarmayıp geri planda kalsaydın sana bir daha dönüp bakmayacaktın ama şimdi sen ailemin sırtından para kazanmaya çalışıyorsun. Bu da ailem için bir tehdit oluşturduğunu gösterir ve etkisiz hale getirilmen gerekir. Hayır, seni öldürmeye niyetim yok!"

Henri'nin yüzünde bir sabırsızlık ifadesi belirdi.

"Yoksa seni uyarmak için aramazdım, emin ol. Çoktan okyanusun dibini boylamış olurdun ve nasıl ortadan kaybolduğun anlaşılamazdı bile. Hayır, senin hayatta kalmanı ve Cinnia'dan aldıklarının hepsini kaybetmeni izlemek istiyorum. Ah, evet o sana destek oldu. Onun sayesinde anne babanı arazilerini satmaya ikna ettin, sonra da onun birikimlerinin yarısına el koyup onu kapı dışarı ettin. Şimdi evine ve işine biraz olsun değer veriyorsan hikâyeni geri çekersin ve bir daha bizim hakkımızda ağzını açmaya kalkmazsın."

Henri bir an durdu, sonra içini çekti.

"Sarhoştum de, hap içmiştim de, kumar borcum vardı de... Nasıl açıkladığın umurumda değil, sadece hikâyeyi geri çek. Aileme zarar vermeyeceğini bana kanıtlamazsan seni kara listeme alırım ve ileride ne kredi alabilirsin, ne ev kredini yeniden yapılandırabilirsin ne de o istediğin tekneyi alabilirsin. Seni dava ederim. Cinnia senin kullanabileceğin bir araç değil. Bu kez denemeye bile kalkma."

Henri yine karşı tarafı dinledi.

"Bundan hiç şüphen olmasın. Benim kara listemde olmanın ne demek olduğunu az önce açıkladım sana. Eğer hikâyeni geri çekmeyip başka bir şey yapmaya kalkarsan hepsi başına gelir. Beni buna sen zorluyorsun. Akıllı davran, yoksa her şeyini kaybedersin."

Henri telefonu kapattı.

Cinnia, "Kendi kavgalarımı kendim yapabilirim," diye mırıldandı.

Henri hemen bir mesaj yazmaya başladı.

"Isidora'dan ona yardım etmesini istiyorum. Gerçekten aciz bir adam, öyle değil mi? Onda ne gördün acaba?"

Cinnia'nın yanaklarını ateş basmıştı, yeniden başını çevirip camdan dışarı baktı. Bu sırada peş peşe birkaç mesaj bildirim sesi geldi, Henri muhtemelen Isidora'yla yazışıyordu.

"Hımm?" diye sorusunu hatırlattı Henri. "Gerçekten merak ediyorum, seni böyle zayıf bir adama ne çekti? Kendini kullandırtmayacak kadar akıllısın oysa. Onun seni kullanmasına neden izin verdin?"

Cinnia huzursuzca kıpırdandı.

"Bu kadar sert davranman gerekmiyordu. Onunla konuşabilirdik, önce ben onu arayabilirdim."

"Onu korumak mı istiyorsun?" diye sordu Henri inanamayarak.

"Hayır. Ama... Kendi kavgamı kendim yapabilirim ben."

"Bu senin değil, bizim kavgamız."

"Yine de benimle ilgiliydi. Avery'nin niyeti aslında..."

"İnsanların niyetleri konusunda saf davranma Cinnia," diyerek onun sözünü kesti Henri. "Bana bu konuda söz ver. Zararsız gibi görünen birisine güvenmek hatadır."

Trella'yı kaçıran matematik hocası gibi.

Cinnia başını salladı.

"Tamam. Ama yine de bunu benim yapmama izin verebilirdin. Bu şekilde sanki kendi sorunlarını kendisi halledemiyormuş gibi bir konuma soktun beni."

Henri alçak sesle küfretti.

"Senin o çok değerli bağımsızlığın mı zedelenmiş oldu? Biliyor musun, Trella dört yaşındayken sinir bozucu bir dönem geçirmişti. Ayakkabılarını bağlamama ya da montunun fermuarını çekmeme izin vermiyordu. Aynısını yapmak zorunda değilsin."

"Birisiyle alay etmek de çok olgun bir davranış sayılmaz."

"Onunla konuşmak mı istiyordun gerçekten? Çünkü şu anda neden tartıştığımızı anlayamıyorum."

"Bana herhangi bir konuda güvenemez misin?" diyerek hışımla ona döndü Cinnia. "Seks ve istemediğin iki bebek dışında?"

"Hoşça vakit geçirmek olamaz mı?"

"İlk sevgilime âşıktım, biliyorsun. Belki çok gençtik, çocukça bir şeydi ama James de aynı şekilde hissediyordu. Ama ben kendi hayatımı güvenceye almadan kimseye bağlanmamaya kararlıydım. Babamın her şeyini nasıl kaybettiğini görmüştüm çünkü. Bu yüzden planlarımı değiştirmedim ve James'in peşinden, onun seçtiği okula gitmedim. Kendi yolumu izledim, buna rağmen birlikte olabileceğimizi düşünüyordum. Ama o beni aldattı ve kendimi berbat hissettim."

"Annen de Avery'yi seni kırmayacağına inandığın için seçtiğini söylemişti."

"Doğru. Avery çok hoştu ama sosyal olarak biraz tuhaftı ve evet, ilişkide baskın olan bendim. Kontrolün bende olması hoşuna gidiyordu. Böylece fazla riske girmeden, birisinin bana hayranlık duymasının keyfini sürüyordum. *Bunun nasıl harika bir şey olduğunu iyi bilirsin.*"

Bir an birbirlerinin gözünün içine baktılar, öylece durdurdular. Henri'nin yüz hatları sertleşmişti, yoldan içeri vuran ışıklar değiştikçe yüzünde gölgeler oynuyordu. Bu sırada araba, kaldıkları otelin yeraltı otoparkına gelmiş, durmuştu.

Cinnia, "Ona iyi davranırsam beni aldatmayacağını ya da terk etmeyeceğini düşünmüşümdür belki," diyerek çantasını aldı, arabadan inmeye hazırlandı. "Öyle olsaydı bile beni James'in üzdüğü kadar üzmeyecekti ama Avery yine de bir yolunu buldu ve ona inandığım için kendimi gerçekten kötü hissettirmeyi başardı. Ondan sonra kesinlikle her şeyi kendi başıma yapmam gerektiğini anladım. Bir adamdan bir şey istemekten nefret ediyorum."

Bu sırada korumaları Guy kapısını açmış, araçtan çıkmasına yardım etmek için elini uzatmıştı.

"Teşekkür ederim Guy."

Cinnia onca büyük laf ettikten sonra artık bir arabadan bile tek başına inemez hale gelmişti. Bu çok saçma bir durumdu.

Diğer koruma Oscar asansörün kapısını açmıştı bile. Arabadan asansöre kadar olan kısacık mesafeyi aşarlarken, otoparkın bahçeye bakan ufak, parmaklıklı pencerelerinde flaşlar patladı.

Otelin en üst katındaki süitlerine çıkana dek bir daha konuşmadılar. Süit kırmızı ve altın tonlarda döşenmişti, her yerde gösterişli mobilyalar vardı. Vazolara taze çiçekler konmuştu, masanın üstünde bir meyve tabağı duruyordu. Hiçbiri Cinnia'nın keyfini yerine getirmedi.

Henri onun ceketini alıp asarken Cinnia gidip kanepeye oturdu, ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. Ayakkabıları giydiğinde Henri'den tokalamasını istediğini ancak o zaman hatırladı.

Yılgınlığa kapılarak boğuk bir ses çıkardı, yan tarafa devrilerek yüzünü bir köşe yastığına gömdü. Tamamen dağılmış durumdaydı.

Sonra Henri'nin sıcacık ellerini hissetti. Henri onun ayaklarını nazikçe kaldırıp kucağına koyduktan sonra tokalarını çözmeye başladı.

Cinnia başını yastığın altına gömdü, "Zayıf olmaktan nefret ediyorum," diye söylendi. "Biraz kestirmeden günü geçirememekten nefret ediyorum. İşlerimi halledecek kadar oturamamaktan nefret ediyorum. Faturalarımı ödemenden ve market alışverişine para harcamama izin

vermemenden nefret ediyorum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım hep sana bağımlı kalmaktan nefret ediyorum."

Henri ayakkabıları bir kenara koydu, Cinnia'nın ayaklarını ovmaya başladı. Bu harika bir şeydi gerçekten, Cinnia nefesini tuttu.

"Ben de o adamların seni incitmiş olmasından ve bu yüzden bana güvenmemenden nefret ediyorum," dedi Henri. "Her şeyi kontrolüm altında tutmaya çalıştığım doğru. Yine de o adamı ararken kendini zayıf hissetmene neden olmak istememiştim, sadece tepki veriyordum. Doğrusunu istersen onu öldürmeyi tercih ederdim ama yasalar izin vermiyor, ne yaparsın."

Henri bunu şakaymış gibi söylemişti ama Cinnia, arabada duyduğu o ürkütücü ses tonunu tanımıştı.

"Senin kendine yeter olman bana değişik ve iyi geliyordu. Sonra bunu kendime hakaret olarak görmeye başladım. Kendini bana bırakabilirsin Cinnia. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, neden bu konuda isteksiz olduğunu da biliyorum ama ben de senin asla karşılaşmak istemeyeceğin pek çok olumsuzluğu çoktan halletmiş durumdayım. Her zaman rahat edeceksin ve gücüm yettiğince güvende olacaksın. Bebeklerimiz söz konusu olduğunda biz bir ekibiz. En temel ebeveynlik iş bölümü de bunu gerektiriyor; ben size bakar, sizi korurum, sen de bebekleri dünyaya getirir, beslersin."

"Bebeklerin altını değiştirmeyeceğini söylemek istiyorsan..."

"Ve Cinnia yine canlanır," diyerek elini onun bacağına doğru kaydırdı Henri. "Sen hiçbir zaman zayıf olmadın *chérie*. Seni tanımlamam gerekse en son kullanacağım kelime bu olur. Bebekler dünyaya gelmeden önce yapmaya çalıştığın onca şeye ne demeli? Neden başardıklarını görmeye çalışmıyorsun? Senin hamileliğine yardımcı olamayacağım açık, hiç değilse bırak, dinlenmene yardım edeyim."

Öyleyse Henri onu bırakmayacaktı. Cinnia artık bundan emin olmaya başlıyordu. Yastığı bir kenara koydu, Henri'ye baktı. Henri smokinin bağını çözmüş, gömleğinin üstten bir iki düğmesini de açmıştı. Bu haliyle çok daha seksi görünüyordu.

"Başına kalmışım gibi ya da benden kurtulamıyormuşsun gibi hissetmiyor musun yani?" diye sordu Cinnia.

Henri bunu sorduğuna bozulmuş gibi baktı Cinnia'ya.

"Hayır. Saygı duyduğum ve hayran olduğum birisiyle yuva kuruyor olduğum için kendimi çok ayrıcalıklı hissediyorum. Asıl sen benden kurtulamıyorsun *chérie*. Sauveterre ikizlerinin annesi olacaksın, annem bunun çok dertli bir iş olduğunu söyler hep."

Henri elini Cinnia'nın karnına koydu.

"Sana ağır bir yük yükledim. Hiç değilse taşıyabildiğim kadarını taşıyayım."

Cinnia ela gözlerinde buğulu bakışlarla onu süzdü. Bu adamı çok seviyordu. Hayatlarını birlikte geçirecekleri belliyse birbirlerine düşmanca davranmaları çok anlamsızdı. Henri'yle arasına mesafe koyarak kazanamazdı onun kalbini.

"Bu akşam senin yanında yatabilir miyim?" diye sordu.

Henri'nin gözlerinde bir şey parladı.

"Bir daha yanımdan ayrılmana izin vermem ama," diye uyardı Cinnia'yı.

"Biliyorum."

Henri, Cinnia'yı da kucağına alıp ayağa kalktı, doğruca, kaldığı odaya götürdü.

Kapıyı kapattıktan sonra ışığı açınca Cinnia hemen, "Işığı açma!" diye bağırdı endişeyle.

Henri güldü, hemen soyunmaya başladı.

"Karanlıkta korunabileceğini mi düşünüyorsun *chérie?*"

Henri bir anda soyunmuştu. Cinnia'nın arkasına geçti, saçlarını kenara alarak elbisesinin fermuarını aşağı indirdi.

Cinnia fermuarı açıldıktan sonra döndü, Henri'nin boynuna sarıldı, dudakları birleşti hemen.

Henri, "Sen de özlemişsin," diyerek Cinnia'nın elbisesini aşağı doğru indirdi, dudaklarını onun boynunda dolaştırdı. "Acele etme, çok zamanımız var. Seninle nazikçe ilgileneceğim."

Cinnia hızlı olmasını söyleyerek itiraz edecekti ama Henri dudaklarıyla onu susturdu, elbisesini tamamen aşağı indirdi. Daha sonra dantelli külotunu da hiç acele etmeden aşağıya doğru sıyırdı.

Cinnia nefesini tutmuş, onun dokunuşunu bekliyordu. Bir an sonra o beklediği dokunuş geldi.

"*Oui, chérie,* bu hoşuna gidiyor, öyle değil mi? Benim de öyle."

Cinnia tırnaklarını Henri'nin omuzlarına geçirmiş, onun dokunuşlarının ritmiyle vücudunu ona bastırıyor, hazla inliyordu. Henri arkadan elini uzatarak onu kalçasından kavradı, iyice kendisine bastırdı. Bir yandan tutkuyla öpüşmeye devam ediyorlardı.

Cinnia, "Seni istiyorum Henri," derken Henri onu boynundan hafifçe ısırdı, parmaklarının hareketini hızlandırdı. Cinnia daha fazla dayanamayacaktı, boğuk bir ses çıkararak doruğa ulaştı.

Henri, "Bu halin beni çok heyecanlandırıyor, seni daha çok arzuluyorum," diyerek Cinnia'yı yatağa yönlendirdi.

Onu sırt üstü yatırdıktan sonra yeniden okşamaya başladı ama Cinnia onu durdurdu.

"Daha fazlasını istiyorum Henri."

Henri gözleri ihtirastan alev alev parlayarak Cinnia'nın bacaklarının arasına yerleşti, biraz öne atıldı. Vücutları birleştiği anda hazdan başları döndü, ikisi de titriyordu.

"Cinnia, canını yakmak istemiyorum, ileri gidersem uyar beni."

"Beni istediğini göster bana Henri."

Henri, "Bundan nasıl şüphe edersin?" dedikten sonra yavaş yavaş ileri geri hareket etmeye başladı.

Cinnia kalçalarını biraz yukarı kaldırarak kendisini ona biraz daha yaklaştırdı. Artık dudakları, vücutları, öpüşmeleri bir olmuştu, birbirlerinde kaybolmuşlardı.

"Beni al," diye fısıldadı Cinnia kesik kesik nefes alarak. "Korkma, bana zarar vermezsin, daha hızlı, daha sert..."

Henri biraz daha güçlü atıldı öne doğru.

"Canını yakarsam..."

"Evet!" dedi Cinnia arzuyla, "Böyle!"

Biraz sonra tempoları iyice hızlanmış, duramayacakları bir noktaya gelmişlerdi. Aynı anda doruğa ulaşırlarken haz çığlıkları birbirine karıştı, bitkin bir halde birbirlerinin kollarına yığıldılar.

Cinnia kendine gelirken yüzündeki mutluluk gülümsemesi yavaşça silindi. Henri onun sorusuna hâlâ cevap vermemişti. Aslında cevap belliydi.

Henri ona tek bir şey için ihtiyaç duymuyordu.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

CINNIA otuz birinci haftasına giriyordu, kendisini bir ev kadar kocaman hissediyordu ama doktoru her şeyin yolunda olduğunu ve birkaç günlüğüne İspanya'ya gitmesinde sakınca olmadığını söylemişti. Angelique'le Kasım aile arasında ufak bir nişan kutlaması yapıyorlardı. Nişanları, Kasım'ın Zhamair'deki durumundan dolayı resmi olarak birkaç ay sonra duyurulacaktı ama onlar bu mutlu haberi kardeşleriyle paylaşmak istiyorlardı.

Davet çok rahat ve hoştu, Cinnia'nın Henri'yle ilgili olarak ilk kez onun ailesinin bir parçası olmak istediğini hissediyordu. Hamilelik süreçlerinde Trella'yla iyice yakınlaşmışlardı, Angelique zaten her zaman son derece sıcakkanlı bir şekilde karşılamıştı onu.

Cinnia şimdi onları gerçek kız kardeşleri gibi hissediyor, odalarına uğrayıp kıyafet deniyor, bir el kremi ya da ruj gibi kadınca konularda sohbet edebiliyordu. Cinnia kameralardan bıktığı için kuaföre gitmenin bile artık onun için bir dert haline geldiğinden yakınınca saçlarını Henri'nin annesi kesmişti.

Ayrıca bir de Sadık'ın yeni evlendiği eşi ve Kasım'ın kız kardeşi olan Hasna vardı.

Angelique, Trella'yla birlikte Hasna'nın gelinliği üzerinde çalıştıkları dönemde Cinnia'yı Kasım'la tanıştırmıştı. Cinnia, Sadık'ı zaten

tanıyordu. Sadık, Henri'yle Ramon'un en güvendikleri arkadaşlarıydı. Aslında Cinnia da, Sadık'la Hasna'nın Zhamair'deki düğününe davetliydi ama o sırada Henri'yle ayrı oldukları için düğüne gitmemişti.

Hasna, Sadık'ın onu görmekten çok mutlu olduğunu söyleyince Cinnia kendisini gerçekten bu ortama aitmiş gibi hissetti.

"Sadık, sizin Henri'yle ayrıldığınızı duyunca çok üzüldü, haftalarca bunu dert etti," demişti Hasna.

Cinnia daha sonra yatmaya hazırlanırlarken Henri'ye, "Sadık'la Hasna gerçekten çok mutlu görünüyorlar," dedi. "Onu özlemişim."

"Ben de öyle," dedi Henri. "Düğünden sonra onu ilk kez görüyorum. Haklısın, çok mutlu görünüyorlar. Sadık adına sevindim."

"Ona hayatınızda neden bu kadar önemli bir yeri olduğunu sormadım galiba hiç. Yani Sadık..."

Cinnia dikkatli bir şekilde küpelerini çıkardı. Henri'nin, Sadık geldiğinde toplantılarını bile iptal ettiğini hatırlıyordu.

"Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama Sadık, sizin doğal çevrenizde görmeye alıştığım insanlara benzemiyor. Ramon'un yarışlarına her zaman gelir ama arabalara düşkünlüğü yoktur. Birlikte iş yapıyorsunuz sanırım ama bilgisayar ve yazılım konularıyla daha fazla ilgileniyormuş gibi duruyor. Sadık'ın seninle ve Ramon'la nasıl bir ortak yanı olduğunu anlayamıyorum."

Sadık sakin, kolay gülen bir adamdı ama fazla şaka yapmaz ya da iddialı şeyler söylemezdi. Sauveterre erkeklerinin yanında etkisiz görünürdü hep.

"İnsanların hep sizin ilginizi çekmeye çalıştığını görürüm ama Sadık öyle birisi değil hiç. Ondan sırf bu yüzden de hoşlanıyor olabilirsiniz ama en başta nasıl tanıştığınızı ve nasıl iyi arkadaş olduğunuzu merak ediyorum."

Henri sessizce gömleğini çıkardı, pantolonunun kemerini çözdü.

"Okulda tanıştık," dedi. "Trella'nın kaçırıldığı gün."

Henri pantolonunu bir askıya yerleştirip dolaba astı.

"Merdivenlerde, Ramon'un yanında duruyormuş. Olanları görünce beni bulmak için binaya koşmuş."

"Ah, bunu bilmiyordum."

Cinnia geceliğini giymiş, yatağa girmişti.

"Bu konudan söz etmem çünkü. Trella'nın nerede olduğunu Sadık sayesinde bulduk. Bilgisayardan çok iyi anlıyordu ve matematik öğretmeninin bilgisayar sistemine girmeyi başararak polisin adamın yerini saptamasını sağladı. Belki Trella'nın kurtarılmasına yardımcı olduğu için, belki senin de fark ettiğin gibi çelebi bir adam olduğu için, Sadık'ı çok severiz. Bizim gözümüzde bir kahramandır ve her zaman çok iyi bir dost oldu."

Henri ışığı kapattıktan sonra dişlerini fırçalamak için banyoya gitti.

Cinnia yatakta olduğu yerde kıvrıldı. Henri'nin bu kadar açık yüreklilikle konuşması onu çok şaşırtmış ve anlattıkları onu üzmüştü.

Ama yine de Henri'nin ona açılmış olması hoşuna gitmişti. İlişkileri mükemmel olmayabilirdi ama Cinnia onun kendisine bir noktaya kadar değer verdiğini düşünüyordu. Belki onunla hayatının en acı anısını da paylaşacak kadar güvenirdi günün birinde ona.

Henri birkaç dakika sonra yatağa döndüğünde Cinnia ona iyice sokuldu.

Henri'nin kolunun altına girip onu omuzundan öptükten sonra, "Kötü anılarını canlandırmak istememiştim," dedi. "O olay her aklıma geldiğinde senin ne kadar çok korktuğunu düşünüp üzülüyorum."

"Korkmadım, suçlu bendim."

Cinnia irkildi, biraz geri çekilerek loş ışıkta Henri'nin yüzünü görmeye çalıştı.

"Nasıl yani?"

Cinnia ailenin bütün fertlerinin olayın travmasını atlatabilmek için ayrı ayrı terapi gördüğünü biliyordu. Henri de suçlu olmadığını biliyor olmalıydı.

"Daha on beş yaşındaydın. Böyle durumlarda kurbanlar suçlu değildir."

"O sırada bir kızla konuşuyordum."

Henri sanki uzun süredir içinde tuttuğu bir şeyi ilk kez söylüyormuş gibi gergin bir ifadeyle söylemişti bunu.

"Trella yanıma geldi ve dışarı çıkacağını söyledi. Ona gitmesini söyledim. Biraz yalnız kalmak istiyordum ama aslında o sırada Trella benim sorumluluğumdaydı. Dördümüzün böyle bir ilişkisi vardı. Ra-

mon her zaman Gili'ye göz kulak olurdu, ben de Bella'yı kollardım. Aslında neredeyse Trella'yı kendi ellerimle vermiş oldum o adamlara."

Cinnia, Henri'nin nasıl bir ıstırap çektiğini tahmin edebiliyordu, onun için yüreği parçalandı.

"Henri, o gün Trella'yı durdursaydın Angelique'i kaçıracaklardı, yani sonuçta iyi bir şey olmayacaktı."

"Angelique'i yanlarına çağırsalardı, Angelique hemen Ramon'un yanına giderdi. Angelique çok çekingendi. Adamlar onu kaçırmaya kalkmadan müdahale etme şansımız olurdu. Ya da ben Trella'ya beni beklemesini söyleyebilirdim, söylemedim."

"Çünkü bir kızla konuşuyordun."

Cinnia aslında Henri'ye bunun ne kadar önemsiz olduğunu göstermeye çalışıyordu ama yüreğine bir sıkıntı çökmüştü.

"Kimdi o kız?" diye sordu.

"Kızın biriydi işte."

Cinnia, Henri'den uzaklaştı, başını kendi yastığına koydu. Henri'nin vicdan azabını gidermeyi gerçekten istiyordu ama bunun yerine, "Hayır, öylesine bir kız değildi," dedi.

Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama bundan emindi.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum, uyu artık," dedi Henri.

"O kıza değer veriyordun," dedi Cinnia.

Bunu anlamak ve dile getirmek bile canını yakmıştı Cinnia'nın.

"*Mon Dieu.* Ergen aşkıydı Cinnia, sen kendin de yaşadın bunu ve bir şey ifade etmediğini bilirsin."

"Doğru, öyledir. Ama eğer gerçekten bir şeyler ifade ediyorsa... İşte bu yüzden beni önemsemekten kaçınıyorsun. Eğer beni önemser, bana değer verirsen, aileni artık koruyamayacağını düşünüyorsun."

"Lanet olsun, sana değer veriyorum Cinnia."

"Ama beni sevmiyorsun. Hiçbir zaman da sevmeyeceksin, öyle değil mi? Kendine o duyguyu yaşama izni vermeyeceksin çünkü o zaman dikkatinin dağılacağını düşünüyorsun. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun Henri?"

Cinnia yatağı hafifçe yumrukladı.

"Sana âşık olduğum için kendimle kavga edip duruyorum. Seninle yatıyorum, hatta senden çocuklarım olacak. Ama sen beni sevemiyor musun? Denemiyorsun bile."

"Bana âşık mısın?" diyerek ona döndü Henri hemen.

"Evet ve bunun için üzgünüm. Biliyorum, bu senin için fazladan bir yük demek."

Henri ona uzandı.

"Bu doğru değil."

"Hep kendi kendime sana zaman vermem gerektiğini söylüyorum ama sen inadından vazgeçmeyeceksin, öyle değil mi? Bunun benim sevilemez birisi olmamla bir ilgisi yok. Sadece inatçısın!"

"Cinnia."

Henri onu kendisine çekmeye çalıştı.

Cinnia, "Hayır," diyerek ona arkasını döndü. "Uyumak istiyorum."

Henri, "Cin," diye tekrarladı, onu omuzundan öptü.

"Bana dokunma."

Cinnia ayağıyla onun bacağını uzaklaştırdı, elini kalçasından itti.

"Birini sevdiğin ve korumak istediğin için kafese koymak bir şeydir ama beni gerçekten önemsemiyorsan bu beni sadece mahkûm konumuna düşürür. Bu yüzden boş ver, karı koca ilişkimiz de olmayıversin."

"Yeter ama, abartıyorsun," diyerek elini onun beline koydu yeniden Henri.

Cinnia kırık dökük bir sesle, "Yorgunum," dedi. Henri'yle ilgili sürekli bir şeyler dilemekten ve umutlarının boşa çıkmasından yorulmuştu artık. Henri'nin elini ittikten sonra yatağın en ucuna kaydı.

"Beni rahat bırak."

Henri bir küfür savurarak yataktan kalktı, odadan çıktı.

Cinnia ertesi gün geç bir saatte uyandığında gözleri batıyordu. Gözlerine soğuk kompres uyguladı, saçlarını taradı, dişlerini fırçaladı. Sonra üzerine sade bir yazlık elbise giyip aşağı indi.

Herkes dışarıdaydı ve çok mutlu görünüyordu. Onlar bu kadar keyifliyken Cinnia'nın keyifsizliğini gizlemesi zor olacaktı. Yorgunmuş

gibi davranarak, bir şemsiyenin altında oturmakta olan Hasna'nın yanına gitti. Trella da yan taraflarındaki bir şezlonga uzanmış, annesine tablette bir şey gösteriyordu. Kasım'la Sadık, yanlarında Angelique'le birlikte terasın kenarındaki tırabzana dayanmışlar, aşağıdaki tenis maçını izliyorlardı.

Henri'yle Ramon çekişmeli bir maç yapıyorlardı yine. Cinnia onların maçlarını daha önce de görmüştü. İki kardeş de çok hırslıydı, birbirlerinin zayıf noktalarını çok iyi biliyorlardı, eşit oranda güçlüydüler. Maçları bu yüzden çok uzun sürerdi.

"Tam birbirlerine göreler," dedi Hasna. "Herhalde sen ister istemez Henri'nin tarafını tutacaksın."

Normal koşullarda öyleydi ama şimdi içinde bulunduğu ruh hali yüzünden, Ramon'un Henri'yi yendiğini görmek Cinnia'yı çok mutlu edecekti.

"Şu, dünden beri methedilen yoğurt mu yoksa?" diye sordu.

"Evet, müsli de şahane," dedi Hasna gözünü korttan ayırmadan.

Cinnia kendisine bir kâse yoğurt aldı, o da bir yandan maçı izlediği için müsliyi hiç bakmadan yoğurda bolca ekledi. Sonra yine kâseye bakmadan müslili yoğurttan yemeye başladı. Tam Trella'ya ne okuduğunu soracakken damağının gerisinden boğazına doğru incecik bir sızı hissetti.

"Müsli," diyerek bir küfür savurdu. Ardından hemen Hasna'nın bileğini kavradı.

"Müslide kurutulmuş çilek mi vardı? Hemen ambulans çağır."

Cinnia dilinin hemen şişmeye başladığını hissetti.

"Henri'yi çağır, kalemime ihtiyacım olduğunu söyle."

Hasna anlayamayarak, "Efendim?" dedi.

"Alerjim var... Çilekler..."diyebildi zorlukla, boğazı sıkışmaya başlamıştı bile.

Hasna, "Henri!" diye bağırdı tüm gücüyle. "Cinnia çilek yedi!"

Cinnia uzaktan Trella'nın bir şeyler dediğini duydu ama bilinci kapanmaya başlıyordu. Gözlerini kapattı, sadece nefes almaya çalışıyordu şimdi. Derken ayak sesleri duydu, sonra birisi onu kucaklayıp bir şezlonga uzattı.

Cinnia gözlerini kapattı, sanki daracık bir pipetten ufacık yudumlar alıyormuş gibi nefes almaya çalışıyordu.

Henri'nin sesini duydu. Çantasını bulmalarını söylüyordu birilerine bağırarak. Cinnia gözlerini açıp ona baktı. Yüzü kararmıştı, öfkeliydi.

Korkmuştu.

Banyolarında bir kalem vardı aslında, Henri düşünemez miydi acaba onu? Cinnia uzanıp onu kolundan tutmak istedi ama kaslarını hareket ettiremiyordu, elleri de ateş gibi yanıyordu. Kulakları içerden deli gibi kaşınıyor, başı dönüyordu.

Sonra bacağında sinek ısırığı gibi bir şey hissetti, hemen ardından Henri bacağını ovalamıştı.

"Bu bir," diyerek yanına oturdu Henri, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benimle kal *chérie*. Nefes al."

Cinnia nefes almaya çalıştı, gözleri yaşlarla dolmuştu, çok korkuyordu. Bütün vücudu alev alev yanıyordu. Dikkatsizliği yüzünden bebeklerine bir şey olacak mıydı?

Henri elini onun yanağından çekti. Cinnia bacağında yeniden bir ısırık ve Henri'nin bacağını ovalamasını hissetti.

Gözlerini kapattı, ilacın işe yaraması için dua etti. Kulağı ambulansın sesindeydi, bütün dikkatini nefes alıp vermeye yoğunlaştırdı.

Eli acıdı. Henri elini tutmuş, "Cinnia, nefes al," diyordu sadece.

Cinnia elinden geleni yaptı.

Cinnia dün gece haklıydı ama bunu kabul etmeyi reddetmişti. İnatçılık ediyordu. Cinnia'yı dışarıda tutuyordu.

Daha onun yanından ayrılırken Cinnia'nın ağlamaya başladığını anlamış, bunun onun iyiliği için olduğunu düşünmüştü. Zihnini ve yüreğini karmaşadan ne kadar uzak tutarsa onu o kadar iyi koruyabilirdi çünkü.

Cinnia'nın güvende olması onun için her şey demekti çünkü.

Sonra Hasna'nın çığlığını duymuştu.

"Cinnia çilek yedi!"

Henri bu cümleyi dünyanın en kötü cümleleri arasına yerleştirmişti.

"Biz geldik."

Ramon gelmiş, elini onun omuzuna atmıştı.

Henri ancak o zaman ayakta zor durduğunu fark etti.

Trella da diğer koluna girmişti.

"Cinnia nerede? Ne dediler?"

Henri, hastane koridorunun ortasında durduğunu fark etti. Cinnia'yı hemen karşısındaki kapıdan bir yere götürmüşlerdi. Elbette Ramon da ambulansın peşinden gelmişti ve elbette hamile kız kardeşi de araba yarışçısı abisinin yanına atlamıştı.

"Tansiyonu düşmüş," dedi Henri. "Bebeklerin yeterince oksijen alamayabileceğini söylediler. Onları alıyorlar."

"Alıyorlar mı?" diye tekrarladı Trella nefesini tutarak, Ramon ise küfretti.

"Annesini aramam gerek."

Bunu yapmak Henri'ye çok zor geliyordu, başaramamıştı. *Üzgünüm*, diyecekti Cinnia'nın annesine.

"Annem onu arıyor," dedi Trella. "Kasım da onu buraya getirmek için uçak ayarlıyor."

Trella telefonunu çıkarırken Ramon da Henri'yi kenardaki bir sandalyeye oturttu.

"Cinnia'yı ameliyata aldıklarını haber vereyim. Ambulansta bilinci açık mıydı? Ona ilaç vermediler mi? Nefes alıyor muydu? İyi olacak mı?"

"Nefes almaya çalışıyordu," dedi Henri. "Boğazına bir tüp yerleştirdiler. Sonra bir nöbet geçirdi. Ondan sonra da bilincini kaybetti."

Ramon onun omuzuna sıkı sıkı sarıldı ama Henri öne doğru eğildi dirseklerini dizlerine koydu. Midesi bulanıyordu, elleriyle gözlerini kapattı ama işe yaramadı. Cinnia'nın mosmor olmuş dudakları gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Ah, Henri."

Trella'nın onu teselli etmeye çalıştığını biliyordu ama kimse onun için bir şey yapamazdı. Henri dehşete kapılmıştı.

"Sabah o yoğurdu gördüm. Müslideki çilekleri de fark ettim, hatta kendi kendime Cinnia bundan yemesin diye geçirdim içimden. Tenis oynamamam gerekirdi. Masada onu bekleyip, uyarmam gerekirdi."

"Hepimiz onun alerjik olduğunu biliyorduk, geçen yıl Cinnia senin doğum gününe geldiğinde söylemiştin bize. Sadece düşünemedik," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Trella. "Cinnia da her zaman çok dikkatliydi, her zaman sorardı. Bu sabah niye sormadı, bilmiyorum."

"Kavga etmiştik, o da dalgındı."

Trella zarif elini onun koluna koydu.

"Bu senin hatan değil Henri."

Bu kesinlikle onun hatasıydı. Eğer dün gece Cinnia'nın ondan duymak istediği şeyleri söylese, ambulansta bir anda yüreğinden dökülen o cümleleri ona söylemiş olsa şimdi her şey farklı olacaktı.

Cinnia onu sevdiğini söylemişti ama sonra kendisini bir hapishanede mahkûm gibi hissettiğini söyleyerek onu itmişti.

Henri sevginin ona köstek olacağını düşünmüştü hep ama Cinnia'nın sevgisi? Onun, içini aydınlatan gülümsemeleri, tutkusu ve hatta inadı bile Henri'nin iki yıldır onunla birlikte olmasının sebebi değil miydi? Onunla bu kadar zamandır birlikte olduklarının farkında bile değildi aslında. Sadece o gittikten sonra, Angelique dahil olmak üzere herkesle kavga ettiğini, çekilmez bir adam olduğunu biliyordu.

Cinnia geri geldikten sonra her şey yoluna girmeye başlamıştı.

Artık onsuz yaşayamayacağını biliyordu Henri, onunla evlenmek istiyordu.

"Ambulansta onu sevdiğimi söylemeye çalıştım ama duymadı."

"Cinnia bunu biliyor Henri," dedi Trella abisinin gözünden süzülen gözyaşını silerken. "İnan bana biliyor."

"Hayır, bilmiyor."

Çünkü bunu söylemeyi reddetmişti Henri.

"Hepimizin güvende olması için onca şey yaptım, o kadar uğraştım. Geldiğimiz noktaya bak. Lanet olası bir çilek! Onu kaybedersem ne yaparım ben? Hepsini kaybedersem ne yaparım!"

~ ONUNCU BÖLÜM ~

CINNIA gözlerini açtı ama ışık o kadar güçlüydü ki yeniden kapattı gözlerini. Neredeydi? Gözlerini hafifçe kısarak tavana, yanındaki parlak çelik aletlere ve serum torbasına baktı.

Hastanede miydi?

Doğru ya... Yüzünü buruşturdu, sonra karnına dokunmaya çalıştı. Eskisi kadar ağır hissetmiyordu kendisini.

Birisi elini tuttu.

"*Chérie.*"

Henri yavaşça fısıldamıştı. Sonra elini dudaklarına götürüp öptü.

Cinnia bir gözünü kısarak ona baktı. Korkunç bir halde olmasına rağmen muhteşem görünüyordu. Gözleri çukura kaçmış, çenesinin tıraşı gelmiş, kıyafetleri buruş buruş olmuştu.

Cinnia birden korkuyla açtı gözlerini.

Bebekler demeye çalıştı ama boğazı kupkuruydu, yanıyordu sanki.

"Kızlarımız çok güzel," dedi Henri hemen elini onun yanağına koyarak. "Çok ufaklar ama çok da mücadeleciler. Tıpkı anneleri gibi, tıpkı Cinnia gibi."

Henri gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayatımda gördüğüm en büyüleyici varlıklar."

Cinnia da gülümsemeye çalıştı ama dudakları titriyordu.

"Ben..."

Sözünü tamamlayamadan yüzünü buruşturdu, elini boğazına götürdü. Konuşmak gerçekten canını acıtıyordu. Kapıya doğru baktı, bebeklerini görmek istiyordu. *Onları bana getir.*

"Boğazına tüp yerleştirdiler, o yüzden canın yanıyor," dedi Henri.

Sonra düğmeye basarak hemşireyi çağırdı.

"Az önce hemşire buradaydı, bütün değerlerinin normal olduğunu söyledi. Yine de uyandığında doktor görmek istiyordu. Ben kızları getireyim."

Henri eğildi, Cinnia'yı alnından öptü. Dudakları epey bir süre Cinnia'nın alnında durduktan sonra yavaşça geri çekildi. Yüzündeki ifade Cinnia'nın boğazının başka türlü düğümlenmesine neden olmuştu.

"Bunu bana sakın bir daha yapmaya kalkma," dedi Henri.

Cinnia, "İkiz doğurmayayım mı?" diye fısıldadı.

"Hiç komik değil."

Henri gözlerini kapattı, tekrar açtığında kirpikleri ıslaktı. Neredeyse burunları birbirine dokunacak kadar yakın duruyorlardı birbirlerine. Henri elinin tersiyle Cinnia'nın yanağını okşarken bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki hemşire içeri daldı.

Cinnia kısa bir süre sonra kızlarıyla buluştu, gözyaşlarına boğuldu.

"İyi olduklarından eminsin değil mi?"

Kızlarına sıkıca sarılmak istiyordu ama çok kırılganlarmış gibi tutuyordu. Bebeklerin yüzleri birbirinin aynısıydı, minicik burunları, gül goncası gibi dudakları vardı. Birisi sakince uyurken diğeri gözlerini açmış, Cinnia'ya bakıyordu.

"Collete'e başlangıçta oksijen verilmesi gerekti. İkisi de hâlâ vücut ısılarını dengelemeye çalışıyorlar ama biberonla mamayı kabul ettiler, daha fazla istediklerinde yaygarayı koparıyorlar."

"Colette mi?"

Cinnia'nın aklında olan bir isim değildi bu.

"Ve Rosalina," derken suçlu bir ifadeyle gülümsedi Henri. "Bu isimleri vermek zorunda değiliz ama kız kardeşlerim onların İkiz Bir ve İkiz İki olarak adlandırılmasını reddetti. Büyükannelerle halaların isim konusunda ne kadar tartıştığını düşünecek olursan, nüfus belgelerine kendi istediğimiz isimleri yazdırabileceğimiz için şanslıyız."

Cinnia, "İki isim de çok güzel. *Hola*, Rosalina. *Bonjour*, Colette," diyerek kızlarını öptü. "Bu arada, sen büyükanneler mi dedin demin? Annem burada mı?"

"*Oui.* Seni ve kızları görmek için sabırsızlanıyor. Hadi, doktor seni görsün de annene iyileştiğini haber verelim."

Cinnia ikizleri hemşireye verdikten sonra yarım saat kadar telefonunda oyun oynadı. Daha sonra tahliller, sorular ve tıbbi tetkikler geldi. İşin iyi tarafı yeniden su içebiliyordu, saçlarını taramıştı ve en güzeli, dişlerini fırçalayabilmişti.

Bu arada, müslideki kurutulmuş çilek yüzünden solunumunun durma noktasına geldiğini öğrenmişti.

Doktor son kontrollerini yapıp, bir yandan da hamilelikte anaflatik şokun ne kadar tehlikeli olduğunu anlatırken Henri, "Hayatımı o meyvenin kökünü kurutmaya adayacağım," diye mırıldandı.

Nihayet yalnız kaldıklarında Henri, Cinnia'nın yatağının kenarına ilişti. Cinnia en azından yatakta doğrularak oturuyordu şimdi.

"Çok üzgünüm," dedi Cinnia büyük bir içtenlikle. Henri'ye büyük bir üzüntüyle bakıyordu.

"Asıl ben üzgünüm *chérie*."

Henri onun elini aldı, dikkatle inceliyormuş gibi elinde çevirdi.

"Elin morarmıştır ya da kemiklerin kırılmıştır diye bekliyordum, o kadar sıkmıştım ki elini. Yeterince sıkamadım diye korkuyordum."

"Annem de çok kızacak bana," dedi Cinnia kendi kendine konuşur gibi. "Kız kardeşlerime haber veren oldu mu?"

"Ramon onları almaya, havaalanına gitti."

"Ah, gerçekten mi? Çok üzgünüm, inan."

"Sana kendini suçlu hissettirmeye çalışmıyorum, hepimizin çok endişelendiğini anlatmaya çalışıyorum. Hepimiz seni çok seviyoruz, seni kaybetmek istemedik."

Cinnia elini ondan çekmek istedi.

"Ambulansta çok söyledim ama beni duymadın. Seni seviyorum Cinnia."

"Sırf böyle oldu diye bunu söylemek zorunda değilsin."

"Bunu söylemeye ihtiyacım var. Bunu çok daha önce söylemem gerekirdi."

Henri etrafına göz gezdirdi.

"Hastaneler insanın zaaflarıyla ve korkularıyla yüzleşmesi için mükemmel yerler. Burada bütün hatalarımı sıralayabilirim ama buna gerek yok, sen nasılsa hepsini biliyorsun. Sen beni biliyorsun Cinnia. Benim kapalı bir kitap olduğumu söylesen de, başka kimsenin göremediği gibi görüyorsun beni."

Henri, Cinnia'nın elini bacağına koyup bastırdı, gözlerinin içine baktı.

"Senin varlığının garanti olduğunu düşündüm, sadece orada olmanı bekledim," diye devam etti sonra. "Ama senden istediğim tek şey bu *mon amour*. Faturaların ödenmesinde ya da dişçiden randevu alınmasında bana yardımcı olmak istediğini biliyorum. Bense sadece seni istiyorum Cinnia, yanımda olmana ihtiyacım var. Kalbimi senden başkasına emanet edemem ben."

Cinnia bunca zaman, Henri'nin kalbinin kendisinden uzakta durduğunu düşünmüştü. Şimdi ise Henri gözleri aşkla parlayarak, tüm ruhuyla ona bakıyordu.

"Ben de senin kalbini istiyorum *chérie*, onu verecek misin bana?"

Henri doğruldu, dizini yatağın kenarına koydu.

"Bana diz çökmemi söylemiştin ama hastane zemininde diz çökemem, kusura bakma. Seni seviyorum Cinnia, benimle evlenir misin?"

Cinnia'nın gözleri yaşlarla doldu, kollarını uzatıp Henri'nin boynuna sarıldı.

"Evet. Elbette. Seni seviyorum. Evet."

Henri de ona sarıldı, önce hafif, sonra giderek derinleşen bir tutkuyla öpüştüler.

Sonra hemşirenin, "Bu kadar yeter," dediğini duydular. "Bebekleriniz daha çok yeni. Aynı zamanda da açlar. Anneyi onlara götürelim."

Henri, tekerlekli sandalyeyle Cinnia'yı bebek odasına götürürken saçlarından öptü.

Cinnia'nın annesi ve Henri'nin kız kardeşleri de bebeklerin yanındaydı. Herkes onu büyük bir sevinçle karşıladı. Cinnia onlara Henri'yle nişanlandıklarını söyleyince sevinç ve heyecan daha da arttı.

"Tarih belirlediniz mi? Bizimkiyle birlikte çifte tören yapardık!" dedi Angelique sevinçle.

"Ben kadar beklemek istemiyorum, Cinnia taburcu olur olmaz halledelim bu işi."

"Neden taburcu olmamı bekleyelim ki?" dedi Cinnia gülümseyerek. "Yarın hastanede evlenebiliriz, nasılsa herkes burada. Ne dersin?"

"Harika! Karım olman için sabırsızlanıyorum," oldu Henri'nin cevabı.

Ertesi gün hastanenin küçük şapelinde evlendiler. İki ailenin bütün üyeleri yanlarındaydı, en minik ikizler büyükannelerin kucağındaydı.

Neyse ki şapel çok ufak olduğu için Cinnia'nın kocasına doğru sadece birkaç adım atması yetmişti. Henri onun adımlarını gururla izlerken mutluluktan parlıyor gibiydi.

Evlilik yemininden ve yüzüklerin takılmasından sonra Cinnia artık Henri'nin de onu kendisinin onu sevdiği kadar sevdiğini biliyordu. Bu konuda tamamen eşit durumdaydılar.

~ SON SÖZ ~

Dört yıl sonra

CINNIA, kızlar yanında olmazsa klinikten annesinin evine kadar kimsenin dikkatini çekmeden yürüyebileceğini sanıyordu.

Hava çok güzeldi. Geniş kenarlı bir şapkayla güneş gözlüklerini takmıştı. Biraz açık havada yürüyüp güneşin keyfini çıkarmak istiyordu. Şehre henüz turistler doluşmamıştı, herhalde rahat rahat yürüyebilirdi.

Elbette böyle bir şey mümkün olamadı.

İsveçli bir çiftin onu fark etmesiyle birlikte yine bir fotoğraf çılgınlığı başladı. Herkes çok kibardı ama çok fazlaydılar. Cinnia kendisini lobiye atabildiğinde rahat bir nefes aldı. Kapıdaki apartman görevlisine el salladıktan sonra doğruca asansöre yöneldi.

Henri'yle asansörde karşılaştılar.

"Benden önce gelirsin diye düşünmüştüm," dedi Henri.

"Yürüyeyim dedim, büyük hata. Şimdi buradan çıkarken kapıda paparazziler bizi bekliyor olacak, kusura bakma."

Henri onu kollarına aldı, ilk kez öpüyormuş gibi öptü.

"Karımla, annesinin boş evinde bir öğleden sonra kaçamağı yapıyorum! Rezalete bak," diyerek gülümsedi sonra. "Randevu nasıldı?"

"Gidebiliriz."

Arada sırada kızları bırakıp hafta sonu kaçamağı yapabiliyorlardı ama burada baş başa kalabilecekleri tek zaman dilimi bu öğleden sonrasıydı. Bu da hoştu ama aralarına yeni bir bebek katılacağı için, eğer Cinnia'nın seyahat etmesinde bir sakınca yoksa daha uzun bir tatile çıkmaya karar vermişlerdi.

"Ve?" diye üsteledi Henri.

"Tek."

Cinnia, Henri'nin boynuna sarılırken sol bileğindeki yakut ve pırlanta işlemeli eski bileziğiyle, sağ kolundaki altın alerji bileziği aşağı doğru indi. Bilezik, yediklerine dikkat etmesini hatırlatmak dışında onu korumuyordu ama yine de takması Henri'nin hoşuna gidiyordu.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Asla," dedi Henri. "Ama sanırım buna bozulanlar olacak."

Kızları büyümüşler ve annelerine ikizinin nerede olduğunu sormaya başlamışlardı. Babalarının ikizi vardı, halalarının ikizi vardı, kendileri ikizdi, peki öyleyse annelerinin ikizi neredeydi?

Cinnia onlara herkesin ikizinin olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Babasına çok benzeyen Colette, Cinnia'nın kucağına oturup onu sakince dinlemiş, sonra içini çekerek ona sokulmuştu.

"Çok yazık."

Cinnia ona sarılıp öpmüş, Colette meseleyi orada bırakıp daha önemli işlerle uğraşmaya koşmuştu. O sıralarda adını yazmayı öğrenmeye çalışıyordu.

Rosy ise bu açıklama üzerine neredeyse kendini kaybetmişti. Bu doğru değil, diye diretmişti. Annesinin mutlaka ir ikizi olmalıydı. Neredeydi o? *Gidin getirin onu.* Günlerce ağlayıp sızlanmıştı sonra.

"Teşekkürler *cherie,*" dedi Henri.

"Neden?"

"Çocuklarımız için, bana her gün neşe ve coşku verdiğin için."

"Daha yatağa gitmedik bile," diyerek Henri'ye iyice sokuldu Cinnia.

Sonra baştan çıkartıcı bir ifadeyle ona baktı.

"Beni yatağa götür, coşkuyu o zaman göstereyim ben sana."

"Hamileyken böyle istekli olmanı seviyorum. Bunu biliyor muydun? Seni seviyorum."

Henri onu asansörün duvarına yasladı.

"Ah, kimler de duygusallaşırmış böyle! Pencereleri açıyor muyuz? Havai fişekleri ayarladın mı?"

"Coşku senden, havai fişekler benden," diyerek onu öpüverdi Henri. "İlk karşılaşmamız sık sık aklıma geliyor. Sen de düşünmüyor musun? En sevdiğim anılardan olabilir."

"Güzel bir geceydi," dedi Cinnia da.

"Çok güzeldi. Dur, sana nasıl güzel olduğunu hatırlatayım."

Cinnia gerçekten şanslıydı çünkü Henri'nin hafızası çok güçlüydü.

